

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ, ΣΕΞΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ, ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΣΕ ΣΤΡΑΤΟ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Να ανατρέψουμε στην πράξη την πολιτική τους

Ο κόσμος γύρω μας μετασχηματίζεται προς το χειρότερο με μεγάλη ταχύτητα. Οι καπιταλιστές «χτίζουν» την απάντησή τους στην οικονομική και υγειονομική κρίση με το μόνο τρόπο που γνωρίζουν ως κυρίαρχη τάξη: την αύξηση της εκμετάλλευσης όλων όσοι είναι υποχρεωμένοι να εργάζονται για να ζουν. Και είναι η ώρα να θυμηθούμε ότι η αύξηση του ποσοστού εκμετάλλευσης των εργαζομένων, μπορεί να επιτευχθεί μόνο με αύξηση της καταπίεσης. Αυτή είναι η βάση του πολλαπλασιασμού των φαινομένων αγριανθρωπισμού, που παίρνουν διαστάσεις επιδημίας.

(συνέχεια σελ.2)

resist reclaim revolt
CAMPING

28 ΙΟΥΛΙΟΥ - 4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΚΕΦΑΛΟΝΙΑ
CAMPING ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: ΑΘΗΝΑ 2103306286 / ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 6988722528
/ ΖΑΚΥΝΘΟΣ 6977157500

rproject.gr

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ. 1)

Ο ΝΟΜΟΣ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ είναι τομή. Επιδιώκει να υποχρεώσει την εργατική τάξη να εργαστεί περισσότερο, με μικρότερη αμοιβή και με αισθητά μικρότερες δυνατότητες αντίστασης. Αν το πετύχει, δεν θα αλλάξει μόνο το εργατικό κίνημα όπως το γνωρίσαμε μετά τις «μεγάλες» δεκαετίες του 1960 και της Μεταπολίτευσης, αλλά το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας. Γιατί, είτε είναι κατανοητό είτε όχι, το εργατικό κίνημα ήταν, είναι και θα είναι ο «κορμός» όλων των δυνατοτήτων και των κινημάτων κοινωνικών αντιστάσεων. Η υποχρέωση να ανατρέψουμε στην πράξη αυτή την κομβική επίθεση του κεφαλαίου, είναι ένα καθήκον ιστορικών διαστάσεων.

Ο ΧΕΙΡΙΣΜΟΣ της κρίσης από την κυρίαρχη τάξη, αλλά και το κυβερνητικό και κρατικό δυναμικό που την υπηρετεί, διασπείρει τα φαινόμενα έντασης της καταπίεσης προς κάθε κατεύθυνση.

Η ΓΥΝΑΙΚΟΚΤΟΝΙΑ στα Γλυκά Νερά και ο άγριος βιασμός στα Πετράλωνα, έφεραν στην επιφάνεια την ένταση της σεξιστικής απειλής. Φανέρωσαν την υποκρισία όσων υποσχέθηκαν μια βελτίωση στη θέση των γυναικών και των ομοφυλόφιλων, μέσα από «ρυθμίσεις» μιας εξατομικοποιημένης (τάχα) «ισότητας απέναντι στο νόμο» (θυμάστε τη συνεπιμέλεια;). Η συστηματική επιδίωξη θετικών κατακτήσεων ενάντια στο σεξισμό στους χώρους εργασίας, η διεκδίκηση θετικών διακρίσεων υπέρ των γυναικών στο «οικογενειακό δίκαιο» και γενικότερα, αλλά και η διεκδίκηση αυξημένων κοινωνικών δαπανών για να μεταφερθεί τμήμα του βάρους των διευρυνμένων καθηκόντων αναπαραγωγής από την οικογένεια και το σπίτι σε συλλογικούς και κοινωνικούς θεσμούς και τομείς, είναι κατεπείγουσα ανάγκη. Η κατάρρευση των δημόσιων βρεφονηπιακών σταθμών, των σχολείων και των νοσοκομείων, των γηροκομείων (τι απέγινε άραγε εκείνο το θανατηφόρο «ίδρυμα» στην Κρήτη;) οδηγεί σε δραματική επιδείνωση της ζωής εκατομμυρίων ανθρώπων.

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ επιβεβαιώνουν πλέον ένα βασικό ισχυρισμό του αντιρατσιστικού κινήματος. Οι «απωθήσεις» προσφύγων και μεταναστών, τα άγρια «push back», είναι μια δολοφονική πρακτική που αναλαμβάνουν οργανωμένα τα κρατικά και ένοπλα «σώματα» στο Αιγαίο και στον Έβρο. Και αυτές οι ομαδικές δολοφονίες απελπισμένων φτωχών ανθρώπων, δεν φτάνουν πλέον ούτε στα «ψιλά» των εφημερίδων. Την ώρα που τα κράτη και οι κυβερνήσεις φτάνουν σε αυτό το όριο αγριότητας, προκειμένου να κρατήσουν εκατομμύρια ανθρώπων έξω από τα ιερά ευρωπαϊκά σύνορα, οι καλοπληρωμένοι

κονδυλοφόροι θρηνούν για το δημογραφικό στο εσωτερικό των «αναπτυγμένων» κοινωνιών, και καλούν τις γυναίκες να επιστρέψουν τάχιστα στο «ρόλο της μάνας», ρόλο που πάντα ταύτιζαν και ταυτίζουν με εκείνον της υποταγμένης και υποτακτικής συζύγου. Ο ρατσισμός και ο σεξισμός συνδέονται άρρηκτα και όχι μόνο στα καμένα μυαλά των ακροδεξιών μπράβων.

ΣΕ ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ περίοδο, που η πίεση της στέρησης πάνω σε όλους τους απλούς ανθρώπους έχει φτάσει στο ζενίθ, η κυβέρνηση Μητσοτάκη προχωρά σε ένα κολοσσιαίο πρόγραμμα εξοπλισμών. Η κυβέρνηση που αρνείται τη στοιχειώδη χρηματοδότηση των σχολείων και των νοσοκομείων, δηλώνει ότι θα διαθέσει περισσότερα από 10 δισ. ευρώ για αγορές φρεγατών, πολεμικών αεροπλάνων, βλημάτων και πυραύλων. Αυτή η προκλητική αντιστροφή των προτεραιοτήτων επιχειρείται να νομιμοποιηθεί με την εθνικιστική ρητορική στα ζητήματα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού για τους υδρογονάνθρακες της ανατολικής Μεσογείου. Και η εθνικιστική ρητορική «αυτονομείται», ενισχύει τις πολεμοκάπηλες φωνές, κάνει πιθανό το ενδεχόμενο μιας ένοπλης αντιπαράθεσης, παρόλο που όλοι γνωρίζουν ότι αυτό το ενδεχόμενο είναι καταστρεπτικός παραλογισμός. Ο εθνικισμός –δίπλα στο ρατσισμό και το σεξισμό– αναδεικνύεται σαν μια τρίτη, βασική συνιστώσα της κυρίαρχης ιδεολογίας και πολιτικής.

ΤΙ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ υπάρχει απέναντι σε αυτή την κατρακύλα; Ο ΣΥΡΙΖΑ του Αλ. Τσίπρα διάλεξε να ψηφίσει υπέρ μερικών δεκάδων άρθρων του νόμου Χατζηδάκη στη Βουλή, για να στείλει μήνυμα στην κυρίαρχη τάξη ότι, ακόμα και μπροστά σε μια τόσο μεγάλη πρόκληση, παραμένει «υπεύθυνο» κόμμα, πρόθυμο και ικανό να συνδιαλέγεται, να διακρίνει θετικά και αρνητικά σημεία σε ένα νόμο που επιχειρεί να τσακίσει τη ρακοκοκαλιά του εργατικού κινήματος. Μετά την έγκριση της σύμβασης για το Ελληνικό, μετά την έγκριση της σύμβασης αγοράς των Ραφάλ, ήταν μια τρίτη, ακόμα πιο ασύστολη, προειδοποίηση. Η νεομνημονιακή «πρώτη φορά» δεν ήταν μια στιγμιαία παρεκτροπή, η σημερινή «προγραμματική» αντιπολίτευση προειδοποιεί ότι αν υπάρξει «δεύτερη φορά» θα ακολουθήσει μια δεύτερη κωλοτούμπα. Και αυτή η διαπίστωση αναπαράγει το πρόβλημα «εμπιστοσύνης» των εργατικών και λαϊκών μαζών, που δημιουργήσε η διάψευση των ελπίδων του 2015, και που βρίσκει σήμερα στη βάση της αδυναμίας του ΣΥΡΙΖΑ να συγκροτήσει ορμητικό εναλλακτικό ρεύμα, παρόλη την απόδειξη της σκληρότητας της πολιτικής Μητσοτάκη.

ΣΕ ΑΥΤΗ την περίοδο το ΚΚΕ βαδίζει προς το 216

συνέδριό του. Παρόλη τη συγκράτηση των δυνάμεών του, παρά κάποια σποραδικά «ανοίγματα», από την προσυνεδριακή συζήτηση απουσιάζει κάθε ίχνος μεγάλης πρωτοβουλίας, κάθε προβληματισμός για ενιαιομετωπική πολιτική, κάθε ενδεχόμενο για σχεδιασμένη προσπάθεια αλλαγής της κατάστασης των πραγμάτων μέσα στον παρόντα πολιτικό χρόνο. Ένας τέτοιος αυτοπεριορισμός στα καθήκοντα αναπαραγωγής των υπαρκτών δυνάμεων, δεν μπορεί να αποδοθεί, νέτα σκέτα, στο πράγματι δύσκολο αντικειμενικό πλαίσιο. Οι δυνατότητες για ανατροπή, πάντα στην ιστορία, υπήρξαν συνδεδεμένες με «δύσκολες» συνθήκες, με κρίσεις, με δοκιμασίες κ.ο.κ., όπου πάνω στις εργατικές και λαϊκές δυνάμεις αναπτύσσονταν πρωτοφανείς πιέσεις.

ΣΤΗ ΣΥΓΚΥΡΙΑ, διεθνώς, υπάρχουν προειδοποιήσεις για μια πιθανή αντιστροφή της τάσης. Το 2020 ήταν μια χρονιά κλιμακώσης των μαζικών αγώνων σε πολλές χώρες του κόσμου, σε κάποιες από αυτές μέσα σε εξαιρετικά δυσμενείς συνθήκες. Το 2021 στη Λατινική Αμερική –σε αυτό το «εργαστήριο» όπου εκκολάπτονται εξελίξεις παγκόσμιας σημασίας– ήταν μια χρονιά επιστροφής της ελπίδας προς τα αριστερά. Αυτό το στοιχείο θα πρέπει να το κρατήσουμε μέσα στο πώς θα συζητήσουμε για τις προοπτικές.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ δυνάμεων της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς θα είναι στο επόμενο διάστημα σημαντικός. Η δράση μέσα στους εργατικούς χώρους θα πρέπει να ιεραρχηθεί με στόχο την ανατροπή στην πράξη του νόμου Χατζηδάκη. Προς αυτό το καθήκον θα χρειαστεί ενοποίηση προσπαθειών, ακόμα και ενοποίηση συνδικαλιστικών δυνάμεων σε συγκεκριμένους χώρους.

ΣΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ρατσισμού και του σεξισμού θα χρειαστεί ιδιαίτερη έμφαση. Στις σχετικές πρωτοβουλίες, αλλά και στα νεολαιίστικα και στα αυτοδιοικητικά σχήματα, θα πρέπει να μπει μια γραμμή που να διεκδικεί τους ανθρώπους, να διεκδικεί να αντιγυρίσει τα χτυπήματα, να επιχειρεί να ανατρέψει τη ρατσιστική και σεξιστική επίθεση.

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΜΙΑ τέτοια πορεία, είναι εφικτή μια προγραμματική ωρίμανση και ένας πολιτικός συντονισμός σε ανώτερο επίπεδο. Η ενότητα δράσης στο πολιτικό πεδίο, με ένα σχεδιασμένο και συστηματικό τρόπο, χρειάζεται, αλλά πρέπει να προετοιμαστεί. Στην κοινή δράση στους αγώνες δοκιμάζονται οι δεσμεύσεις και χτίζεται η εμπιστοσύνη. Σε αυτή τη δοκιμασία των δυνάμεών μας θα πρέπει να μπορούμε, προσδοκώντας στην ώθηση που μπορεί να δώσει ο κόσμος που δοκιμάζεται άγρια από την πολιτική Μητσοτάκη.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης ΝταβανέλοςΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική ΕταιρείαΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286
e-mail: sidaxi@dea.org.gr
Fax: 210-3303566

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Η ανασυγκρότηση του αστισμού και η πολιτική Μητσοτάκη

Μπλοκ αντεργατικής επίθεσης

Του Αντώνη Νταβανέλου

Ο νόμος Χατζηδάκη είναι «τομή», προωθείται ως σημείο στρατηγικής καμπίς στο συσχετισμό δύναμης μεταξύ του κεφαλαίου και της εργατικής τάξης στην Ελλάδα. Θα υποστηριχτεί με «συνοδευτικά» μέτρα (αντιμεταρρύθμιση στο Ασφαλιστικό, επιτάχυνση ιδιωτικοποιήσεων, λεηλασία των κοινωνικών δαπανών από επιχειρήσεις...). Ήδη θωρακίζεται για να αντέξει στο χρόνο, αφού η βιωσιμότητά του συνδέεται ευθέως με τις ευρωπαϊκές ενισχύσεις.

Έχουμε κατ' επανάληψη υποστηρίξει ότι ο άνεμος αισιοδοξίας που καλλιεργούν τα καθεστωτικά ΜΜΕ, σχετικά με τις προοπτικές αναπτυξιακής εκτίναξης του ελληνικού καπιταλισμού στην μετά-την-πανδημία περίοδο, στερείται αξιοπιστίας και σοβαρότητας. Οι καπιταλιστές γνωρίζουν ότι κατά την περίοδο της υπερδεκαετούς κρίσης, η μείωση του ΑΕΠ κατά περίπου 25% απεικονίζει μια υποβάθμισή τους στην παγκόσμια κατάταξη, γνωρίζουν ότι η μείωση της παραγωγής σε κρίσιμους κλάδους μετά την πανδημία έχει προκαλέσει σοβαρές καθυστερήσεις, γνωρίζουν ότι βαδίζουν με ταχύτητα προς μια νέα «παγίδα χρέους», με αρχή το 2023 και μια νέα δύσκολη επαναδιαπραγμάτευση των δημοσιονομικών πολιτικών με την ΕΕ και το ΔΝΤ. Γι' αυτό απαιτούν γρήγορα, εδώ και τώρα, μέτρα αύξησης του ποσοστού εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης. Ο στόχος τους είναι σαφής: να υποχρεωθούν οι εργάτες να δουλέψουν περισσότερο, με την ίδια ή και μικρότερη αμοιβή.

Αρνητικό τοπίο

Το πεδίο στο οποίο θα επέμβει ο νόμος Χατζηδάκη είναι ήδη εξαιρετικά αρνητικό για την εργατική τάξη. Σε αντίθεση με τη χυδαία προπαγάνδα, οι εργάτες στην Ελλάδα δουλεύουν περισσότερες ώρες ετησίως από όλες τις χώρες-μέλη της ΕΕ, αλλά και σε σύγκριση με πολλές άλλες χώρες στον κόσμο. Οι μισθοί τους μειώθηκαν κατά 50% σε σχέση με το 2008 και παραμένουν χαμηλότερα του 2011. Είναι το αποτέλεσμα των μνημονιακών μεταρρυθμίσεων, αλλά και του τι έκανε (ή δεν έκανε) η κυβέρνηση Τσίπρα μεταξύ 2015 και 2019. Ο Δ. Κουτσούμπας είχε απολύτως δίκιο στη Βουλή, όταν υπογράμμισε τις ευθύνες όσων «έστρωσαν αυτή την κατάσταση», πάνω στην οποία «χτίζει» τώρα ο Μητσοτάκης.

Η αύξηση του ποσοστού εκμετάλλευσης είναι η «ψυχή» του προγράμματος Μητσοτάκη

Η επίγνωση ότι πολλές αντιδραστικές αλλαγές έχουν ήδη προωθηθεί στην πράξη, δεν επιτρέπεται να οδηγεί σε υποτίμηση των συνεπειών που θα έχει ο νόμος Χατζηδάκη. Γιατί δεν περιορίζεται απλώς στο να τις «νομιμοποιήσει», να τις αναδείξει ως στοιχεία μιας «κανονικότητας» που θα πρέπει να δεχθούμε ως μακρά, αλλά επιδιώκει να τις επιταχύνει και να τις γενικεύσει. Για παράδειγμα, η ευέλικτη «διευθέτηση του χρόνου εργασίας» εισήλθε στην εργατική νομοθεσία επί εκσυγχρονιστικού ΠΑΣΟΚ. Αφορούσε περιορισμένες περιπτώσεις (Τοπικά Σύμφωνα Απασχόλησης -ΤΣΑ) ή κλάδους που βρίσκονταν σε κρίση. Κυρίως, όμως, προϋπέθετε συλλογική συμφωνία (σύμβαση μεταξύ εργοδοτών και συνδικάτων) και γι' αυτό τα διαβόητα ΤΣΑ τελικά δεν επεκτάθηκαν. Ο νόμος Χατζηδάκη μετατρέπει τη «διευθέτηση» (δηλαδή την κατάργηση του 8ωρου και της υποχρεωτικής πληρωμής υπε-

ρωριών) σε αντικείμενο ατομικής συμφωνίας, μεταξύ του κάθε εργάτη ξεχωριστά και του εργοδότη του, ενώ επεκτείνει αυτή τη δυνατότητα πάνω στο σύνολο της εργατικής τάξης. Στη βιομηχανία (εκεί όπου κατά τεκμήριο η εργασία είναι εξουθενωτική για το κορμί και το μυαλό), η επέκταση των υπερωριών στις 150 ετησίως (δηλαδή η προσθήκη εργάσιμου χρόνου 4 εβδομάδων!), με σοβαρό κίνδυνο αυτές να είναι απλήρωτες, και με το λαιμό στη θηλιά της «ατομικής συμφωνίας», θα δημιουργήσει κολασμένες συνθήκες στον «κορμό», στη ραχοκοκκαλιά του συνολικότερου εργατικού κινήματος. Η κυβέρνηση γνωρίζει ότι σε αυτή την πολιτική θα υπάρξει αναπόφευκτα εργατική αντίσταση. Και γι' αυτό, ο νόμος Χατζηδάκη περιλαμβάνει δρακόντεια μέτρα κατά του δικαιώματος στην απεργία, αλλά και σημαντικές απειλές κατά της νόμιμης δράσης και λειτουργίας των συνδικάτων, τουλάχιστον αυτών των συνδικάτων που αισθάνονται ακόμα την υποχρέωση να υπερασπίσουν τους εργάτες-μέλη τους.

Συνολική επίθεση

Η αύξηση του ποσοστού εκμετάλλευσης είναι η «ψυχή» του προγράμματος Μητσοτάκη και προς την κατεύθυνση αυτή συντονίζονται όλα τα σφυριά των κυβερνητικών παρεμβάσεων στις συνθήκες της διαφαινόμενης (αλλά όχι ακόμα δεδομένης...) εξόδου από

την πανδημία. Η ιδιωτικοποίηση του Δημόσιου Συστήματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, αρχίζοντας από την Επικούριση (άλλος ένας τομέας όπου η δουλειά του Μητσοτάκη «στρώθηκε» από τα πεπραγμένα του ΣΥΡΙΖΑ και του νόμου Κατρούγκαλου...) θα δώσει πεδίο δράσης στις ιδιωτικές ασφαλιστικές και στις τράπεζες, βάζοντας σε άμεσο κίνδυνο τις καταβαλλόμενες συντάξεις. Η διάθεση των πόρων των ευρωπαϊκών ενισχύσεων κατευθύνεται αποκλειστικά προς τις επιχειρήσεις και κατά ιδιαίτερη προτεραιότητα προς τις πιο δυναμικές επιχειρήσεις (ενέργεια, logistics, τηλεπικοινωνίες, μεγάλες κατασκευές, ηλεκτρονικοποίηση κ.ο.κ.). Σε αυτούς τους κλάδους η κυβέρνηση υποστηρίζει συνειδητά μια «σύμφυση» δραστηριοτήτων, με στόχο μια γρήγορη και σημαντική συγκέντρωση του κεφαλαίου. Τα logistics συνδέονται με τα datacenters και τις μεταφορές, με στόχο ντόπιους «κόμβους» των Παγκόσμιων Αλυσίδων Αξίας/Εφοδιασμού. Στην ενέργεια «εισβάλουν» οι κατασκευαστικές και κάποιοι βαρώνοι της βιομηχανίας. Το ΤΑΙΠΕΔ -υπό νέα διοίκηση- δεσμεύεται να «τρέξει» τις ιδιωτικοποιήσεις μεγάλων δημόσιων περιουσιακών στοιχείων (λιμάνια, αεροδρόμια, δίκτυα, μαρίνες κ.ά.), για να συμβάλει στην ανάδυση αυτών των νέων «εθνικών πρωταθλητών».

(συνέχεια σελ. 5)

Το ΚΚΕ, οι συνεργασίες και τα μέτωπα

Της Μαρίας Μπόλاره

Το ΚΚΕ φτάνει στο 21ό συνέδριό του. Μέσα σε συνθήκες δύσκολες, οι συζητήσεις περιλαμβάνουν τα κατ' αρχήν αυτονόητα: τις κομματικές εκτιμήσεις για τις διεθνείς και ντόπιες πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις, τις εκτιμήσεις για την κατάσταση και τις προοπτικές του κινήματος, τον απολογισμό της κομματικής δράσης από το 20ό συνέδριο μέχρι σήμερα, την εκλογή της νέας κομματικής ηγεσίας. Χωρίς σοβαρή συζήτηση πάνω σε αυτά, δεν γίνεται ένα κομματικό συνέδριο. Όμως απουσιάζουν, ή έστω υποβαθμίζονται, κάποια άλλα ζητήματα που αφορούν έναν ευρύτερο κόσμο του κινήματος –πέρα από τις οργανωμένες δυνάμεις του ΚΚΕ και την περιφέρειά τους.

Κομβικό είναι το ζήτημα του ερωτήματος εάν το ΚΚΕ σκοπεύει να πάρει σχεδιασμένες πολιτικές πρωτοβουλίες, με στόχο την ανατροπή των αντεργατικών-αντιλαϊκών μέτρων της κυβέρνησης Μητσοτάκη, δηλαδή με στόχο την επίτευξη εδώ και τώρα συγκεκριμένων πολύτιμων κατακτήσεων της εργατικής τάξης και του κόσμου μας. Εάν σκοπεύει να το κάνει, θα όφειλε να έχει δώσει ήδη ένα περίγραμμα απαντήσεων πάνω στα ερωτήματα: Μαζί με ποιους; Ενάντια σε ποιους; Με τι τακτική απέναντι σε όλους τους «ενδιάμεσους»; Σε ποιον πολιτικό χρόνο; Με ποιες βασικές ιεραρχημένες διεκδικήσεις και με ποιες βασικές συνθηματικές αιχμές; Κ.ο.κ. Χωρίς σοβαρή συζήτηση πάνω σε αυτά δεν γίνεται ένα ενδιαφέρον και εξωστρεφές κομματικό συνέδριο...

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι μέσα σε μια σοβαρή πολιτική δοκιμασία, όπως ήταν η συζήτηση στη Βουλή για το νόμο-λαιμητόμο του Χατζηδάκη, τα ηγετικά πολιτικά στελέχη του ΚΚΕ χρειάστηκε να δώσουν απαντήσεις σε ανάλογα ερωτήματα, την ώρα που αυτή η συζήτηση δεν έχει διαπεράσει τις εισηγήσεις της ΚΕ προς το 21ό συνέδριο, ούτε τον προσυνεδριακό διάλογο.

Ο Δ. Κουτσούμπας, σωστά, εντόπισε τις ευθύνες της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ για τις σημερινές δυνατότη-

τες του Μητσοτάκη: «Ας είναι καλά ο ΣΥΡΙΖΑ που έκανε τη μισή δουλειά, για να έρθετε εσείς τώρα να ολοκληρώσετε...». Πράγματι έτσι είναι. Γι' αυτό άλλωστε ο Τσίπρας αντιμετωπίζει ένα σαφές πρόβλημα «εμπιστοσύνης» των εργατικών και λαϊκών μαζών που, κατά τη γνώμη μου, είναι ένας βασικός λόγος που καθλώνει τον ΣΥΡΙΖΑ στη στασιμότητα. Όμως, πώς αξιοποιεί αυτό το στοιχείο η τακτική του ΚΚΕ;

Τα πεπραγμένα αποδεικνύουν, κατ' αρχήν, ότι το θέμα είναι υπαρκτό (αναγκαστική σύμπτωση απέναντι στην απαγόρευση των διαδηλώσεων, την αστυνομία μέσα στα ΑΕΙ και άλλα που έρχονται...). Αν αυτά που έγιναν και άλλα που αναπόφευκτα θα γίνουν, συνοδεύονται με ένα «κενό» συγκροτημένης απάντησης στο ποια «μέτωπα» είναι θεμιτά και επιθυμητά, υπό ποιες πολιτικές προϋποθέσεις, και ποια «μέτωπα» απορρίπτονται με σαφήνεια, τότε δημιουργείται ο κίνδυνος να προσφέρει κανείς πολιτικές ευκαιρίες για εξελίξεις αντίθετες από τις προθέσεις του και τις επιχειρηματολογίες του. Για να το πω ρητά: αυτό το «κενό» στην πολιτική του ΚΚΕ προσφέρει πολιτικές ευκαιρίες στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, και μάλιστα εύκολα. Θυμίζω ότι οι εκλογές που έρχονται θα είναι εκλογές δύο γύρων.

Το ΚΚΕ έχει ξαναπεράσει από αυτό το σημείο. Αποφεύγοντας να εμπλακεί στο ζήτημα του πώς μπορεί να νικήσει το μαζικό «αντιμνημονιακό» ρεύμα του 2010-12, αποφεύγοντας να εξηγήσει στον κόσμο ένα άλλο πολιτικό σχέδιο (αν είχε...), αποφεύγοντας να δώσει πολιτική μάχη για τους όρους και τις προϋποθέσεις της δικής του γραμμής, οδηγήθηκε στις εκλογές του 2012 σε μια εκλογική ήττα, από ένα κόμμα όπως ο τότε ΣΥΡΙΖΑ, εμφανώς κατώτερο του ΚΚΕ από άποψη οργανωτικότητας και συνοχής. Και στο δεύτερο γύρο του Ιούνη του '12, η εκλογική ήττα έγινε συντριβή, με το μισό περίπου κόσμο του ΚΚΕ να ψηφίζει ΣΥΡΙΖΑ.

Η εμπειρία αυτή αποδεικνύει ότι, για ένα μαζικό εργατικό κόμμα, η αρνητική απάντηση δεν είναι συνήθως αρκετή. Η Αλ. Παπαρήγα, τόνισε στη Βουλή: «αυτά τα αντισοφιστικά ή αντισοφιστικά μέτωπα, θεωρούμε ότι είναι μέτω-

πα που υποσκάπτουν, παροπλίζουν το εργατικό και λαϊκό κίνημα αντί να του δίνουν ώθηση για να εξελιχθεί σε ένα ορμητικό ποτάμι αντεπίθεσης». Είναι η καθαρό ότι η απόρρι-

Το «κενό» στην πολιτική του ΚΚΕ προσφέρει πολιτικές ευκαιρίες στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, και μάλιστα εύκολα.

ψη («των αντισοφιστικών ή αντισοφιστικών μετώπων») δε συνδυάζεται με κάποια άλλη παραλλαγή μετωπικής-μεταβατικής πολιτικής. Ο ρόλος του ΚΚΕ προβάλλεται ως του «καθοδηγητή του εργατικού κινήματος και της κοινωνίας συμμαχίας στην πάλη για το σοσιαλισμό-κομμουνισμό».

Ασφαλώς, η μεταβατική πολιτική δεν είναι «παντός καιρού», δεν είναι υποχρεωτική παντού και πάντα. Υπάρχουν περίοδοι μαζικής εφόδου της εργατικής τάξης με στόχο «να σπάσουμε τον τοίχο του καπιταλισμού». Τότε η μεταβατική πολιτική δεν είναι αναμφίβολα απαραίτητη (αν και επεξεργασίες «κλασσικών» όπως ο Λένιν, υποδεικνύουν ότι και τότε είναι χρήσιμη...). Όμως οι εισηγήσεις του 21ού συνεδρίου υπογραμμίζουν ότι δεν ζούμε μια τέτοια περίοδο, αντίθετα υπερτονίζουν (αντικειμενιστικά) τις «δυσκολίες» για να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι «θετικές κατακτήσεις για λογαριασμό της εργατικής τάξης δεν είναι εφικτές». Το να υποστηρίξει κανείς ταυτόχρονα και τις δύο αυτές θέσεις (και το ότι η περίοδος είναι «δύσκολη» και το ότι δεν είναι αναγκαία κάποια μορφή συγκεκριμένης μεταβατικής πολιτικής) είναι ένα σοβαρό πολιτικό λάθος, που στην ιστορία της κομμουνιστικής Αριστεράς πληρώθηκε πάντα με μαζικές απώλειες προς τα δεξιά.

Το ΚΚΕ προσπαθεί να «κουκουλώσει» αυτά τα ερωτήματα, υπερβάλλοντας στην κριτική της περιόδου ανόδου του ΣΥΡΙΖΑ, και δεν εννοώ

την ένταση των επιχειρημάτων, αλλά την ουσία τους. Η Αλ. Παπαρήγα έχει υπογραμμίσει: «η συμμετοχή σε μια αστική κυβέρνηση συνιστά λάθος που δεν διορθώνεται εύκολα και μπορεί να αποδειχθεί ανεπανόρθωτο». Η θέση αυτή είναι σωστή ως προς κάποιες «ιστορικές» επιλογές του ΚΚΕ: Ως προς τη συμμετοχή στην κυβέρνηση «εθνικής ανασυγκρότησης», υπό τον Γ. Παπανδρέου το 1945, ή τη συμμετοχή στις κυβερνήσεις «κάθαρσης» και «εθνικής ενότητας» μαζί με τη Δεξιά και το ΠΑΣΟΚ το 1989. Όμως, το 2010-12 το πραγματικό περιεχόμενο της απαίτησης για ανατροπή των μνημονιακών κυβερνήσεων ήταν «ανοιχτό», και το ΚΚΕ όφειλε να δώσει τις δικές του απαντήσεις και να δώσει τη μάχη για να τις επιβάλει. Η εκφυλιστική πορεία του Τσίπρα δεν ήταν «κισμέτ», δεν ήταν προδιαγεγραμμένος μονόδρομος, η ιστορία είχε και άλλες πιθανές εναλλακτικές διαδρομές...

Με μια έννοια αυτά τα διλήμματα θα επανέλθουν. Ο νόμος Χατζηδάκη προειδοποιεί ότι ένας πλατύτερος κόσμος θα επιθυμεί και θα επιδιώκει την ανατροπή του Μητσοτάκη. Αν δεν δοθεί συγκεκριμένη πολιτική μάχη για το τι κατεύθυνση πρέπει να πάρει αυτή η πρόθεση, τότε είναι πιθανή μια αναθέρμανση του «δικομματισμού», με μοιρασιά των ρόλων μεταξύ Μητσοτάκη-Τσίπρα, αλλά αλβόνητη την αστική πολιτική.

Συγκροτημένο «μέτωπο» με την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, δεν μπορεί και δεν πρέπει να υπάρξει, γιατί αυτή έχει βυθιστεί στο αντισοφιστικό-θερο εκφυλισμό. Όμως η μετωπική συνεργασία που θα χτίζει τις διεκδικήσεις, που θα απαιτεί να μετατρέψει την ανατροπή Μητσοτάκη σε συγκεκριμένες εργατικές/λαϊκές κατακτήσεις, η εμπέδωση ενός συνολικότερου αλλά και συγκεκριμένου προγράμματος που θα αναδεικνύει τις εργατικές/λαϊκές μάζες σε αντίπαλο δέος απέναντι στο αστικό μπλοκ, είναι ζητήματα που πρέπει να συγκεντρώσουν προσοχή. Τώρα, πριν οι εκλογικοί εκβιασμοί δημιουργήσουν νέες τάσεις ή νέα δεδομένα. Το να έμπαινε ενεργά το ΚΚΕ σε αυτή τη διαδικασία θα ήταν μια θετικότατη εξέλιξη που, δυστυχώς, δεν επιβεβαιώνεται στις επεξεργασίες του 21ου συνεδρίου.

Μπλοκ αντεργατικής επίθεσης

(συνέχεια από σελ. 3)

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΣΤΙΣΜΟΣ, μετά από 10 χρόνια βαλτώματος στην κρίση, πράγματι ανασκουμπώνεται, επιχειρεί να συγκροτήσει «κοινωνικό μπλοκ» μέσω του οποίου θα διεκδικήσει την καλύτερη δυνατή έξοδο από την κρίση με μια ασύστολη επιθετικότητα απέναντι στην εργατική τάξη και τις λαϊκές δυνάμεις. Στην επιχείρησή του αυτή, έχει πρόγραμμα, τακτική, επικοινωνία, στρατηγική. Έχει επίσης σημαντικά προβλήματα: οι χειρισμοί του χρέους και της επαναδιαπραγμάτευσης με την ΕΕ, οι προσανατολισμοί στο γεωπολιτικό ανταγωνισμό με την Τουρκία (Χάγη ή όχι;), οι αδυναμίες ηγετικού ελέγχου της ΝΔ και όλου του πολιτικού σκηνικού από τον Μητσοτάκη κ.ο.κ., είναι ζητήματα που μπορούν να δημιουργήσουν αστάθειες και διχασμούς.

Όμως, προς το παρόν, όλα αυτά υποτάσσονται στις σκοπιμότητες της άμεσης επίθεσης στα εργατικά δικαιώματα. Το επιβεβαιώνει η χυδαία στάση των ΜΜΕ στις μέρες συζήτησης του νόμου Χατζηδάκη, που σάλπισαν ομόφωνα ότι «η αντεργατική πολιτική απελευθερώνει», αποσκοπώντας στη μείωση των αντιδράσεων και τη φιλική πρόσδεση των μεσοστρωμάτων.

Συμμεριζόμαστε την πεποίθηση ότι τελικά ο νόμος Χατζηδάκη θα ανατραπεί στην πράξη. Όμως δεν θα ανατραπεί εύκολα. Δεν είμαστε ούτε στο 2015, ούτε στο 1992. Η κατάσταση στο εργατικό κίνημα είναι διαφορετική, αλλά και η αστική τάξη στέκεται σήμερα πολύ πιο ενωμένη και αποφασιστική.

Για την ανατροπή, που είναι αναγκαία και επιβίβη, θα χρειαστεί σοβαρή, επίμονη, οργανωμένη και απαιτητική δουλειά και δράση από το «λαό της Αριστεράς», με ιδιαίτερα καθήκοντα στις οργανωμένες δυνάμεις της πολιτικής Αριστεράς.

Τί αντιπολίτευση;

Το κείμενο των Αντώνη Λιάκου και Μυρσίνης Ζορμπά, έβαλε στο ακροατήριο του ΣΥΡΙΖΑ όλες αυτές τις διαγνώσεις σε σχέση με την επίθεση της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Οι μετέπειτα παρεμβάσεις πιο κεντρικών στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, απέδειξαν ότι υπάρχει πλέον ανοιχτή συζήτηση επ' αυτών.

Είναι αστείο, αλλά οι Λιάκος και Ζορμπά προτείνουν να αντιμετωπιστεί αυτή η επίθεση του αστικού μπλοκ, με ταχύτερη στροφή του ΣΥΡΙΖΑ προς τα... δεξιά. Με έμφαση στις ρεαλιστικές και συγκεκριμένες εναλλακτικές προτάσεις, με υποταγή στις σκοπιμότητες συγκρότησης μιας φαρδυπλατιάς εκλογικής συμμαχίας και -τελικά- με την «απελευθέρωση της Αριστεράς από τη μορφή Κόμμα» (οποίος πρωτότυπος

νεωτερισμός!).

Το τραγικό είναι ότι αυτές οι «συστάσεις» αξιολογούνται ως δημιουργικές από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Η απόφαση του Τσίπρα να υπερψηφίσει στη Βουλή 55 άρθρα του νόμου Χατζηδάκη, ήταν κυριολεκτικά τραγική. Δεν έχει απολύτως καμία σημασία τι έλεγαν τα άρθρα αυτά και επί ποίου θέματος. Το πολιτικό μήνυμα προς την κυρίαρχη τάξη ήταν ότι μπροστά σε μια κορυφαία επίθεση, όπως ο νόμος Χατζηδάκη, ο ΣΥΡΙΖΑ επέλεξε να μην πει ένα καθαρό ΟΧΙ, επέλεξε να μην κόψει τις γέφυρες και στράφηκε σε μια τακτική διαπραγμάτευσης και αναζήτησης «θετικών» και «αρνητικών» σημείων και σχετικών άρθρων. Ήταν μια ακόμα πράξη κοινοβουλευτικής ντροπής, που προστίθεται στη θετική ψήφο υπέρ της σύμβασης ξεπουλήματος του Ελληνικού και της σύμβασης της αγοράς των Ραφάλ.

Η «προγραμματική» αντιπολίτευση είναι απολύτως ανίσχυρη μπροστά σε μια επίθεση σαν τη σημερινή. Δεν μπορεί να ανακόψει τον αντίπαλο και καταλήγει να εσωτερικεύει τις πιέσεις του. Και αυτό εξηγεί τη σημερινή εικόνα του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν μπορεί να κερδίσει τίποτα ουσιαστικό από την αποκάλυψη των προθέσεων του Μητσοτάκη, ενώ στο εσωτερικό του προοδεύει η κατάτμηση και η έλλειψη πολιτικής εμπιστοσύνης στις βαρύνουσες διακηρύξεις. Ο στόχος μιας «προοδευτικής κυβέρνησης» που «θα ανατρέψει τα αντεργατικά μέτρα Μητσοτάκη» είναι παντελώς αναξιόπιστος. Ο νόμος Χατζηδάκη είναι πλέον συνδεδεμένος με τη συνέχεια της ροής των ευρωπαϊκών ενισχύσεων. Όσο κάποιος δεν προβάλλει μια «συνολική αφήγηση», έναν συνολικό «σκοπό» στην πολιτική του, που θα πείθει ότι σκοπεύει να σπάσει αυτόν το φαύλο κύκλο, δεν μπορεί και δεν πρόκειται να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τον Μητσοτάκη, τουλάχιστον όσο αυτός διαθέτει την υποστήριξη της κυρίαρχης τάξης.

Αντίθετα, η «κινηματική αντιπολίτευση», ο δρόμος που ακολούθησε το εργατικό και λαϊκό κίνημα, είτε το 1989-92, είτε το 2010-12, ήταν η προσπάθεια να σπάσει στο δρόμο το κυρίαρχο αστικό μπλοκ, να διαρραγεί η επιρροή του στα μεσοστρώματα, να ενοποιηθούν οι λαϊκές δυνάμεις σε μια προοπτική ευρύτερης ανατροπής. Η μετέπειτα εξέλιξη αφορά τα κόμματα και τις ηγεσίες που είχαν ή απέκτησαν το δικαίωμα πολιτικής εκπροσώπησης των μαζών. Όμως η μέθοδος του κινήματος και των μαζών ήταν αναμφισβήτητη αυτή.

Αυτό πρέπει να το κρατήσουμε καλά στο μυαλό μας. Γιατί αυτή τη μέθοδο θα χρειαζόμαστε ξανά στην παρατεταμένη περίοδο που βρίσκεται μπροστά μας.

με κόκκινα μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΠΑΡΤΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Σε μια επικοινωνιακή φιάστα, με τη συμμετοχή της προέδρου της Κομισιόν, Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, ο Κ. Μητσοτάκης παρουσίασε το γνωστό σχέδιο «Ελλάδα 2.0», το πρόγραμμα που εγκρίθηκε από την ΕΕ και θα χρηματοδοτηθεί από τα ποσά του Ταμείου Ανάκαμψης. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για ένα γενναίο πρόγραμμα ενίσχυσης των καπιταλιστών, αφού από αυτό το Ταμείο, ο κόσμος της επιχειρηματικότητας αναμένει επιδοτήσεις και δάνεια 31 δισ. ευρώ (πέρα από τα κονδύλια του ΕΣΠΑ και λοιπές επιχορηγήσεις που θα καταλήξουν στα ταμεία των επιχειρήσεων). Η κυβέρνηση άλλωστε, έχει συνδέσει την πολιτική της προοπτική με τη διαχείριση των πόρων αυτών, με στόχο να ενισχύσει και να διευρύνει τα κοινωνικά της στηρίγματα. Το συγκεκριμένο πακέτο, αποτελεί ήδη το «ιερό δισκοπότηρο» για το κεφάλαιο. Μεγάλα πρότζεκτ στη λεγόμενη «πράσινη οικονομία», την ενέργεια, τις νέες τεχνολογίες, τις μεταφορές ετοιμάζονται για το «πάρτι» απορρόφησης κρατικού χρήματος. Τα δεκάδες δισεκατομμύρια βέβαια, θα προέλθουν άμεσα ή έμμεσα από τη φορολογία των ευρωπαϊκών λαών, που καλούνται και πάλι να χρηματοδοτήσουν την καπιταλιστική ανάκαμψη. Και όπως συμβαίνει με αυτού του τύπου τις εκταμιεύσεις, η σκληρή λιτότητα και οι αντεργατικές «μεταρρυθμίσεις», θα είναι το απαραίτητο συνοδευτικό. Μόνο για αυξήσεις σε μισθούς, συντάξεις, σχολεία και νοσοκομεία, δεν φτάνουν ποτέ τα λεφτά. Για τις ανάγκες του κεφαλαίου, όλο και κάτι βρίσκεται. Και μέσα στην πανδημία και μετά από αυτή.

ΚΑΡΟΤΟ ΚΑΙ ΜΑΣΤΙΓΙΟ

Εβδομάδα με έντονη διπλωματική κινητικότητα στην ΕΕ, γύρω από τις σχέσεις της με την Τουρκία, αυτή που διανύουμε. Στις 24 και 25 Ιουνίου είναι προγραμματισμένο το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, στην ατζέντα του οποίου θα βρίσκεται μεταξύ άλλων θεμάτων και η στάση των ευρωηγεσιών, έναντι της Τουρκίας. Θα έχει προηγηθεί και η σύνοδος των Ευρωπαίων υπουργών Εξωτερικών για το ίδιο θέμα. Ενδεικτικές του κλίματος είναι οι δηλώσεις του Ε. Μακρόν, μετά τη συνάντηση προετοιμασίας με την Α. Μέρκελ. Ο Γάλλος πρόεδρος, που καταφεύγει όλο και περισσότερο στην ισλαμοφοβική ρητορική, υπενθύμισε τη χαραγμένη γραμμή του περασμένου Μαρτίου και υπογράμμισε με νόημα ότι το διακύβευμα της Συνόδου

«είναι κυρίως τα συμφέροντα των κρατών μελών της ΕΕ όπως η Ελλάδα και η Κύπρος και οι στρατηγικές μας θέσεις στην Ανατολική Μεσόγειο, τη Συρία, τη Λιβύη αλλά την περιοχή του Καύκασου». Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν είναι σίγουρο το πώς θα κινηθούν οι «27», απέναντι στην Άγκυρα. Δηλαδή αν θα προχωρήσουν στην υιοθέτηση της λεγόμενης «θετικής ατζέντας» (υπό την προϋπόθεση αποχής «από μονομερείς ενέργειες και παραβατική συμπεριφορά») και αν θα υπάρξουν ουσιαστικές αλλαγές ή όχι στο προσχέδιο συμπερασμάτων της Συνόδου, που δημοσιεύτηκε ήδη στον Τύπο και επιβεβαιώνει το πλαίσιο της 25ης Μαρτίου. Διαδικασία «καρότο και μαστίγιο» ξανά για την Τουρκία, με τη μόνιμη απειλή της επιβολής κυρώσεων να παραμένει στο τραπέζι. Κυρώσεις, που μέσα στη συνθήκη βαθιάς οικονομικής κρίσης, θα μπορούσαν να λειτουργήσουν «στραγγαλιστικά» για τη γειτονική χώρα.

ΜΕΡΑ 25

Το τριήμερο 4-6 Ιουνίου, πραγματοποιήθηκε το 1ο Διαβουλευτικό Συνέδριο του ΜΕΡΑ25, στο πάρκο Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα. Στο συνέδριο εγκρίθηκαν οι θέσεις του κόμματος. Επίσης προστέθηκαν 63 νέα μέλη στην Κεντρική Επιτροπή και 2 στην Πολιτική Γραμματεία, τα οποία προέκυψαν μετά από κλήρωση, σύμφωνα με το καταστατικό. Το προσωποπαγές κόμμα του Γ. Βαρουφάκη, παρά την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση, δεν έχει καταφέρει μέχρι σήμερα να αποκτήσει μια στέρεα οργανωτική βάση και να ριζώσει σε χώρους. Ισχνή είναι και η παρουσία του στα διάφορα μέτωπα κοινωνικής αντίστασης. Κινούμενο με τη λογική της «ψηφιακής δημοκρατίας», που δήθεν εξασφαλίζει «ισότιμη συμμετοχή» και έχοντας ως βασικό σύνθημα την «υπεύθυνη ανυπακοή», κινείται συνεχώς μεταξύ ριζοσπαστικής φρασεολογίας και διαχειριστικής λογικής. Η συνεχής αναζήτηση «ρεαλιστικών» προτάσεων, που θα οδηγήσουν σε κάποια «πράσινη μετακαπιταλιστική φεμινιστική κοινή ευημερία», αναστατώνει το χρεοκοπημένο όραμα του καλού καπιταλισμού. Εκεί που οι πράσινοι επενδυτές και λοιποί «υγιείς» επιχειρηματίες, θα οικοδομούν μαζί με τους εργαζόμενους, την «κοινή» ευημερία. Κάτι λεπτομέρειες περί ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, σχέσεων εκμετάλλευσης κλπ., θα λυθούν με...καλή καρδιά.

Συνάντηση Μητσοτάκη κατά τη σύνοδο του ΝΑ

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν στα πλαίσια της συνόδου του ΝΑΤΟ, κατέληξε σε ένα προσωρινό «μορατόριουμ» στο Αιγαίο, με στόχο να μην επαναληφθεί η υπερθέρμανση του περσινού καλοκαιριού, με τα φαινόμενα «επακούμησης» μεταξύ πάνοπλων φρεγατών.

Η απόφαση αυτή υποδείχθηκε και στις δυο πλευρές, μέσα από διαδικασίες πυκνών συζητήσεων μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων. Είχε προηγηθεί η σύνοδος των G7 στην Κορυμπόλλη, η σύνοδος ΗΠΑ-ΕΕ στις Βρυξέλλες, ενώ τη σύνοδο του ΝΑΤΟ ακολούθησε η συνάντηση Μπάιντεν-Πούτιν στη Γενεύη. Σε αυτές τις διαδικασίες η νέα αμερικανική ηγεσία είχε ως στόχο να ευθυγραμμίσει τους ευρωπαίους συμμάχους της στις νέες παραμέτρους της αμερικανικής πολιτικής μετά την εποχή Τραμπ, να συνδέσει τις διπλωματικές και στρατιωτικές επιλογές με τις οικονομικές, σχετικά με την μετά την πανδημία περίοδο, να προσανατολίσει το ευρωατλαντικό στρατόπεδο στις προτεραιότητες ανάσχεσης της Κίνας, και μέσα σε αυτά τα πλαίσια να βρει και να προτείνει νέες ισορροπίες στη σχέση με τη Ρωσία. Πρόκειται για ένα «σταυρόλεξο» που δεν το λες και απλό. Σε αυτό το πλαίσιο, απ' ό,τι φαίνεται, οι ΗΠΑ και η ΕΕ απαίτησαν μεγαλύτερη πειθαρχία και σύστησαν αυτοσυγκράτηση στους μικρότερους «παίκτες», περιορίζοντας τις δυνατότητες αυτόνομων πρωτοβουλιών με βάση ειδικά συμφέροντα.

Μορατόριουμ

Κατά την προηγούμενη περίοδο, αυτή που στην Ανατολική Μεσόγειο επιχειρήθηκε, δια της μεθόδου των τετελεσμένων, να επιβληθεί μια νέα κατανομή ισχύος και επιρροής (όπως την αποτυπώνουν οι «χάρτες» του East Med και οι τριαδικοί συμμαχικοί άξονες Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ-Αιγύπτου, με προφανή κι έντονη υποστήριξη των ΗΠΑ και ΕΕ), η Ελλάδα και η Τουρκία έφτασαν στο «παρά πέντε» ενός ανεξέλεγκτου θερμού επεισοδίου.

Από αυτή την προοπτική πρώτη πήρε αποστάσεις η Τουρκία. Το καθεστώς Ερντογάν κατανοώντας τους

κινδύνους που εγκυμονεί ο συνδυασμός της διπλωματικής απομόνωσής του με την οξυτάτη οικονομική και πολιτική κρίση στο εσωτερικό, στράφηκε στην επίκληση του Διεθνούς Δικαίου, δήλωσε ότι αποδέχεται την επιδιαιτησία του «διεθνούς παράγοντα» και αναγνωρίζει την εξουσία απόφασης του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης επί όλων των διαφορών, ενώ αναζήτησε και μια βελτίωση των ευρωτουρκικών σχέσεων προκειμένου να διασώσει τις τουρκικές τράπεζες.

Η Αθήνα ακολούθησε, απρόθυμα και με καθυστέρηση. Δέχθηκε τις «διερευνητικές επαφές», υπογραμμίζει ότι θεωρεί υπαρκτή «μία και μόνο» διαφορά (την οριοθέτηση υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ), ενώ υπενθυμίζει σε κάθε ευκαιρία τη διεθνή δήλωση Βενιζέλου-Σαμαρά το 2014, δια της οποίας η Ελλάδα αρνείται την εξουσία-αρμοδιότητα του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης για κάθε απόφαση που θα αφορά: α) Όρια χωρικών υδάτων (δικαίωμα επέκτασης στα 12 ν.μίλια). β) Σχέση χωρικών υδάτων με εθνικό εναέριο χώρο (μονομερής επέκταση στα 10 ν.μίλια). γ) Θέματα κυριαρχίας επί ξηράς (βραχονησίδες, εξοπλισμός νησιών ανατολικού Αιγαίου).

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, το μορατόριουμ Μητσοτάκη-Ερντογάν είναι εξαιρετικά ασαφές και αβέβαιο. Το υπονομεύουν επικίνδυνες διαφορές, που εξακολουθούν να υπάρχουν και

Την ώρα που συμφώνησε το μοτατόριουμ με τον Ερντογάν, η ελληνική αεροπορία αρχίζει να παραλαμβάνει τα Ραφάλ, η κυβέρνηση διαπραγματεύεται τις φρεγάτες και τα F-35, το Ισραήλ αναλαμβάνει την εκπαίδευση των Ελλήνων πιλότων μάχης και σε κάθε γωνιά της χώρας γίνονται έργα «αναβάθμισης» των αμερικανονατοϊκών βάσεων.

ανά πάσα στιγμή μπορούν να επαναφέρουν τις συνθήκες αντιπαράθεσης των στόλων και των αεροπλάνων.

Το πόσο «τζούφιο» είναι αυτό το σημερινό μορατόριουμ μπορεί να φανεί μέσα από τη σύγκριση με τη συμφωνία της Βέρνης (1976) ή του Νταβός (1987), όταν οι κυβερνήσεις Κ. Καραμανλή και Α. Παπανδρέου αντίστοιχα, συμφώνησαν σε κοινή δέσμευση με την Τουρκία για αποχή από κάθε δραστηριότητα «νομής» ή διεκδίκησης επί των διεθνών υδάτων, πέρα από τα αναγνωρισμένα όρια των χωρικών υδάτων, μέχρις ότου οριοθετηθεί η υφαλοκρηπίδα. Αν αυτές οι συμφωνίες αποδείχθηκαν περιορισμένου χρόνου και ασαφείς, η σημερινή των Μητσοτάκη-Ερντογάν μοιάζει με καρυδοτσουφλο που οφείλει να πλεύσει σε τρικυμία.

Ζήτημα έντασης

Ο Ερντογάν φέρεται ότι έθεσε με έμφαση το ζήτημα των 12 ν. μιλίων, επικαλούμενος τη Συμφωνία της Λοζάνης, δηλώνοντας ότι οδηγεί σε

ναυτικό αποκλεισμό της Τουρκίας και στη μονομερή κατάργηση του καθεστώτος διεθνούς ελεύθερης ναυσιπλοΐας στο Αιγαίο. Η επιχειρηματολογία υποδεικνύει ότι το θέμα των 12 ν.μ., πέρα από την Τουρκία, αφορά και πολλούς άλλους διεθνείς «παίκτες». Υπενθυμίζεται ότι ο Ρώσος υπ. Εξωτερικών, Σεργκέι Λαβρόφ, στη δήλωσή του σχετικά με τα 12 ν.μ. στο Αιγαίο, συνέστησε να συνδεθεί κάθε συζήτηση «φυσικά, με τις προβλέψεις της κοινής λογικής και τις ιδιαιτερότητες της γεωγραφίας». Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, γνωρίζοντας αυτά τα ακάθια, δήλωσε δια του υπ. Επικρατείας, Γ. Γεραπετρίτη, ότι «η εθνική κόκκινη γραμμή βρίσκεται στα 6 ν. μίλια». Όμως η εθνικιστική ρητορική δεκαετιών έχει «ζωγραφίσει» τα 12 ν.μ. ως αυτονόητο εθνικό δικαίωμα, που μάλιστα μπορεί να ασκηθεί ανά πάσα στιγμή μονομερώς (παρά τη διάψευση μέσα από την εμπειρία με τις μακρότατες διαπραγματεύσεις με την Ιταλία σχετικά με τα 12 ν.μ. στο... Ιόνιο!). Αυτή η αντίφαση είναι ένα «κρυμμένο»

-Ερντογάν ΤΟ

πολιτικό πρόβλημα, που ανά πάσα στιγμή μπορεί να αναδυθεί στην επικαιρότητα, προκαλώντας μεγάλα πολιτικά προβλήματα στο επιτελείο του Μητσοτάκη.

Η Άγκυρα θέτει επίσης, με ένταση, το ζήτημα της στρατιωτικοποίησης των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου. Είναι γνωστό ότι μετά τη δεκαετία του '70, κατά παράβαση της Συνθήκης της Λοζάνης, το ελληνικό κράτος εξόπλισε τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου. Όμως η Τουρκία σιωπηλά ανέχθηκε αυτό το γεγονός. Τι άλλαξε στο μεταξύ; Η απάντηση βρίσκεται στην εξέλιξη της πολεμικής τεχνολογίας, που κάνει ξανά το πυροβολικό ξηράς ένα κρίσιμο όπλο. Η ανάπτυξη πυραύλων και βλημάτων μεγάλης εμβέλειας και ακόμα μεγαλύτερης καταστρεπτικής ισχύος, δίνει νέες δυνατότητες. Οι πολεμοκάπηλοι «αναλυστές» των εθνικιστικών φιλομilitarιστικών sites, που πανηγυρίζουν για τη μετατροπή των νησιών από «αμυντικό πρόβλημα» σε «επιθετικό πλεονέκτημα», οφείλουν να μη ξεχνούν ότι αντίστοιχους εξοπλισμούς διαθέτουν και οι απέναντι. Προς το παρόν όμως, στο διπλωματικό πεδίο, το ζήτημα που αρχίζει να αναδύεται δεν είναι μόνο το εάν θα εξοπλίζονται τα νησιά, αλλά το τι είδους όπλα αναπτύσσονται σε αυτά...

Αν αυτά τα δύο παραδείγματα δείχνουν το πόσο αμείωτη παραμένει η ένταση στο Αιγαίο, ανάλογα -και πιο σημαντικά- είναι τα ζητήματα στην Ανατολική Μεσόγειο.

Το κυπριακό είναι σε κρίσιμότερη φάση. Στο Κραν Μοντανά, ο Αναστασιάδης χρεώθηκε την απόρριψη της στρατηγικής της Διζωνικής Δικονομικής Ομοσπονδίας (ΔΔΟ), παρότι του προσφέρθηκε χρονοδιάγραμμα αποχώρησης των τουρκικών στρατευμάτων και κατάργησης των «εγχυσητικών» εξουσιών. Θεώρησε ότι μέσω της «στρατηγικής των υδρογονανθράκων» θα πετύχει λύση που δεν θα δίνει «πολιτική ισότητα» στην τουρκοκυπριακή μειονότητα. Σήμερα διαπιστώνει πλέον ότι η εναλλακτική των δύο κρατών αφορά «κυριαρχική ισότητα», δεν είναι καθόλου «βελούδινη» προοπτική, ενώ οδηγεί σε μακρά άμεση εμπλοκή της Τουρκίας αλλά και της Ελλάδας στις εσωτερικές εξελίξεις στην Κύπρο. Άλλωστε, οι «θερμόαιμοι» στην Αθήνα, που πρώτοι διακήρυξαν την πίστη

τους στη «λύση δύο κρατών», δεν είχαν άλλο στο μυαλό τους από το να ξαναξεστάνουν το παλιό τους όνειρο της «Ενωσης», έστω κι αν αυτό θα αφορούσε πλέον μόνο το μισό νησί...

Στα θέματα των ΑΟΖ, η Τουρκία ενημέρωσε επισήμως για την πρόθεσή της να προχωρήσει άμεσα σε οριοθέτηση ΑΟΖ με την Παλαιστίνη και σταδιακά με τη Συρία και τον Λίβανο. Αν το τουρκο-λιβυκό σύμφωνο «διέκοπτε» τη δυνητική ελληνική ΑΟΖ νότια του Καστελόριζου και της Κρήτης, αυτές οι συμφωνίες, αν επιτευχθούν, θα διακόπτουν τη γεωγραφική «συνέχεια» της ελληνικής και της κυπριακής ΑΟΖ, μετατρέποντας το σχέδιο East Med σε διπλωματικό και γεωπολιτικό εφιάλτη.

Κυρίαρχη τάξη και Αριστερά

Η ένταση αυτών των προβλημάτων προκαλεί διχασμούς στις κυρίαρχες ελίτ. Τμήμα τους στρέφεται προς τη διπλωματική προτεραιότητα, προς τη στρατηγική καταφυγής στη Χάγη, προς μια μορφή «συνεννόησης» με την Τουρκία. Τμήμα τους επιμένει στη μέθοδο των τετελεσμένων, στην προτεραιότητα της στρατηγικής σχέσης με τις ΗΠΑ και το Ισραήλ, στην προτεραιότητα των εξοπλισμών και του σκληρού «απορριπτισμού». Προς το παρόν, η κυβέρνηση Μητσοτάκη μπορεί να πατάει και στις δύο αυτές βάρες. Την ώρα που συμφώνησε το μοτατόριουμ με τον Ερντογάν, η ελληνική αεροπορία αρχίζει να παραλαμβάνει τα Ραφάλ, η κυβέρνηση διαπραγματεύεται τις φρεγάτες και τα F-35, το Ισραήλ αναλαμβάνει την εκπαίδευση των Ελλήνων πιλότων μάχης και σε κάθε γωνιά της χώρας γίνονται έργα «αναβάθμισης» των αμερικανονατοϊκών βάσεων.

Απέναντι σε αυτή την πολιτική, η Αριστερά και το μαζικό κίνημα πρέπει να σταθούν με σαφή αντιπαλότητα και απόλυτη ανεξαρτησία. Η στάση απέναντι στους εξοπλισμούς, τη στρατιωτικοποίηση και τις συμμαχίες με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, είναι ένα άσφαλο κριτήριο για την ειλικρίνεια κάθε πολιτικής άποψης, κάθε δέσμευσης σε όλα τα θέματα. Και οι απατηλοί ισχυρισμοί που, με οποιονδήποτε τρόπο, τροφοδοτούν τις τάσεις «εθνικής ενότητας» σε αυτά τα κρίσιμα θέματα, πρέπει να αναγνωριστούν ως τα πιο επικίνδυνα ιδεολογήματα των αντιπάλων μας.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

Οι αγώνες ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη έδωσαν Να οργανώσουμε τη συνέχεια,

Των Κατερίνας Γιαννούλια
και Νίκου Μποσινάκου

Το αντεργατικό νομοσχέδιο-τέρας Χατζηδάκη ψηφίστηκε στη βουλή, δημιουργώντας τομές και ρωγμές, αφήνοντας παρακαταθήκες προς αξιοποίηση.

Τα τελευταία χρόνια, οι κρίσεις και οι κυβερνήσεις που τις διαχειρίστηκαν μας έχουν δυσκολέψει τη ζωή. Τα κοινωνικά συμβόλαια έσπασαν και τη θέση τους παίρνουν ακραίες αντεργατικές πολιτικές.

Αυτό το νομοσχέδιο (νόμος πλέον) κλιμακώνει ραγδαία τις επιθέσεις και επιχειρεί το ξεζούμισμα των εργαζομένων και την απόλυτη συλλογική σιωπή!

Για να ρεφάρει το κεφάλαιο χρειάζεται εξευτελισμός του εργατικού κόστους, απάνθρωπα ωράρια χωρίς σταματημό και αργίες (ούτε τις Κυριακές δεν άφησαν), ατομικά προσερχόμενους εργαζόμενους στη «συνεννόηση» με την εργοδοσία, ώστε να μην υπάρχει καμία ουσιαστική διαπραγμάτευση για τη δυνατότητα αξιοπρεπών συνθηκών δουλειάς, με ταυτόχρονη απενεργοποίηση των απεργιών και έλεγχο των συνδικάτων, για να εξουδετερωθεί η όποια συλλογική αντίσταση εν τη γενέσει της.

Οι απεργιακοί αγώνες του Ιουνίου και το διάστημα που προηγήθηκε δεν επέτρεψαν να πετύχει το επικοινωνιακό σχέδιο της κυβέρνησης και του Χατζηδάκη, παρά την εντυπωσιακή προσπάθεια των ΜΜΕ που προέβλεπαν μόνο το Χατζηδάκη κι ούτε μισό συνδικαλιστή (εκτός από 2-3 την τελευταία μέρα), παρά τα πρώτα 53 άρθρα όπου χρησιμοποιήθηκαν άλλη μια φορά οι γυναίκες ως γλάστρες, για να εξωραϊσουν το υπόλοιπο έκτρωμα, αφορώντας δήθεν λύσεις των έμφυλων προβλημάτων στον κόσμο της δουλειάς, παρά την προσπάθεια της κυβέρνησης να πείσει τους Δημοσίους Υπαλλήλους ότι δεν τους αφορά, παρά την εσωτερική πίεση της ΓΣΕΕ να ψάξει τα θετικά σημεία και να εξουδετερώσει την περίπτωση μαζικών απεργιών...

Ο κόσμος όλος πήρε χαμπάρι τις προθέσεις της κυβέρνησης του ΣΕΒ και των εφοπλιστών και τη σοβαρότητα των αντεργατικών διατάξεων. Και παρά την κακή κατάσταση των συνδικάτων, με τη μειωμένη αξιοπιστία (με την ευθύνη της συνδι-

καλιστικής γραφειοκρατίας και του κυβερνητικού κι εργοδοτικού συνδικαλισμού), μπορεί να ισχυριστεί κανείς ότι η αυθόρμητη αντίδραση των εργαζομένων, μπροστά σε αυτό το τερατούργημα, ήταν να υπερασπιστούν τη στοιχειώδη ανάγκη να υπάρχουν συλλογικά εργαλεία και να μπορούν να προκηρυχτούν απεργίες χωρίς την...άδεια του κράτους και της εργοδοσίας!

Η κυβέρνηση δεν έπεισε ούτε την «άπειρη» στα εργατικά θέματα νεολαία, αυτή τη νεολαία που δεν έχει βιώσει νίκες από μεγάλες απεργίες κι αγώνες, που έχει βρεθεί ατομικά απέναντι στην εργοδοσία και που έχει βρει το Δημόσιο «κλειστό» σε προσλήψεις για μόνιμες και σταθερές θέσεις εργασίας.

Οι απεργίες

Έτσι, μετά κι από το «στρίμωγμα» της κυβέρνησης και της ΓΣΕΕ την Πρωτομαγιά, οπότε ένα κρίσιμο εργατικό δυναμικό κατέβηκε σε μαζική και απεργιακή διαδήλωση, δημιουργώντας μια βάση επανεκκίνησης του εργατικού κινήματος, οι απεργίες της 10ης Ιούνη κυρίως, αλλά και οι κινητοποιήσεις της 16ης, θύμισαν κάτι από τις παλιές και πιο «ένδοξες» στιγμές εργατικών κινητοποιήσεων!

Με συναδέλφισσες και συναδέλφους που είχαν να απεργήσουν από το 2015 σχεδόν, με ανθρώπους που ακόμα και σε τηλε-εργασία αισθάνθηκαν ταξικά υποχρεωμένοι να απεργήσουν, με τη νεολαία να κάνει ίσως και την πρώτη της δηλωμένη

στην εργοδοσία απεργία, αψηφώντας τον κίνδυνο των αντιποίνων και της απόλυσης.

Πανό σωματείων κι ομοσπονδιών παρουσιάστηκαν στο δρόμο και η αναμονή για να ξεκινήσουν οι πορείες ήταν μεγάλη, μετά από καιρό, γιατί η μαζικότητα αφενός ξύπνησε τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία που βρήκε ευκαιρία να μιλήσει σε αυτές κι αυτούς που είχε παρατήσει χρόνια στην ατομική τύχη τους, αφετέρου γιατί ήταν πολλά τα μπλοκ που είχαν να βαδίσουν.

Ακόμα και συλλογικότητες που δεν είναι εργατικά σωματεία, όπως φεμινιστικές (Συνέλευση 8 Μάρτη), εμφάνισαν μαζικοποιημένα πανό, συσχετίζοντας το ν/σ Χατζηδάκη με την επίθεση στις ζωές των γυναικών της δουλειάς (με την πολυδιαφημισμένη ελαστικότητα, την τηλε-εργασία και την άδεια πατρότητας των... πολλών προϋποθέσεων), αλλά και αποδομώντας το πρώτο μέρος, που υποτίθεται ότι παρεμβαίνει θετικά στην αντιμετώπιση της σεξουαλικής βίας και κακοποίησης στον κόσμο της δουλειάς, αφήνοντας στον εργοδότη τη διαχείριση των καταγγελιών!

Η συνέχεια

Η απονομιμοποίηση του νόμου Χατζηδάκη στις συνειδήσεις των εργαζομένων και το κρίσιμο δυναμικό που συμμετείχε στα εργατικές κινητοποιήσεις από την Πρωτομαγιά μέχρι σήμερα, μπορεί να δημιουργήσει συνθήκες αμφισβήτησης του

νόμου και μη εφαρμογής σοβαρών διατάξεών του.

Η ρωγμή υπάρχει και η αξιοποίησή της εξαρτάται από τη στάση της συνδικαλιστικής αριστεράς κι από την πρόθεση να τη μεγαλώσουμε, πιστεύοντας ότι ένα πιο ισχυρό και μαζικό, ενεργό εργατικό κίνημα μπορεί να παρέμβει, ακυρώνοντας στην πράξη το βασικό κορμό του νόμου και κυρίως, ό,τι αφορά τον έλεγχο των συνδικάτων και την πραγματοποίηση απεργιών.

Όπως γράφει κι ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ του Σαββατοκύριακου 19-20/6, «Στην αντεπίθεση με εφόδιο την πολύτιμη πείρα από τις απεργιακές μάχες - Καμία παρέμβαση δεν πάει χαμένη». Το στοίχημα είναι να βασιστούμε σε αυτήν την παραδοχή, να την ξεδιπλώσουμε και να την κάνουμε πράξη.

Τα σωματεία και τα συνδικάτα έχουν την ευκαιρία, μετά από πολλά χρόνια, να αντιμετωπίζονται και να αξιολογούνται από τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους ως απαραίτητα εργαλεία που, παρά τα προβλήματά τους, δεν γίνεται να παραδοθούν στο κράτος και την εργοδοσία. Και την απεργία, παρόλο που κοστίζει πολύ ακριβά στον κόσμο της δουλειάς, δεν γίνεται να την απεμπολήσουμε.

Από την ψήφιση του νόμου και μετά, η κυβέρνηση βγάζει «στην παρανομία» τα συνδικάτα, αν αποφασίσουν να λειτουργήσουν για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης που εκπροσωπούν.

μήνυμα

μαζικά, ταξικά, αποφασιστικά!

Το είδος και το μέγεθος των μαχών που αναμένονται το επόμενο διάστημα (μιας κι η κυβέρνηση θα σταθεί αταλάντευτα με τα συμφέροντα των μεγάλων εργοδοτών) και η αποφασιστικότητα με την οποία η πλευρά μας θα σταθεί, θα κρίνουν την έκβαση της συνέχειας.

Μάχη για την ύπαρξη των συνδικάτων

Για να μη γραφτούν τα συνδικάτα και οι μεγάλες Ομοσπονδίες στο Γενικό Μητρώο Συνδικαλιστικών Οργανώσεων (ΓΕΜΗΣΟΕ), για να τολμήσουν να αψηφήσουν την υποχρέωση διεξαγωγής εκλογών και γενικών συνελεύσεων και με ηλεκτρονικό τρόπο, για να κηρύξουν απεργίες χωρίς την...άδεια του διαμεσολαβητή της κυβέρνησης, για να αγνοηθούν οι διατάξεις για την απαγόρευση επαναπροκήρυξης απεργίας που έχει κριθεί παράνομη από τη Δικαιοσύνη, από τη δευτεροβάθμια ή τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση, για να μην εφαρμοστεί η διάταξη για υποχρεωτική εγγυημένη εργασία του 1/3 των εργαζομένων επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας, θα χρειαστεί η συμβολή ευρύτερων συνδικαλιστικών δυνάμεων, ώστε να μη βρεθούν εκτεθειμένοι ατομικά εργαζόμενοι ή μικρά σωματεία κι αντιμετωπίσουν τις συνέπειες του νόμου, νομικές και οικονομικές, μιας κι έχει προβλεφθεί και αστική ευθύνη σε συνδικαλίστριες-ές για «ζημιές» στην επιχείρηση, εταιρεία κλπ. Πρόβα όλων αυτών αποτέλεσε

η στάση της κυβέρνησης και των εφοπλιστών απέναντι στα ναυτεργατικά σωματεία και την ΠΕΝΕΝ.

Όσες κι όσοι επιχειρήσουμε να τα βάλουμε πραγματικά με τις όλο και πιο κατοχυρωμένες θεσμικές δυνάμεις του κεφαλαίου (φρόντισαν γι αυτό όλες οι προηγούμενες, μνημονιακές κυβερνήσεις, μηδεμιάς εξαιρουμένης), είμαστε υποχρεωμένες κι υποχρεωμένοι να κινηθούμε δραστικά μέσα στα συνδικάτα και να συλλειτουργήσουμε με ένα μεγάλο κομμάτι δυνάμεων, που σίγουρα θα ξεφεύγουν από τα ιδεολογικοπολιτικά μας πλαίσια, για να δημιουργήσουμε μαζικές αντιστάσεις, θα βγάλουν όμως κόσμο στο δρόμο και θα σπάνε την αυτοπεποίθηση και νομική παντοδυναμία του συστήματος, αναγκάζοντας τα συστημικά κόμματα να έρχονται αντιμέτωπα με τους ψηφοφόρους τους και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να κινείται έστω και στοιχειωδώς, ενάντια στα αστικά κόμματα που αναφέρεται.

Σχετικά παραδείγματα είδαμε την Πρωτομαγιά, αλλά και στην, τελικά 24ωρη, απεργία στις 16 Ιούνη. Ένα ετερόκλητο κομμάτι συνδικαλιστικών δυνάμεων, με τις ταλαντεύσεις του και τις διαφορετικές πιέσεις, ταχύτητες και ακροατήρια που είχε να αντιμετωπίσει και να συνυπολογίσει, κατάφερε να προκαλέσει μια «με το ζόρι» κίνηση ακόμα και στη ΓΣΕΕ του Παναγόπουλου, περιλαμβάνοντας παρατάξεις σε ΑΔΕΔΥ, ΕΚΑ, ΕΚΠ, ομοσπονδίες, σωματεία και το ΠΑΜΕ. Μόνο έτσι, με πολύ

κόπο, αγωνία και συνεχή προσπάθεια μπορούμε να δημιουργήσουμε συνθήκες μαζικής αμφισβήτησης και ανυπακοής απέναντι σε μια σκληρή κυβέρνηση του κεφαλαίου σε κρίση και σε μια αξιωματική και συστημική αντιπολίτευση που ψηφίζει τα «καλά άρθρα» ενός τετατουργήματος, μη βγαίνοντας από το κάδρο των υψηλών συνεννοήσεων και των χαμηλών προσδοκιών για τον κόσμο της δουλειάς, που δυσκολεύεται ακόμα να πιστέψει το «άδειασμά» του από κόμματα που

αυτοπροσδιορίζονται ως «αριστερά» ή σοσιαλδημοκρατικά.

Με ενωτική δράση της ριζοσπαστικής και ταξικής αριστεράς, μέσα στα συνδικάτα, θεωρώντας απαραίτητες τις δυνάμεις και του ΠΑΜΕ στο δύσκολο αυτό αγώνα, είναι αναγκαίο να βρούμε τρόπους να μεγαλώσουμε τις ρωγμές που δημιουργήθηκαν και να περάσει από αυτές ένα μαζικό κι όλο και πιο αποφασισμένο τμήμα της εργατικής τάξης, που να μπορέσει να κάνει την ανατροπή!

4^ο ΘΕΡΙΝΟ
ΒΙΒΛΙΟΣΤΑΣΙΟ
15-18
ΙΟΥΛΙΟΥ 2021

ΚΤΙΡΙΟ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΩΝ
ΕΡΜΟΥ 134, ΘΗΣΣΕΙΟ

Το τετραήμερο 15 με 18 Ιουλίου θα πραγματοποιηθεί φέτος το Θερινό Βιβλιοστάσιο. Μετά από την αναγκαστική απουσία το καλοκαί-

ρι του 2020, λόγω των έκτακτων συνθηκών της επιδημίας, δεκάδες εναλλακτικά εκδοτικά εγχειρήματα επιστρέφουν στον γνώριμο κήπο του Συλλόγου Ελλήνων Αρχαιολόγων στο Θησείο. Το Θερινό Βιβλιοστάσιο έχει κατοχυρωθεί ως μια γιορτή του βιβλίου, μια εξαιρετική ευκαιρία μικροί –και λιγότερο μικροί– εκδότες να έρθουν σε επαφή με το κοινό τους. Ανάμεσά τους και οι εκδόσεις Red Marks με όλους τους νέους τίτλους τους. Από το Βιβλιοστάσιο δεν θα λείψουν ούτε και φέτος οι εκδηλώσεις, ενώ στο χώρο θα υπάρχει και μπαρ. Περισσότερες λεπτομέρειες θα ανακοινωθούν σύντομα τόσο στο rproject.gr, όσο και στο [facebook.com/bibliostasio](https://www.facebook.com/bibliostasio)

Συνέντευξη με το Γρηγόρη Καλομοίρη, συντονιστή του Μετώπου Ταξικής «Να καταστρώσουμε κοινό σχέδι να ακυρώσουμε στην πράξη τον α

? Πώς πιστεύεις ότι πρέπει να το αντιμετωπίσουμε από εδώ και πέρα το νόμο Χατζηδάκη;

Η ιστορία του εργατικού κινήματος στη χώρα μας αλλά και παγκοσμίως έχει δείξει ότι η ταξική πάλη δε σταματά με την ψήφιση ενός αντεργατικού νόμου αλλά κλιμακώνεται σε ανώτερο επίπεδο και μπορεί να επιβάλει τη μη εφαρμογή και τελικώς την κατάργηση του νόμου στην πράξη.

Όλα θα κριθούν μέσα στους χώρους δουλειάς. Η αξιοποίηση της εμπειρίας που αποκλήθηκε όλη αυτήν την περίοδο για την οργάνωση των εργαζομένων, η μαζικοποίηση και ενεργοποίηση των Σωματείων, με τη συσπείρωση χιλιάδων νέων εργαζομένων, που πολλοί από αυτούς συμμετείχαν δυναμικά στις κινητοποιήσεις και η αντιπαράθεση με τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό μπορούν να ακυρώσουν το αντεργατικό τερατούργημα.

Για να είναι αποτελεσματικός ο συγκεκριμένος αγώνας, είναι απαραίτητο οι δυνάμεις που προσβλέ-

πουν στην αναγέννηση και τον ταξικό προσανατολισμό των Συνδικάτων να πάρουν τώρα πρωτοβουλίες συντονισμού στη δράση για την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Κι αυτό σημαίνει:

– Υπέρβαση του κατακερματισμού και συγκρότηση μαζικών κλαδικών και επιχειρησιακών Σωματείων, σε μεγάλους χώρους δουλειάς.

– Αλλαγή της δομής του συνδικαλιστικού κινήματος, έτσι ώστε να ανταποκρίνεται στις σημερινές συνθήκες, με στόχο την άμεση συμμετοχή των εργαζομένων στη λειτουργία των Συνδικάτων και στη λήψη των αποφάσεων, τον περιορισμό της παραταξιακής περιχαράκωσης και το χτύπημα της γραφειοκρατίας και του παραγοντισμού.

– Ένταξη στα Συνδικάτων εργαζομένων με ελαστικές σχέσεις εργασίας (συμβασιούχοι, ενοικιαζόμενοι, ΕΣΠΑ κτλ.), άρση του διαχωρισμού των εργαζομένων, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, και συγκρότηση ενιαίων Συνδικάτων.

? Ποια είναι τα βασικά σημεία του νέου αντεργατι-

κού νόμου, τα οποία μπορούμε να «αγνοήσουμε» και να «μείνουν στα χαρτιά»;

Εδώ και πολλούς μήνες, το ΜΕΤΑ έχει δηλώσει ότι επιβάλλεται να οργανωθούμε και να καταστρώσουμε κοινό σχέδιο δράσης, ώστε να ακυρώσουμε στην πράξη τον αντεργατικό νόμο.

Για παράδειγμα, ο νόμος προβλέπει ηλεκτρονική ψηφοφορία για να παρθεί η απόφαση για απεργία, όπως επίσης και για την εκλογή διοικήσεων στα Σωματεία. Ο στόχος τους ξεκάθαρος: Να αφαιρέσουν από τα Σωματεία την ικανότητα να συγκροτούν κοινότητα συμφερόντων και κοινή αντίληψη για το ρόλο των εργαζομένων στην πάλη για τα δικαιώματά τους.

Η εμπειρία από το χώρο των εκπαιδευτικών είναι πολύτιμη και πρέπει να αξιοποιηθεί. Οι εκπαιδευτικοί, το Νοέμβριο του 2020, με την καθολική τους αποχή από τις ηλεκτρονικές εκλογές για την ανάδειξη αιρετών εκπροσώπων στα Υπηρεσιακά Συμβούλια, κατέγραψαν μια μεγάλη νίκη εργαζομένων και μια επίσης μεγάλη ήττα Κερα-

μέως, ακυρώνοντας στην πράξη τη διαδικασία.

Την ίδια στάση ανυπακοής και απειθαρχίας κράτησαν οι εκπαιδευτικοί που κλήθηκαν να εφαρμόσουν το νόμο της «αξιολόγησης» των σχολικών μονάδων. Οι Συλλόγοι Διδασκόντων, με ποσοστά άνω του 90%, στήριξαν την απόφαση των Σωματείων για απεργία-αποχή, καθώς συνειδητοποίησαν ότι αυτή η «αξιολόγηση» σημαίνει κατηγοριοποίηση και δημιουργία σχολείων – επιχειρήσεων, επιβολή διευθυντών – μάνατζερ, υποχρηματοδότηση, ανταγωνισμό, αδιοριστία, αμορφωσιά, χειραγώγηση και πειθάρχηση. Με λίγα λόγια, σημαίνει εμπορευματοποίηση της Δημόσιας Δωρεάν Παιδείας.

Μια ακόμη σημαντική και νικηφόρα μάχη, με τη μορφή της απεργίας-αποχής, που ξεκίνησε από το 2014 και συνεχίζεται μέχρι σήμερα, είναι αυτή και για την ακύρωση στην πράξη της «αξιολόγησης Μητσοτάκη» και της κατάπτυστης απεργοσπαστικής τροπολογίας Γεροβασίλη, που ψηφίστηκε από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

Είναι αυτονόητο ότι οι Συνδικα-

Ανατροπής (ΜΕΤΑ) ο δράσης, ώστε αντεργατικό νόμο»

λιστικές Οργανώσεις δεν πρέπει να συναινέσουν στην εφαρμογή της διάταξης για καθορισμό «προσωπικού ελάχιστης εγγυημένης υπηρεσίας». Δεν πρέπει να αποδεχθούν τη μετατροπή της απεργίας, σε μια συμβολική πράξη, σε «καμπάνια δι-αμαρτυρίας», χωρίς κανένα οικονομικό κόστος για την εργοδότη.

Στάση ανυπακοής και απειθαρχίας οφείλουν να κρατήσουν τα Συνδικάτα και στη διάταξη που προβλέπει υποχρεωτική κατάθεση αίτησης για διεξαγωγή δημόσιου διαλόγου, πριν από την έναρξη απεργίας στο Δημόσιο, πράγμα που σημαίνει αναστολή της άσκησης του απεργιακού δικαιώματος.

Παράλληλα, το επόμενο διάστημα πρέπει να οργανωθεί ένα πλατύ κίνημα αλληλεγγύης, σε συνδικάτα και εργαζομένους, που θα υποστούν τους εργοδοτικούς εκβιασμούς και την τρομοκρατία της απόλυσης προκειμένου να δεχθούν τη 10ωρη εργασία, χωρίς επιπλέον αμοιβή. Είναι αναγκαίο να οργανωθούν κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας, έξω από τις επιχειρήσεις και τα εργοστάσια, που θα προσπαθήσουν να εφαρμόσουν τα νέα αντεργατικά μέτρα.

Το Σωματείο οφείλουν να σχεδιάζουν τη δυναμική τους αντίδραση ενάντια στο πογκρόμ απολύσεων, που ετοιμάζονται να εξαπολύσουν οι εργοδότες, μέχρι τα τέλη του χρόνου, για να απαλλαγούν από εργαζομένους με πολύχρονη προϋπηρεσία, καταβάλλοντας την πενιχρή αποζημίωση που προβλέπει το ισχύον καθεστώς, αφού η εφαρμογή της νέας διάταξης, για εξομοίωση της αποζημίωσης των εργατοτεχνιτών με αυτή των υπαλλήλων μετατέθηκε για την 1η Γενάρη 2022.

Τα συνδικάτα κι οι απεργίες ουσιαστικά βγαίνουν στην παρανομία. Κατά τη γνώμη σου ποια πρέπει να είναι η στάση των συνδικάτων και των δυνάμεων σε αυτά;

Μετά την ψήφιση του νόμου, οι αγωνιστικές δυνάμεις και τα Συνδικάτα που έδωσαν εδώ και μήνες τη μάχη, ενάντια στο αντεργατικό τερατούργημα, περνούν σε άλλη φάση, με την έναρξη ενός νέου γύρου αντιπαράθεσης με την εργοδοσία και την κυβέρνηση.

Τα Σωματεία οφείλουν από τώρα να απευθυνθούν στα μέλη τους και να συγκαλέσουν τις Γενικές τους Συνελεύσεις για να καταστρώσουν το δικό τους σχέδιο, με στόχο τη μη εφαρμογή και κατάργηση στην πράξη του αντεργατικού νόμου. Είναι αναγκαίο αυτές οι Γενικές Συνελεύσεις, που πρέπει να γίνονται διά ζώσης και να έχουν τη μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή των εργαζομένων, να καταλήξουν σε συγκεκριμένα μέτρα:

Για παράδειγμα, στο πλαίσιο της κεντρικής κατεύθυνσης για ανυπακοή και απειθαρχία στο νόμο, να αποφασίσει η Γενική Συνέλευση τη μη εγγραφή στο Γενικό Μητρώο

πών μισθών και συντάξεων, της ανεργίας, των ιδιωτικοποιήσεων και του αυταρχισμού, σε αντιπαράθεση με τον εργοδοτικό – κυβερνητικό συνδικαλισμό.

Οι κινητοποιήσεις του τελευταίου διαστήματος, με πιο σημαντικές αυτές ενάντια στο νομοσχέδιο-έκτρωμα, τι παρακαταθήκες αφήνουν για τις επόμενες μέρες;

Πράγματι, τους τελευταίους μήνες, είχαμε σημαντικούς εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες. Συγκροτήθηκε ένα νέο μαζικό ρεύμα λαϊκής δυσaréσκειας και αμφισβήτησης

τη μοιρολατρία και ηττοπάθεια που καλλιεργούσαν τα ηγετικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, καλώντας τους εργαζομένους να αφήσουν τους «μάταιους» αγώνες και να «τοκίζουν» με την ψήφο τους μια «προοδευτική» κυβέρνηση ως απάντηση στη «συντηρητική» πολιτική της ΝΔ.

Ωστόσο, όλες οι προσπάθειες της κυβέρνησης, των εργοδοτών, του κεφαλαίου και των πολιτικών του εκπροσώπων, καθώς και της ξεπουλημένης πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ να χτυπήσουν τον απεργιακό αγώνα και να κάψουν το αγωνιστικό φρόνημα των εργαζομένων έπεσαν στο κενό. Είναι πολύτιμη η πείρα που συσώρευσαν τα Σωματεία από την οργάνωση της πάλης, την αντιπαράθεσή τους με την κυβερνητική προπαγάνδα και τη δράση τους, για να ακυρώσουν στην πράξη, τους σχεδιασμούς υπονόμευσης του αγώνα τους.

Έχω τη γνώμη ότι με τον αντεργατικό νόμο κλείνει ένας κύκλος αντιδραστικών αλλαγών που ξεκίνησε πριν από δέκα χρόνια, κύριο χαρακτηριστικό του οποίου ήταν η μείωση του βασικού μισθού και η κατάργηση των ΣΣΕ, και ανοίγει ένας νέος γύρος με σκοπό την πλήρη υποταγή του χρόνου και του αντικειμένου της εργασίας στις κερδοσκοπικές ορέξεις του εργοδότη με περαιτέρω μείωση των αποδοχών. Ταυτόχρονα, με τις αλλαγές στο ν.1264/1982 (συνδικαλιστικός νόμος), η κυβέρνηση της ΝΔ επιχειρεί τον πλήρη έλεγχο του συνδικαλισμού και την κατάργηση κάθε μορφή οργάνωσης και δράσης εργαζομένων και Συνδικάτων.

Λογαριάζουν, όμως, χωρίς τον «ξενοδόχο». Είναι δεδομένο ότι δύσκολα θα ξεμπερδέψουν με το δίκιο αυτού του κόσμου, γιατί το τέλος της Ιστορίας δεν ήρθε ποτέ. Γιατί «... δεν βγαίνουν τα όνειρα σε πλειστηριασμό, δεν παίχτηκε η παρτίδα μας ακόμα».

Οι προωθούμενες ανατροπές στο συνδικαλισμό φανερώνουν τον πανικό στον οποίο βρίσκονται, στην προσπάθειά τους να αντιμετωπίσουν τις νέες δυνάμεις που γεννιούνται, τις νέες μορφές αγώνα που ξεσπούν και συνολικά έχουν ως «μήτρα» τους την ανάγκη για μια καλύτερη ζωή και την προοπτική της κατάργησης της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Είναι πολύτιμη η πείρα που συσώρευσαν τα Σωματεία από την οργάνωση της πάλης, την αντιπαράθεσή τους με την κυβερνητική προπαγάνδα και τη δράση τους, για να ακυρώσουν στην πράξη, τους σχεδιασμούς υπονόμευσης του αγώνα τους.

Συνδικαλιστικών Οργανώσεων (ΓΕ-ΜΗΣΟΕ), με το σκεπτικό ότι το Σωματείο δε συναινεί στη δημιουργία του «μηχανισμού φακελώματος», με το αρχείο των συνδικαλισμένων να είναι στη διάθεση του υπουργείου και εργοδοσίας, για να ασκούν βία και τρομοκρατία σε βάρος τους

Είναι αυτονόητο ότι όλα όσα αναφέρθηκαν παραπάνω για τα αντεργατικά μέτρα «που θα μείνουν στα χαρτιά» πρέπει να συζητηθούν και να αποφασιστούν σε αυτές τις Γενικές Συνελεύσεις. Παράλληλα, πρέπει να αποφασίσουν το δικό τους πλαίσιο στόχων και διεκδικήσεων, για Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, με αυξήσεις στους μισθούς, για τη δραστική μείωση του εργάσιμου χρόνου χωρίς απώλεια εισοδήματος, για κατάργηση της ελαστικής εργασίας και για την αποτροπή των σχεδιαζόμενων απολύσεων από την εργοδοσία.

Είναι φανερό ότι στη νέα κρίσιμη περίοδο γίνεται περισσότερο από ποτέ αναγκαία η κοινή δράση και συμπόρευση όλων των συνδικαλιστικών δυνάμεων που παλεύουν εδώ και δεκαετίες ενάντια στις πολιτικές της λιτότητας, των περικο-

της κυρίαρχης πολιτικής. Αυτό το ρεύμα λαϊκών αντιδράσεων, όπως εκφράστηκε στις κινητοποιήσεις για την περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ενάντια στην καταστολή, αλλά και στα πρόσφατα πανεργατικά συλλαλητήρια, έχει αρχίσει να ξεπερνά την ψυχολογία της ήττας, της προηγούμενης περιόδου, ιδιαίτερα στις νεότερες γενιές. Αυτό το αγωνιστικό ρεύμα υποχρεώνει, ως ένα βαθμό, ριζοσπαστικές και κινηματικές δυνάμεις να αποδέχονται την κοινή δράση που –αν όχι τώρα– τότε πια!

Από την πολύμηνη δύσκολη μάχη ενάντια στον αντεργατικό νόμο, βγήκαν αρκετές Συνδικαλιστικές Οργανώσεις πιο δυνατές. Χιλιάδες εργαζόμενοι έκαναν «τα πρώτα τους βήματα» στο δρόμο του αγώνα και παράλληλα αναδείχθηκαν νέοι αγωνιστές σε πολλούς εργασιακούς χώρους.

Οι εργαζόμενοι, τα Συνδικάτα και οι αγωνιστικές δυνάμεις δεν είχαν να αντιμετωπίσουν μόνον την κυβέρνηση, την εργοδοσία και το «συνδικαλισμό» της ήττας και της υποταγής, που εκπροσωπεί η ηγεσία της ΓΣΕΕ. Είχαν να αντιμετωπίσουν και

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατοατζής

Ιδιωτικοποιούν τον ηλεκτροφωτισμό στους δήμους

Πολλοί δήμοι, τόσο στην Αττική όσο και στην περιφέρεια, αποφασίζουν το τελευταίο διάστημα να παραχωρήσουν τον ηλεκτροφωτισμό των δήμων τους σε ιδιώτες. Σε εργολάβους και εταιρείες που αναμένεται να βγουν και πάλι κερδισμένοι.

Αναλαμβάνουν την αντικατάσταση όλου του παλιού και ενεργοβόρου δημοτικού φωτισμού με νέο, για την εξοικονόμηση ενέργειας και για τη μείωση των σχετικών δαπανών των Δήμων. Το κέρδος όμως από τη μείωση δεν θα φτάσει στους δημότες. Θα μπει στην τσέπη των ιδιωτών που θα αναλάβουν το πιο κερδοφόρο κομμάτι του ηλεκτροφωτισμού, την αντικατάστασή του και την πολύχρονη, επί της ουσίας μόνιμη, συντήρησή του.

Είναι χαρακτηριστικά τα παραδείγματα στους Δήμους Λάρισας και Νέας Φιλαδέλφειας-Νέας Χαλκηδόνας. Στην πρώτη περίπτωση, ο Δήμος Λάρισας αποφάσισε να διαθέσει 14.503.253,26€ σε ανάδοχο που θα προκύψει από διαγωνιστική διαδικασία, και άλλα 248.000€ σε Ανεξάρτητο Σύμβουλο, σε διάστημα 10 ετών! Στη δεύτερη περίπτωση, αυτή του Δήμου Νέας Φιλαδέλφειας-Νέας Χαλκηδόνας, τα πράγματα είναι ακόμα πιο ξεκάθαρα. Από 1.090.842,80€ που θα στοίχιζε αν το αναλάμβανε η υπηρεσία ηλεκτροφωτισμού του Δήμου, το κόστος υπερτριπλασιάζεται και εκτοξεύεται στα 3.724.292,26€ από τον εργολάβο για τα επόμενα εννέα χρόνια!

Για να αντιμετωπιστεί αυτή η προσπάθεια, που έχει προφανώς τις ευ-

λογίες της κυβέρνησης, χρειάζεται να βρει μαζικές αντιστάσεις απέναντί της. Αντιστάσεις που να ενώσουν τη δράση σωματείων, συνδικαλιστών, τοπικών φορέων, δημοτικών κινήσεων και συλλογικοτήτων που δρουν σε κάθε περιοχή. Η κοινή δράση όλων των παραπάνω με αιτήματα τη στελέχωση των υπηρεσιών ηλεκτροφωτισμού των δήμων με μόνιμο προσωπικό και την χρησιμοποίηση των σύγχρονων τεχνολογιών σε όφελος των κατοίκων κάθε περιοχής και των εργαζομένων στους δήμους.

Οι στελεχωμένες και καλά χρηματοδοτημένες υπηρεσίες των δήμων μπορούν να παρέχουν και με το παραπάνω την αντικατάσταση του παλαιού φωτισμού και την συντήρησή του δικτύου τους με το λιγότερο δυνατό κόστος.

Απολύσεις με σφραγίδα Κεραμέως!

Τσουνάμι απολύσεων παρατηρείται τις τελευταίες μέρες σε βάρος δασκάλων και νηπιαγωγών που διδάσκουν σε ιδιωτικά σχολεία και εκπαιδευτήρια. Οι σχολάρχες, με αφορμή τη λήξη του διδακτικού έτους, έχουν πραγματικά ξεσαλώσει. Όπως μάλιστα καταγγέλει η Ομοσπονδία Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών (ΟΙΕΛΕ) σε πολλές περιπτώσεις οι απολύσεις συνοδεύονται από υποσχέσεις επαναπρόσληψης το φθινόπωρο, μαλλόν περισσότερο ως νοουθεσία στους εκπαιδευτικούς ώστε να μην αντιδράσουν.

Τι είναι όμως αυτό που δίνει το δικαίωμα στους ιδιοκτήτες των ιδιωτικών σχολείων να λειτουργούν ασύδοτα κάνοντας μαζικές απολύσεις; Ο νόμος Κεραμέως. Με το νομοσχέδιο δόθηκε η δυνατότητα στους σχολάρχες να μετατρέπουν τα ιδιωτικά σχολεία νομικά σε φροντιστήρια. Αυτό τους αποδεσμεύει από την υποχρέωση που είχαν μέχρι πέρσι να προσλαμβάνουν με διετείς συμβάσεις τους εκπαιδευτικούς. Αντίθετα, τους δίνει τη δυνατότητα να κάνουν με τους εκπαιδευτικούς συμβάσεις ορισμένου χρόνου που πολλές φορές καταγγέλλονται στο γρήγορο.

Ο νόμος Κεραμέως δίνει τη δυνατότητα και να απολύονται οι εκπαιδευτικοί χωρίς να προλάβουν να κατοχυρώσουν δικαιώματα και παίρνοντας μηδαμινές αποζημιώσεις και ταυτόχρονα να κλέβουν οι σχολάρχες τους γονείς, που πληρώνουν 12μηνα δίδακτρα. Για τους εκπαιδευτικούς η καταστροφή είναι πολλαπλή καθώς η 9μηνη εργασία δεν τους επιτρέπει να αναγνωρίζεται η προϋπηρεσία και να ανέβουν σε μισθολογικά κλιμάκια με αποτέλεσμα οι νεότεροι εκπαιδευτικοί ειδικά να αναγκαστούν να δουλεύουν με μισθούς πείνας. Τέλος δεν τους επιτρέπει να λάβουν πλήρη επιδότηση ανεργίας από τον ΟΑΕΔ.

Οι εκπαιδευτικοί που εργάζονται στα ιδιωτικά σχολεία χρειάζεται να σηκώσουν ανάστημα και να απαντήσουν ενωτικά και δυναμικά στην επίθεση που δέχονται από σχολάρχες και κυβέρνηση.

Όχι στην αλλαγή χρήσης του νοσοκομείου ΕΛΠΙΣ

Τη δικαιολογημένη οργή και αγανάκτηση των εργαζομένων του νοσοκομείου ΕΛΠΙΣ έχει προκαλέσει έγγραφο της της Υγειονομικής Περιφέρειας (ΥΠΕ) που αποκαλύπτει τα σχέδια της κυβέρνησης για την υποβάθμιση του νοσοκομείου. Το έγγραφο κάνει λόγο για μετατροπή τόσο του νοσοκομείου ΕΛΠΙΣ όσο και του Σηληιοπούλειου σε Μονάδες Παροχής Υπηρεσιών Ανακουφιστικής Φροντίδας.

Όπως χαρακτηριστικά δήλωσε στην «Εργατική Αριστερά» ο **Λεωτέρης Πανάρτος, πρόεδρος του Συλλόγου Εργαζομένων στο ΕΛΠΙΣ:**

«Είναι δηλωμένη η πρόθεση της κυβέρνησης από τον ίδιο τον πρωθυπουργό να υπάρξουν αλλαγές στα νοσοκομεία. Είτε με συγχωνεύσεις, είτε με ΣΔΙΤ. Αυτό που σχεδιάζουν με βάση το έγγραφο είναι μια προσπάθεια υποβάθμισης του νοσοκομείου που δεν συμβαδίζει με όσα είχαν γίνει μετά από πολυετής πιέσεις όσων εργαζόμαστε στο νοσοκομείο και της τοπικής κοινωνίας. Ενώ λοιπόν έχει ολοκληρωθεί η δημιουργία 6 χειρουργικών μονάδων, 6 μονάδων εμφραγμάτων και 6 μονάδων Covid-19 τώρα μας λένε ότι θα μετα-

τραπούμε σε νοσοκομείο που δεν θα ασχολείται με τίποτα από αυτά. Απλά θα περιθάλλουμε ασθενείς με πολύ σημαντικά προβλήματα, όπως ηλικιωμένους σε τελικό στάδιο καρκίνου κ.α. Αυτό σημαίνει ότι θα μειωθεί η παροχή συνολικά φροντίδας στον πληθυσμό της Αθήνας καθώς δεν υπάρχει σχέδιο για τη δημιουργία νέου δημόσιου νοσοκομείου που θα καλύψει τις υπάρχοντες ανάγκες που καλύπτει το ΕΛΠΙΣ. Ενώ και οι εργαζόμενοι που θα «περισσεύουν» είτε θα τοποθετούνται σε άλλα νοσοκομεία, είτε θα απολυθούν. Το μόνο

σχέδιο που έχουν είναι να στείλουν κόσμο στους ιδιώτες. Εμείς από την πλευρά μας έχουμε ξεκινήσει την ενημέρωση της τοπικής κοινωνίας με επιστολές στο δήμο Αθήνας, στο διαμερισματικό συμβούλιο της 7ης κοινότητας καθώς και των πολιτικών κομμάτων. Το αμέσως επόμενο διάστημα θα ζητήσουμε συναντήσεις από όλους προσπαθώντας να φτιάξουμε ένα μέτωπο που θα χαλάσει τα σχέδιά τους. Υπάρχει στους αρκετά παλιότερους και εμπειρία από αντίστοιχες μάχες και το 2001-2003 και στα μέσα της δεκαετίας του 1990».

Την Παρασκευή 25/3 η δίκη συνδικαλιστών της Αριστεράς μετά από μήνυση του δημάρχου Αλίμου

Απόπειρα να χτυπηθεί ο αγωνιστικός συνδικαλισμός

Του Θοδωρή Πατσατζή

Άλλο ένα επεισόδιο ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης και τρομοκρατίας του εργατικού κινήματος πρόκειται να παιχτεί την Παρασκευή 25 Ιουνίου στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων στην Αθήνα. Πρόκειται για σκηνές από το... άμεσο μέλλον, μιας και οι τελευταίοι νόμοι της κυβέρνησης της ΝΔ και της προηγούμενης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, οδηγούν σε περιορισμό των δικαιωμάτων των συνδικάτων και των συλλογικών εργαλείων που έχουν οι συνδικαλιστές και οι εργαζόμενοι συνολικά, ώστε να μπορούν να υπερασπιστούν αυτονόητα δικαιώματα και να εκφράσουν ταξική αλληλεγγύη. Επιπρόσθετα, έχουμε να αντιμετωπίσουμε και τη μανία διώξεων που στήνουν «επαγγελματίες» μηνυτές και καταπατητές των εργατικών δικαιωμάτων, όπως ο δήμαρχος Αλίμου.

Αξίζει να θυμίσουμε ότι η συγκεκριμένη δημοτική αρχή έχει ασκήσει διώξεις σε σειρά μεγάλων ομοσπονδιών, σωματείων και των προέδρων τους, επειδή τόλμησαν να εκφράσουν, με ψηφίσματα, τη συμπαράστασή τους σε διωκόμενους εργαζόμενους του δήμου!

Η συγκεκριμένη δίωξη στρέφεται κατά 4 συνδικαλιστών που έχουν δώσει και συνεχίζουν να δίνουν μάχες υπερασπιζόμενοι τα δικαιώματα εργαζομένων. Κατά του αντιπροέδρου της ΠΟΕ-ΟΤΑ Β. Γκιτάκου, του Μάριου Κατσουρού, μέλους του Γενικού Συμβουλίου της ΠΟΕ-ΟΤΑ, της Κατερίνας Γιαννούλια, τότε μέλους του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ (και τώρα του ΔΣ της ΠΟΓΕΔΥ) και του Γιάννη Καπράλου, τότε προέδρου του Δ.Σ. του Συλλόγου Εργαζομένων στο δήμο Αλίμου. Οι παραπάνω συνδικαλιστές έσπευσαν να σταθούν συμπαραστάτες στην τότε αντιπρόεδρο του Δ.Σ. του Συλλόγου Εργαζομένων του Δήμου που κατήγγειλε (και δικαιώθηκε από το Σώμα Επιθεωρητών Δημόσιας Διοίκησης) ότι ποσά

που είχαν παρακρατηθεί από τους εργαζόμενους, για το επίδομα των 176 ευρώ, δεν αποδόθηκαν, ως όφειλε ο Δήμος, στην εφορία και τα ασφαλιστικά ταμεία, με αποτέλεσμα να απαιτούνται εκ νέου από τους εργαζόμενους.

Παρότι η παράβαση επιβεβαιώθηκε και από το ΣΕΔΔ, ο δήμαρχος Αλίμου και η δημοτική αρχή προχώρησαν εκδικητικά σε παράνομες πράξεις και αβάσιμες καταγγελίες εναντίον της τότε αντιπρόεδρου του Σωματείου με στόχο να την οδηγήσουν σε απόλυση. Μάλιστα στις 12 Ιούλη του 2017, μετά από αίτημα του Συλλόγου Εργαζομένων του Δήμου Αλίμου σε ΠΟΕ-ΟΤΑ και ΑΔΕΔΥ, οι διωκόμενοι συνδικαλιστές ανταποκρίθηκαν και παρέστησαν σε παράσταση διαμαρτυρίας μαζί με δεκάδες εργαζόμενους του δήμου, καθώς η δημοτική αρχή θέλησε για πολλοστή φορά να περάσει από πειθαρχικό την τότε αντιπρόεδρο. Η δημοτική αρχή προσπαθώντας να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους επέλεξε να προχωρήσει σε μηνύσεις

μόνο κατά των εκπροσώπων της ΑΔΕΔΥ, της ΠΟΕ-ΟΤΑ και του τότε προέδρου του Δ.Σ. του Συλλόγου Εργαζομένων.

Η αντιπρόεδρος του Συλλόγου ήδη έχει δικαιωθεί δικαστικά ενάντια στις κατηγορίες που της καταλόγισε η δημοτική αρχή. Ο Δήμαρχος Αλίμου έχει στήσει αυτή την φάμπρικα διώξεων με ανυπόστατες και κατασκευασμένες κατηγορίες. Στόχος τους είναι οι εργαζόμενοι να μην μπορούμε ούτε την αλληλεγγύη μας να εκφράσουμε συλλογικά. Δεν πρέπει αυτό να γίνει πραγματικότητα.

Την Παρασκευή 25 Ιούνη στο δικαστήριο και κάθε μέρα στους χώρους δουλειάς η αλληλεγγύη και η συμπαράσταση σε όσους αγωνίζονται χρειάζεται να είναι αδιάκοπη. Ήδη δεκάδες σωματεία και σύλλογοι έχουν εκφράσει τη συμπαράστασή τους στους διωκόμενους συνδικαλιστές.

Να μην τους αφήσουμε με τους αγώνες μας κανένα περιθώριο να ποινικοποιήσουν τη συνδικαλιστική δράση.

Επόμενος δηλωμένος στόχος η επικουρική ασφάλιση

Μετά το βάρβαρο αντεργατικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη και σύμφωνα με τις δηλώσεις που έχουν κάνει στελέχη της κυβέρνησης και κυρίως ο υφυπουργός Εργασίας αρμόδιος για Θέματα Κοινωνικής Ασφάλισης, Πάνος Τσακλόγλου, αναμένεται να μπει σύντομα στη βουλή το νομοσχέδιο για την επικουρική ασφάλιση. Ένα νομοσχέδιο που επίσης αποτελεί πρόκληση σε βάρος των εργαζομένων. Η κυβέρνηση θέλει να καθορίσει τα βήματα που οδηγούν στην πλήρη διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης.

Βασικός τους στόχος είναι η δημιουργία ενός προσωπικού «κουμπαρά» για κάθε εργαζόμενο, ο οποίος αντί να συντηρείται από το δημόσιο θα δίνεται βορά στα κοράκια-επενδυτές που θα έχουν έτσι στα νύχια τους

φρέσκο κρέας να στραγγίσουν. Μάλιστα η κυβέρνηση δικαιολογεί την κλοπή εισφορών που θα υποστούν οι εργαζόμενοι, καθώς ισχυρίζεται ότι δεν θα χαθούν τα κεφάλαια που θα επενδυθούν, χωρίς να είναι ως τώρα τουλάχιστον σαφές πώς θα συμβεί αυτό. Το ότι στη συζήτηση στη βουλή θα υπάρξει -όπως τονίζουν οι κυβερνητικοί και τα παπαγαλάκια τους- εκτός από την αναλογιστική και τη μακροοικονομική, και μία μελέτη βιωσιμότητας του δημόσιου χρέους δεν είναι τίποτα άλλο από τη μόνιμη προσπάθεια να φορτωθεί το δημόσιο κοινωνικό σύστημα ασφάλισης με την ευθύνη για τμήμα του χρέους που έχει φορτωθεί στις πλάτες του δημοσίου.

Είναι σαφές πάντως ότι τα διεθνή παραδείγματα δείχνουν μέχρι σήμερα ξεκάθαρη αποτυχία του μοντέλου

διαχείρισης των χρημάτων για την ασφάλιση των εργαζομένων από ιδιώτες επενδυτές και ιδιωτικές ασφαλιστικές. Το ότι θα χαθεί το κύριο έσοδο από το οποίο χρηματοδοτούνται οι σημερινές συντάξεις και ο κίνδυνος να μείνουν χωρίς σύνταξη χιλιάδες συνταξιούχοι δεν δείχνει να ιδρώνει το αυτί των κυβερνήσεων. Μάλιστα για να προσελκύσει η κυβέρνηση τα «κοράκια», εντάσσει στο νέο ταμείο πολλές κατηγορίες εργαζομένων. Στη νέα επικουρική ασφάλιση θα υπαχθούν οι μισθωτοί (ιδιωτικού και δημόσιου τομέα), καθώς και οι αυτοτελώς απασχολούμενοι σε κλάδους όπου σήμερα υπάρχει υποχρέωση επικουρικής ασφάλισης (μηχανικοί, δικηγόροι), οι οποίοι εισέρχονται για πρώτη φορά στην αγορά εργασίας από 1/1/2022.

Για να ολοκληρώσει το σχέδιό της η κυβέρνηση θα οδηγήσει σε μια

ακόμη τεράστια κλοπή πόρων από τα ασφαλιστικά Ταμεία χρησιμοποιώντας τα αποθεματικά του ΑΚΑΓΕ (Ασφαλιστικό Κεφάλαιο Αλληλεγγύης). Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να συνεχίσουν τις σκληρές επιθέσεις ανενόχλητοι. Αντί να αδειάσουν από έσοδα τα Ταμεία και να θησαυρίσουν για πολλοστή φορά οι τσέπες των επενδυτών, χρειάζεται να διεκδικήσουμε αύξηση των δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού για τις συντάξεις και την κοινωνική ασφάλιση. Έχουν αδειάσει τα Ταμεία για να δώσουν τα αποθεματικά τους στις τράπεζες, για να χρηματοδοτήσουν το χρέος, για να τζογάρουν στο χρηματιστήριο. Πρέπει να πούμε «ως εδώ», με απεργίες και διαδηλώσεις, πιάνοντας το νήμα από τους αγώνες ενάντια στο νομοσχέδιο-έκτρωμα του Χατζηδάκη.

Τα προνόμια των εμβολιασμένων ως η άλλη όψη της κυβερνητικής αποτυχίας

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Το τελευταίο διάστημα έχει ανοίξει για τα καλά η συζήτηση περί παροχής προνομίων και διευκολύνσεων (σε σχέση με τις απαγορεύσεις) για το τμήμα του πληθυσμού που έχει εμβολιαστεί. Αυτή η συζήτηση έχει σοβαρούς κινδύνους οι οποίοι δεν αφορούν κυρίως ή μόνο το κομμάτι της δημόσιας υγείας. Ανακύπτουν σοβαρά ζητήματα σε σχέση με την ισότιμη και έγκαιρη πρόσβαση όλου του πληθυσμού στα εμβόλια αλλά και το εάν θα υπάρξουν υποχρεωτικοί εμβολιασμοί, έστω και για συγκεκριμένες ομάδες του πληθυσμού. Ακόμα πιο σοβαρά, ανακύπτουν ζητήματα σε σχέση με το ποιος πραγματικά θα επωφεληθεί από αυτά τα προνόμια.

Ωστόσο, ας ξεκαθαριστεί προκαταρκτικά το εξής. Θεωρούμε ότι η πανδημία δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί χωρίς μαζικό εμβολιασμό του πληθυσμού σε παγκόσμιο επίπεδο και σε αυτό το σημείο οι εταιρικοί ανταγωνισμοί της μεγάλης φαρμακοβιομηχανίας είναι κυριολεκτικά εγκληματικοί. Επιπλέον, ο υποχρεωτικός εμβολιασμός δεν είναι ενδεδειγμένη πρακτική τόσο ως προς τα ζητήματα αυτοδιάθεσης του σώματος όσο και ως προς τις περιπτώσεις ανθρώπων που για ιατρικούς λόγους δεν μπορούν να εμβολιαστούν.

Η συζήτηση για τα προνόμια συνδυάζεται με τη συζήτηση για το ψηφιακό πιστοποιητικό COVID που θα χρησιμοποιείται από 1η Ιουλίου ως συνοδευτικό ταξιδιωτικό έγγραφο, που θα διευκολύνει τη διαδικασία της μετακίνησης πολιτών στις χώρες της ΕΕ, προφανώς με το βλέμμα στραμμένο στον Τουρισμό. Επί της ουσίας ενοποιείται η διαδικασία με τα τεστ και το πιστοποιητικό εμβολιασμού για όποιον/α θέλει να ταξιδέψει με έναν ψηφιακό τρόπο. Αυτό που με μια πρώτη ματιά φαίνεται απλό και αθώο μπορεί να εγκυμονεί κινδύνους για τα προσωπικά δεδομένα, την καταγραφή και τον στιγματισμό.

Η συζήτηση στην Ελλάδα «έρχεται» εμπνευσμένη από το γαλλικό μοντέλο: το τμήμα του πληθυσμού που έχει εμβολιαστεί θα μπορεί να έχει πρόσβαση σε δραστηριότητες όπως συναυλίες ή εστιατόρια ή μπαρ, γενικά σε δραστηριότητες όπου υπάρχει εν δυνάμει συνωστι-

σμός. Κάτι τέτοιο προϋποθέτει τη μαζική πρόσβαση στα εμβόλια για όλο τον πληθυσμό σε χρόνο τέτοιο ώστε να έχει κάνει και τις δύο δόσεις και να έχει παρέλθει και το απαραίτητο χρονικό διάστημα για την απόκτηση ανοσίας.

Δε συμβαίνει όμως αυτό. Ειδικά όταν τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές μόνο το ένα τρίτο του πληθυσμού έχει ολοκληρώσει και τις δύο δόσεις του εμβολίου. Όχι γιατί δεν ήθελε να κάνει το εμβόλιο αλλά γιατί δεν μπορούσε γιατί δεν υπήρχαν διαθέσιμα εμβόλια. Η συζήτηση στην Ελλάδα συνδέεται άμεσα με την ικανοποίηση των απαιτήσεων της τουριστικής βιομηχανίας και αεροπορικών-ταξιδιωτικών εταιρειών. Επιπλέον δημιουρ-

πων που αρνούνται το εμβόλιο είναι πολύ μικρό και αυτό αποδεικνύεται από τα ποσοστά των ανθρώπων που κλείνουν ραντεβού μαζικά σε όλες τις ηλικιακές κατηγορίες και ιδιαίτερα για τις πιο μικρές ηλικίες.

Δεύτερον, το βασικό πρόβλημα είναι η άνιση πρόσβαση στα εμβόλια και η περιορισμένη διάθεσή τους που δεν έχει επιτρέψει τον γρήγορο εμβολιασμό όλων των ηλικιακών ομάδων. Εδώ υπάρχουν δύο παράγοντες. Αφενός, η άνιση κατανομή εμβολίων μεταξύ χωρών ανάλογα με την ισχύ τους στην παγκόσμια οικονομία σε συνδυασμό με τα οικονομικά παιχνίδια των εταιρειών που παράγουν τα εμβόλια καθιστά τις δημόσιες πολιτικές υγείας όμηρους ιδιωτικοοικονομικών συμφε-

ρώσεων επέλεξαν να ρισκάρουν και πάλι ανθρώπινες ζωές νέων ανθρώπων, ακόμα και αν το ποσοστό ήταν πολύ μικρό. Είναι αδιανόητο πώς μπορούν οι ανθρώπινες ζωές να μετράνε τόσο λίγο και να χάνονται σε ποσοστά στατιστικών. Μπορεί ο μονοψήφιος αριθμός των θανάτων από επιπλοκές του εμβολίου astra zeneca να είναι μία σταγόνα στον ωκεανό σε σχέση με τους νεκρούς από την πανδημία ωστόσο μπορούσαν να αποφευχθούν.

Οι ζωές μας πάνω από τα κέρδη

Εν τέλει κάθε συζήτηση για ενδεχόμενα προνόμια των εμβολιασμένων είναι άλλη μία έκφραση της αποτυχίας της κυβέρνησης να διαχειριστεί την πανδημία με γνώμονα την προστασία της ανθρώπινης ζωής. Η ύπαρξη «εμβολιαστικών προνομίων» θα είναι άλλη μία έκφραση της κοινωνικής ανισότητας και μιας ψευδεπίγραφης ελευθερίας. Θα είναι στην πραγματικότητα η κανονικοποίηση της άνισης πρόσβασης σε ένα ούτως ή άλλως ανεπαρκές δημόσιο σύστημα υγείας, δίνοντας ταυτόχρονα περισσότερες «ελευθερίες» για το κεφάλαιο και την εργοδοσία να αξιοποιήσει αυτά τα προνόμια.

Απέναντι σε αυτή την προοπτική το πραγματικό ζητούμενο είναι ο μαζικός και ασφαλής εμβολιασμός του πληθυσμού ώστε να μπορέσει να επιτευχθεί μία ισχυρή συλλογική προστασία απέναντι στον κορονοϊό. Κάτι τέτοιο όμως έχει νόημα μόνο αν συνδυάζεται με τη διεκδίκηση ενός ισχυρού δημόσιου συστήματος υγείας που να μπορεί να εξασφαλίζει τόσο την ισότιμη πρόσβαση όλου του πληθυσμού όσο και την προστασία του υγειονομικού προσωπικού. Και για να μπορέσει ένα τέτοιο σύστημα υγείας να είναι ασπίδα στην πανδημία χρειάζεται να έχει στη διάθεσή του τα απαραίτητα όπλα, στη συγκεκριμένη περίπτωση στα εμβόλια (ή και όποια φαρμακευτική αγωγή βρεθεί και παραχθεί) που δεν μπορούν να δώσουν οι μεγάλες φαρμακοβιομηχανίες. Το πόσα εμβόλια και για ποιους αυτή τη στιγμή είναι στοιχεία και νούμερα στους ισολογισμούς πολυεθνικών ομίλων και αντικείμενο διαπραγματεύσεων μεταξύ κρατών και κυβερνήσεων. Το σπάσιμο των πατεντών για την παραγωγή των εμβολίων σε συνδυασμό με τη μαζική δημόσια παραγωγή τους μπορεί να δώσει λύση.

Θα είναι στην πραγματικότητα η κανονικοποίηση της άνισης πρόσβασης σε ένα ούτως ή άλλως ανεπαρκές δημόσιο σύστημα υγείας, δίνοντας ταυτόχρονα περισσότερες «ελευθερίες» για το κεφάλαιο και την εργοδοσία να αξιοποιήσει αυτά τα προνόμια.

γούνται δύο κατηγορίες ανθρώπων που οι μισοί δε θα έχουν πρόσβαση σε βασικές δραστηριότητες κυρίως αναψυχής.

Όμως υπάρχει και μία διάσταση στη συζήτηση η οποία πολύ δειλά έχει ανοίξει και αφορά την πρόσβαση στην εργασία. Θα έχει η εργοδοσία το δικαίωμα και την «ελευθερία» να προσλάβει κάποιον/α με κριτήριο εάν έχει εμβολιαστεί; Ή ακόμα χειρότερα, θα έχει το «δικαίωμα» να απολύσει κάποιον/α που δεν έχει κάνει το εμβόλιο;

Γιατί δεν εμβολιάζονται όλοι;

Εάν μία τέτοια πολιτική «εμβολιαστικών προνομίων» υιοθετηθεί από την κυβέρνηση θα δημιουργήσει ντε φάκτο διαχωρισμούς, ανισότητες και στιγματισμό για όσους/ες δε θα έχουν κάνει το εμβόλιο. Το επιχείρημα ότι η υιοθέτηση τέτοιων προνομίων θα λειτουργήσει ως κίνητρο για το μαζικότερο εμβολιασμό ή για την «κάμψη» όσων αρνούνται να κάνουν το εμβόλιο ή έχουν αμφιβολίες/σκεπτικισμό δεν μπορεί να σταθεί σοβαρά.

Πρώτον, το ποσοστό των ανθρώ-

ρόνων. Έτσι, οι πιο φτωχές χώρες του κόσμου, οι χώρες του «παγκόσμιου νότου» δεν έχουν επαρκείς δόσεις εμβολίων ούτε για να καλυφθεί το υγειονομικό προσωπικό και οι ευπαθείς ομάδες, πόσο μάλλον το σύνολο του πληθυσμού. Αφετέρου, σε κάθε χώρα και στην Ελλάδα, η πρόσβαση στα εμβόλια δεν είναι ισότιμη. Από τη συζήτηση για το ποιοι/ες μπορούν να κάνουν το εμβόλιο απουσιάζουν ολόκληρες ομάδες πληθυσμών, όπως οι άστεγοι, οι πρόσφυγες στα camps, οι κρατούμενοι.

Τρίτον, η προχειρότητα και οι παλινωδίες της κυβέρνησης σε σχέση με το πρόγραμμα των εμβολιασμών μπορεί να δημιουργήσει μόνο περισσότερο σκεπτικισμό και αμφιβολίες. Ας μη θυμηθούμε τον τραγέλαφο με τη χρήση της μάσκας ή για το αν κολλάει ο ιός στο λεωφορείο και στο μετρό. Η πρόσφατη κυβερνητική κωλοτούμπα της κυβέρνησης με την απόσυρση των εμβολίων της astra zeneca προκαλεί σκεπτικισμό και στον πλέον καλόπιστο. Αντί να διοχετεύσουν αυτά τα εμβόλια σε άλλες ηλικιακές ομάδες στις οποίες δεν υπήρχε κίνδυνος θρομ-

Μάχες παντού για να σώσουμε τα δημόσια νοσοκομεία

Του Θοδωρή Πατσατζή

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ γίνεται όλο και πιο ξεκάθαρο το σχέδιο της κυβέρνησης να ιδιωτικοποιήσει το σημαντικότερο αγαθό που μπορεί να παρέχει ένα κράτος στους πολίτες του. Την υγεία.

Μετά τις αποκαλύψεις για τη μετατροπή μέσω ΣΔΙΤ (Συμπράξεις Δημόσιου Ιδιωτικού Τομέα) 5 με-

γάλων νοσοκομείων της Αθήνας σε ιδιωτικά, ήρθαν και οι δηλώσεις του πρωθυπουργού Κ. Μητσοτάκη σε συνέδριο που διοργάνωσε το Πρώτο Θέμα για μείωση των δαπανών για τη δημόσια υγεία που ολοκλήρωσε το σκηνικό τρόμου που θα επιχειρήσουν να στήσουν το επόμενο διάστημα και το οποίο αν περάσει θα στείλει κόσμο να πεθαίνει στα πεζοδρόμια χωρίς καμιά παροχή υγείας.

Είναι αδιανόητο να σκεφτούμε το τι θα συμβεί στα δημόσια νο-

σοκομεία που είναι στα όρια των αντοχών τους από την πανδημία. Οι ΜΕΘ των νοσοκομείων δεν θα κάνουν με απόφαση του Υπουργείου Υγείας ούτε το ετήσιο κλείσιμό τους για απολύμανση με αποτέλεσμα να υπάρχει μέγας κίνδυνος να υπάρξουν σε αυτές αύξηση των πολυανθεκτικών μικροβίων και ως συνέπεια αύξηση των θανάτων από νοσοκομειακές λοιμώξεις.

Ευτυχώς οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία παλεύουν να σώσουν και

τη δημόσια υγεία με νύχια και με δόντια όπως έχουν παλέψει να σώσουν τον κόσμο και από τον Covid-19 με ελάχιστα εφόδια. Και στα νοσοκομεία που περιγράφουμε παρακάτω (Ασκληπιείο και Ελπίς) και με κινητοποιήσεις κεντρικές όπως η απεργία της Τετάρτης 23 Ιούνη που κάλεσε η ΠΟΕΔΗΝ απαιτώντας αύξηση των δαπανών για την υγεία και μονιμοποίηση των 16.000 συμβασιούχων που εργάζονται στα νοσοκομεία.

Εκλογές στο Ασκληπιείο

Οι εργαζόμενοι αποφάσισαν τη συνέχιση των αγώνων

Της Ευτυχίας Χαμόδρακα*

Σε μια πολύ κρίσιμη περίοδο διεξήχθησαν στο σωματείο μας οι εκλογές για την ανάδειξη νέου Διοικητικού Συμβουλίου και αντιπροσώπων στην ΠΟΕΔΗΝ. Η νίκη της παράταξης μας, της Ενωτικής Αγωνιστικής Κίνησης, δικαιώνει την επιλογή που εδώ και χρόνια έχουμε κάνει σαν παράταξη να διεκδικούμε πάντα, συλλογικά, με κέντρο τους αγώνες για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων εργαζομένων και ασθενών για την αξιοπρεπή εργασία και παροχή υπηρεσιών Υγείας σε ένα Δημόσιο Νοσοκομείο, το οποίο χρειάζεται να υποστηρίζεται- αναβαθμίζεται με τον κατάλληλο εξοπλισμό και την απαιτούμενη στελέχωση με Υγειονομικό προσωπικό.

Αυτός ο προσανατολισμός και η συνέπεια να είμαστε παρόντες και παρούσες σε όλες τις κεντρικές μάχες για την υπεράσπιση της δημόσιας υγείας μας έβγαλε ξανά πρώτη δύναμη, κάτι καθόλου συνηθισμένο (και δεδομένο) για παράταξη της ριζοσπαστικής και ταξικά προσηλωμένης Αριστεράς. Πολύ περισσότερο που ο βασικός μας αντίπαλος, η παράταξη Ενωμένο Προοδευτικό Ασκληπιείο (πρόσκειται στη ΔΑΚΕ), ήταν ο κύριος εκφραστής της κυβερνητικής πολιτικής και είχε την απόλυτη στήριξη της Διοίκησης, με αποκορύφωμα το απερίγραπτο σημείο να στέλνει η Διευθύνουσα από την ηλεκτρονική διεύθυνση της Νοσηλευτικής υπηρεσίας την

προεκλογική διακήρυξη της παράταξης της ΔΑΚΕ στα νοσηλευτικά τμήματα!

Η επιτυχία της παράταξης μας να εκλεγεί πρώτη, δυναμώνει τη μάχη που έχουμε μπροστά μας ενάντια στην προσπάθεια ιδιωτικοποίησης του νοσοκομείου με ΣΔΙΤ. Ήταν επίσης νίκη για τις καθαρίστρες και όλες-ους τις/τους εργαζομένους-ες του νοσοκομείου, των οποίων τη δυνατότητα συμμετοχής στις εκλογές αμφισβήτησε η ΔΑΚΕ, παρότι είχε γίνει αποδεκτή από τη Γενική Συνέλευση εργαζομένων.

Γιατί οι εργαζόμενοι του Νοσοκομείου, για την παράταξή μας, πρέπει να είναι όλοι ισότιμοι στην πράξη, ιδιαίτερα με το δεδομένο ότι καλύπτουν διαρκείς και πάγιες ανάγκες σε ένα Δημόσιο Νοσοκομείο, στο οποίο το προσωπικό είναι εξαντλημένο από την πανδημία και τις διαρκείς ελλείψεις σε ανθρώπινο δυναμικό. Είναι σημαντικό να προσπαθήσουμε για ένα ταξικό, αγωνιστικό σωματείο, ενάντια στην κυβερνητική πολιτική απαξίωσης του χαρακτήρα του Δημοσίου Νοσοκομείου. Για να οργανωθούν και να νικήσουν οι αγώνες μας για το Δημόσιο Νοσοκομείο που σε όλους μας αξίζει, Υγειονομικούς, λοιπούς εργαζόμενους και ασθενείς και να δημιουργήσουμε το μέτωπο αντίστασης στην ιδιωτικοποίηση, μέσα κι έξω από το νοσοκομείο, με το σωματείο και τους κατοίκους των περιοχών που το έχουν ανάγκη. Όλοι-ες μαζί θα το υπερασπιστούμε!

*Μέλος του νέου Δ.Σ. του Σωματείου Εργαζομένων στο Ασκληπιείο

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΝΕΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ενωτική Αγωνιστική Κίνηση: 368 ψήφοι-5 έδρες.

Ενωμένο Προοδευτικό Ασκληπιείο (ΔΑΚΕ): 289 ψήφοι-4 έδρες.

Δράση Υγειονομικών (ΣΥΡΙΖΑ): 92 ψήφοι-1 έδρα.

Αγωνιστική Συσπείρωση Εργαζομένων (ΠΑΜΕ): 35 ψήφοι-1 έδρα.

ΕΚΑΒ 11ψήφοι-καμία έδρα.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΠΟΕΔΗΝ

Ενωτική Αγωνιστική Κίνηση: 212 ψήφοι-4 αντιπρόσωποι-ποσοστό 38,48%.

Ενωμένο Προοδευτικό Ασκληπιείο (ΔΑΚΕ): 144 ψήφοι-3 αντιπρόσωποι-26,13%.

Δημοκρατική Ένωση Εργαζομένων (ΠΑΣΚΕ): 85 ψήφοι-2 αντιπρόσωποι-ποσοστό 15,43%.

Δράση Υγειονομικών (ΣΥΡΙΖΑ): 77 ψήφοι-2 αντιπρόσωποι-ποσοστό 9,28%.

Αγωνιστική Συσπείρωση Εργαζομένων (ΠΑΜΕ): 33 ψήφοι-ποσοστό 5,96%.

10 χρόνια μετά τη μάχη του Μεσολογγίου

«Μας χωρίζουν πια μόνο λίγες ώρες από τη διήμερη πανελλαδική κινητοποίηση της 28ης και 29ης Ιουνίου. Όλα δείχνουν ότι το διήμερο της Γενικής Απεργίας μπορεί να πάρει τις διαστάσεις παλλαϊκού ξεσηκωμού που θα ενταφιάσει οριστικά το Μεσοπρόθεσμο. Αυτός ο αγώνας δεν είναι κρίσιμος μόνο για το μέλλον μας, αλλά αποτελεί φάρο ελπίδας για όλους τους λαούς του κόσμου που θέλουν να πάρουν τις ζωές τους στα χέρια τους (...).

Δεν φεύγουμε αν δεν φύγουν αυτοί και τα διλήμματα τους! Οι πλατείες μας ανήκουν. Το δίκιο είναι με το μέρος μας. Διεκδικούμε το αυτονόητο: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ-ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ-ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ! Πίστη στις δυνάμεις μας. Ή εμείς ή αυτοί! Είμαστε καταδικασμένοι να νικήσουμε. Το Μεσοπρόθεσμο ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ! Άμεση Δημοκρατία τώρα!»

Η Λαϊκή Συνέλευση της πλατείας Συντάγματος, 26 Ιουνίου 2011

Του Σπύρου Αντωνίου

Με αυτά τα λόγια έκλεινε το κάλεσμα των «Αγανακτισμένων», δέκα χρόνια πριν, όταν και δόθηκε η εμβληματική μάχη της 48ωρης απεργίας (28 και 29 Ιουνίου 2011), με στόχο την περικύκλωση της βουλής. Σκοπός της περικύκλωσης, να μην καταφέρουν οι βουλευτές να φτάσουν στο κοινοβούλιο και να ψηφίσουν το Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής. Μια «επέκταση» του μνημονίου που εμπεριείχε περικοπές δημοσίων δαπανών και περαιτέρω μέτρα λιτότητας, με την υπογραφή της κυβέρνησης Παπανδρέου και των δανειστών.

Ήταν η κορύφωση μια καθημερινής κινητοποίησης που ξεκίνησε στις 25 Μάη, όταν δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι, ανταποκρινόμενοι στην «παρότρυνση» των Ισπανών «Indignados» γέμισαν τις πλατείες όλης της χώρας, για να συζητήσουν, να διατυπώσουν αιτήματα και να οργανώσουν δράσεις. Μια μεγαλειώδης κινητοποίηση, όπου το κίνημα της πλατείας, συναντήθηκε με τα συνδικάτα και την οργανωμένη Αριστερά στο δρόμο, αντιμετωπίζοντας την ωμή κρατική βία. Μια δυναμική διεργασία που μετατόπισε συνειδήσεις, επιτάχυνε την πολιτική κρίση της εποχής και ουσιαστικά αποτέλεσε την αρχή του τέλους, της πρώτης μνημονιακής κυβέρνησης.

Προετοιμασία

Κατά τη διάρκεια της άνοιξης του 2010 πραγματοποιήθηκαν στην Ελλάδα αρκετές γενικές απεργίες, ως απάντηση στα σκληρά οικονομικά μέτρα της κυβέρνησης ΓΑΠ. Μέτρα που από το καθεστώς εμφανίζονταν ως το «φάρμακο» για την υπέρβαση της καπιταλιστικής κρίσης, η οποία στην Ευρώπη εκδηλωνόταν με τη μορφή της αδυναμίας εξυπηρέτησης του κρατικού χρέους. Η βίαιη περικοπή μισθών και συντάξεων, η πρωτοφανής φοροεπιδρομή στα λαϊκά στρώματα, η κατάργηση σειράς εργασιακών δικαιωμάτων, η προκλητική κατάλυση της λαϊκής κυριαρχίας (με «όχημα» την διαβόητη τρόικα), γέννησε μαζικές κοινωνικές αντιδράσεις, με

αποκορύφωμα τη συγκλονιστική απεργία της 5ης Μάη 2010. Το έγκλημα της Μαρφίν και η ανεπάρκεια των συνδικάτων και της Αριστεράς, στάθηκαν εμπόδιο στην εκδήλωση της αγωνιστικής διάθεσης του κόσμου, αμέσως μετά.

Παρόλα αυτά, ο συσσωρευμένος θυμός έβρισκε τρόπους έκφρασης και το επόμενο χρονικό διάστημα. Στη Γενική Απεργία στις 23 Φλεβάρη 2011, στις κινητοποιήσεις των εργαζομένων της ΔΕΗ, των συμβασιούχων, των συγκοινωνιών, των γιατρών, αλλά και στη μεγάλη αποδοχή που είχαν κινήματα ανυπακοής όπως το «Δεν Πληρώνω», ενάντια στις αυξήσεις στα εισιτήρια των ΜΜΜ. Είναι προφανές ότι η δράση της Αριστεράς και των συνδικάτων, αλλά και οι επιτροπές-πρωτοβουλίες αγώνα στις γειτονιές, προετοίμασαν το έδαφος για το κίνημα των «Αγανακτισμένων».

Η έμπνευση τελικά βρέθηκε στο ξέσπασμα του κινήματος των πλατειών διεθνώς. Από την αραβική άνοιξη, την Ταχρίρ στο Κάιρο, την Τυνησία και την Υεμένη, στην Πουέρτα ντελ Σολ στη Μαδρίτη και από εκεί στο Σύνταγμα και το Occupy στη Νέα Υόρκη, εκατομμύρια κόσμου, εκείνη τη χρονιά, καταλαμβάνει το δημόσιο χώρο, απαιτώντας δικαιοσύνη! Το μεταπολεμικό κοινωνικό συμβόλαιο της «ταξικής συνεργασίας», είχε διαρραγεί.

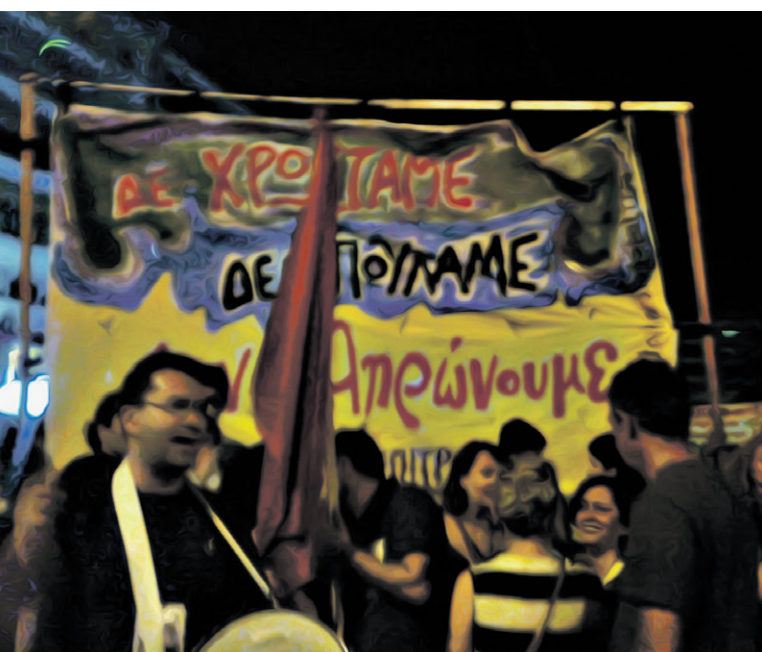
*** Η πολύτιμη αυτή εμπειρία συζήτησης για το «πώς λιώνω», για τη σχέση αυθελικού και ταξικού, των συλλογικές μορφές οργανωτικής πολιτικής, το πολιτικό επίπεδο, τη με...**

Σύνταγμα

Από τις 25 Μάη του 2011 το Σύνταγμα πλημμυρίζει καθημερινά από κόσμο. Ένα «εργαστήρι πολιτικοποίησης» ανθρώπων κάθε ηλικίας, αρχίζει να λειτουργεί. Συγκροτούνται ομάδες εργασίας και επικοινωνίας, ιατρείο και κουζίνα, διοργανώνονται εκδηλώσεις, ομιλίες και συναυλίες. Το βασικό τόνο δίνει η Λαϊκή Συνέλευση του Συντάγματος, κάθε βράδυ στις 9μ. Εκεί αποφασίζονται και τα ψηφίσματα, που αποτυπώνουν τα αιτήματα προς τους «από πάνω» και το πρόγραμμα δράσης. Έννοιες όπως συλλογικότητα, αντίσταση και αλληλεγγύη, βρίσκουν περιεχόμενο.

Όπως σε όλα τα πολυσυλλεκτικά κινήματα, οι αντιφάσεις είναι φυσικά παρούσες. Σε μια περίοδο που η κρίση πολιτικής εκπροσώπησης βαθιάει συνεχώς, οι κλασικές μορφές πάλης και οι οργανώσεις του εργατικού κινήματος αντιμετωπίζονται, στην καλύτερη περίπτωση, με καχυποψία. Στη χειρότερη, ως μέρος

την εμβληματική Μεσοπρόθεσμου

**Η Αριστερά άνοιξε τη στρατηγική
μπορούμε να ζήσουμε αλ-
θόρμητου και συνειδητού,
ο ρόλο των συνδικάτων, τις
οργάνωσης σε κοινωνικό και
εμπωτική πολιτική.**

του προβλήματος που αντιπροσωπεύει το αστικό-παλαιοκομματικό σύστημα. Η τυπική οργάνωση των απεργιακών συγκεντρώσεων και η πολυετής τάση αναζήτησης «συμβιβασμών» από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, είχε απαξιώσει τα συνδικάτα στα μάτια των εργαζομένων. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με την αδυναμία του συνδικαλιστικού κινήματος να καλύψει μεγάλο μέρος εργαζομένων και κυρίως τον κόσμο της επισφάλειας και της ανεργίας, οδήγησε σε μια νέα και πιο εύκολη «μέθοδο» διαμαρτυρίας και διεκδίκησης, όπως ήταν οι απογευματινές συγκεντρώσεις στις πλατείες.

Αρχικά, τα σωματεία της ΔΕΗ και τα σύμβολα αριστερών οργανώσεων, θα αντιμετωπιστούν με εχθρότητα από το συγκεντρωμένο πλήθος. Το «έξω τα κόμματα», τα απολίτικα και σεξιστικά συνθήματα, οι κρεμάλες και οι ελληνικές σημαίες, για λίγες μέρες, δείχνουν να επικρατούν στην λεγόμενη «πάνω

πλατεία». Όπως ακριβώς ήθελε ο ΣΚΑΪ, που προωθούσε το αρχικό κάλεσμα μέσω Facebook. Κίνημα ακομμάτιστο και αχρωμάτιστο, για να ενισχυθεί η ΝΔ του Σαμαρά, που τότε εμφανιζόταν με το μανδύα του «αντιμνημονίου».

Χρυσή Αυγή

Ακόμα και σήμερα, η τότε παρουσία κάποιων ακροδεξιών στοιχείων, χρησιμοποιείται από την αντίδραση για την αναπαραγωγή της θεωρίας των «δύο άκρων» και τη -δήθεν- παρουσία της Χρυσής Αυγής, που βρήκε «πολιτική νομιμοποίηση» στο Σύνταγμα. Πέρα από το γεγονός ότι η ίδια η ναζιστική συμμορία (που ελάχιστες μέρες πριν οργάνωνε με την κρατική ανοχή, τα ρατσιστικά πογκρόμ στο κέντρο της Αθήνας, μετά τη δολοφονία του Μανώλη Καντάρη), είχε καταδικάσει δημόσια το κίνημα των πλατειών, η επίμονη παρέμβαση της Αριστεράς και (ορισμένων) ομάδων του αντιεξουσιαστικού χώρου, έδωσε «αριστέρδοστροφο» και διεθνιστικό στίγμα στην πλατεία, όπου σε όλη τη διάρκεια της πολυήμερης κινητοποίησης ήταν εχθρικό έδαφος για τους φασίστες. Άλλωστε η εξέλιξη των γεγονότων απέδειξε το ρόλο της Χρυσής Αυγής ως συστημικής εφεδρείας και συμπληρωματικής δύναμη κρούσης, κατά του κινήματος.

Μια μάχη «ηγεμονίας» καθόλου αυ-

τονόνητη. Πέρα από τις εθνικιστικές κορώνες διαφόρων (ΕΠΑΜ, «Σπίθα» του Μ. Θεοδωράκη, άλλα τμήματα του «πατριωτικού» χώρου που αργότερα βρήκαν στέγη στους ΑΝΕΛ κλπ.), υπήρχαν και οι μεταμοντέρνες «αναλύσεις», που υποστήριζαν ότι η παρουσία της γαλανόμενης αποδεικνύει το πέρασμα σε μια μετα-αριστερή εποχή, όπου ο λαός -τάχα- σφυρηλατεί από τα κάτω μια «νέα εθνική-λαϊκή ενότητα» ενάντια στο μνημόνιο, την τρόικα και τους δανειστές. Άποψη που οδηγούσε στην υποτίμηση της σύγκρουσης με ένα συγκεκριμένο τμήμα του «ελληνικού έθνους»: τους ντόπιους βιομήχανους, τραπεζίτες, εφοπλιστές, ξενοδόχους.

Αριστερά

Για να μονιμοποιηθούν οι κόκκινες σημαίες, χρειάστηκε η επίμονη δουλειά της Αριστεράς, ενωτικά «εργαλεία» παρέμβασης (όπως το «Δεν χρωστάμε-Δεν πουλάμε-Δεν πληρώνουμε»), τα δίκτυα συνδικαλιστών και αριστερών παρατάξεων στους χώρους, που κατάφεραν, σε μεγάλο βαθμό, να καθορίσουν και να δώσουν στο κίνημα πολιτικά χαρακτηριστικά και ταξικό προσανατολισμό. Τα πράγματα δυσκόλευε ακόμα περισσότερο η στάση του ΚΚΕ (που δημοσκοπικά εκείνη την περίοδο προπορευόταν του ΣΥΡΙΖΑ). Ο Περισσός, πίσω από και

την αντικαπιταλιστική φρασεολογία και τα «καθαρά» κινήματα, αρνούσανται πεισματικά (παρά τις αντίθετες διαθέσεις του κόσμου) την αναγκαιότητα ενωτικής δράσης. Ανάλογα εμπόδια έβαζαν και οι απόψεις που υποκλίνονταν ολοκληρωτικά στο «αυθόρμητο» του κινήματος ή υπερπαναστατικά αιτήματα, που δεν αντιστοιχούσαν με τις διαθέσεις όσων συμμετείχαν στις λαϊκές συνελεύσεις.

Γενική Απεργία

Σε κάθε ιστορική μάχη υπάρχουν οι στιγμές της κλιμάκωσης. Τέτοιες ήταν οι πανεργατικές απεργίες στις 15 Ιούνη και στις 28-29 Ιούνη, τις ημέρες έναρξης της συζήτησης και ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου προγράμματος στη βουλή. Εκεί έγινε πράξη η συνάντηση του οργανωμένου εργατικού κινήματος με το κίνημα των πλατειών. Δεκάδες χιλιάδες άτομα πλημμυρίζουν το Σύνταγμα. Άνθρωποι που μέχρι χθες δεν είχαν ξανακατέβει ποτέ στο δρόμο, μαζί με την αφύπνισή τους βιώνουν υπέρμετρη αστυνομική βία και κρατική καταστολή. Ομοσπονδίες, σωματεία και το δυναμικό της Αριστεράς συνυπήρξε με την αλληλεγγύη και την αυτό-οργάνωση χιλιάδων ανθρώπων, περιφρουρώντας τη συγκέντρωση και την ίδια την πλατεία, παρά τον χημικό πόλεμο της ΕΛ.ΑΣ. >>

10 χρόνια μετά την εμβληματική μάχη του Μεσοπρόθεσμου

>> Οι συνελεύσεις συνεχίζονται κανονικά τις επόμενες μέρες. Το κίνημα έχει διαχυθεί με λαϊκές συνελεύσεις σε δεκάδες γειτονίες στην Αττική, στη Θεσσαλονίκη, σε επαρχιακές πόλεις. Επόμενος μεγάλος στόχος η αποτροπή ψήφισης της συμφωνίας, που προέβλεπε άγρια λιτότητα 28 δισ. ευρώ για το διάστημα 2011-2015.

Την πρώτη ημέρα της πανελλαδικής απεργίας και κινητοποιήσεων των συνδικάτων, πλήθος εργαζόμενου κόσμου κατέφθασε στην Αθήνα με λεωφορεία προκειμένου να συμμετάσχει στις κινητοποιήσεις, ενώ ογκώδεις διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σε όλη τη χώρα. Η πνιγηρή ατμόσφαιρα που προκάλεσε η εκτεταμένη χρήση χημικών από τα ΜΑΤ, δεν πτοεί χιλιάδες ανθρώπους που το απόγευμα συγκεντρώνονται και πάλι στο Σύνταγμα, ενώ η προγραμματισμένη συναυλία ολονοτών καλλιτεχνών, το ίδιο βράδυ, ολοκληρώνεται μετέμφοδων, ανάμεσα σε ρίψεις δακρυγόνων και χειροβομβίδων κρότου - λάμψης.

Καταστολή

Την επόμενη μέρα, η κρατική καταστολή «χτύπησε κόκκινο». Από νωρίς το πρωί, αφηνιασμένα ΜΑΤ χτυπούν αδιάκοπα κόσμο, με σκοπό τον τερματισμό του αποκλεισμού της Λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας (στο ύψος της Ερατοσθένους και του Ευαγγελισμού) από διαδηλωτές που επιχειρούν να αποκλείσουν την πρόσβαση βουλευτών στο κοινοβούλιο. Ακόμα και έτσι όμως, χιλιάδες διαδηλωτές φτάνουν μπροστά στη βουλή. Λίγο πριν την ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου, τίθεται σε εφαρμογή το σχέδιο εκκένωσης της πλατείας. Συνεχείς και εξαιρετικά βίαιες επιθέσεις των ΜΑΤ, χιλιάδες χημικά, ακόμη και μέσα στο γεμάτο κόσμο σταθμό του μετρό, δεκάδες τραυματίες και πολύωρες συγκρούσεις στους γύρω δρόμους, προσπαθούν να κρύψουν τον πανικό της κυβέρνησης και ολόκληρου του αστικού στρατοπέδου. Η μαζική αντίσταση στην αστυνομική βαρβαρότητα σε όλο το κέ-

*** Ομοσπονδίες, σωματεία και το δυναμικό της Αριστεράς συνυπήρξε με την αλληλεγγύη και την αυτό-οργάνωση χιλιάδων ανθρώπων, περιφρουρώντας τη συγκέντρωση και την ίδια την πλατεία, παρά τον χημικό πόλεμο της ΕΛ.ΑΣ.**

ντρο της Αθήνας (σε αντιδιαστολή με ορισμένες τυχολογικές πρακτικές του αναρχικού χώρου), η διάλυση των μπλοκ και οι ηρωικές απόπειρες επαναπροσέγγισης της πλατείας, έχουν μείνει βαθιά χαραγμένες στη συλλογική-κινηματική μνήμη.

Η ψήφιση του μεσοπρόθεσμου ήταν απλώς μια προσωρινή ανάσα για τον ΓΑΠ και όχι νίκη. Λίγο καιρό αργότερα η κυβέρνηση του κατέρρευσε, μέσα από το απεργιακό κύμα του φθινοπώρου. Διαδηλώσεις και καταλήψεις από διαφορετικούς κλάδους μεταφέρουν το μήνυμα του Συντάγματος, στους χώρους δουλειάς. Είναι χαρακτηριστικό πως, στο διάστημα από 1 Σεπτεμβρίου έως 20 Οκτωβρίου (με τη μεγαλειώδη απεργιακή συγκέντρωση στο Σύνταγμα, που σηματοδεύτηκε από τον θάνατο ενός 53χρονου διαδηλωτή Δ. Κοτζαρίδη, μέλους του ΠΑΜΕ), μόνο τρεις μέρες δεν σημειώθηκε κάποια απεργιακή κινητοποίηση. Μεγάλης έκτασης διαμαρτυρίες σημειώθηκαν και κατά την διάρκεια των παρελάσεων για την 28η Οκτωβρίου.

Αντί επιλόγου

Το κίνημα των πλατειών δεν κατάφερε τελικά να μπλοκάρει την ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου. Θα χρειαστεί η συγκυβέρνηση του τραπεζίτη Παπαδήμου με το μνημόνιο 2 και η συνθηκολόγηση Τσίπρα το καλοκαίρι του 2015, με την υπογραφή του μνημονίου 3, για να υλοποιηθούν πολλά από τα μέτρα που υπήρχαν στο νομοθετικό τερατούργημα. Για το δικό μας στρατόπεδο, για τους εργαζόμενους και τη νεολαία, ήταν και είναι μια περήφανη ιστορική στιγμή.

Είναι σίγουρο ότι η βίαιη φτωχοποίηση εκατομμυρίων ανθρώπων, αφύπνισε και έβγαλε στο δρόμο πολλούς/ες από αυτούς. Η πολύτιμη αυτή εμπειρία άνοιξε τη στρατηγική συζήτηση για το «πώς μπορούμε να ζήσουμε αλλιώς», για τη σχέση αυθόρμητου και συνειδητού, εθνικού και ταξικού, το ρόλο των συνδικάτων, τις συλλογικές μορφές οργάνωσης σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, τη μετωπική πολιτική. Το αίτημα της δημοκρατίας τέθηκε είτε με τη μορφή της πλήρους απόρριψης πλεονών

του πολιτικού συστήματος, είτε ως πρόταγμα μιας «Άμεσης Δημοκρατίας» το περιεχόμενο της οποίας παρέμεινε γενικόλογος και αδιευκρίνιστος.

Σε κάθε περίπτωση, δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι εκπαιδεύτηκαν πολιτικά, βρήκαν χώρο δράσης και λόγο και απέκτησαν μοναδικές εμπειρίες που τα επόμενα χρόνια, μεταλαμπαδεύτηκαν σε δεκάδες εγχειρίσματα αντίστασης και αλληλεγγύης. Σε νέες απόπειρες συγκρότησης σωματείων και ριζοσπαστικών παρατάξεων σε εργασιακούς χώρους, σχολές και γειτονιές. Το ανοιχτό ταξικό ρήγμα, η διαρκής κοινωνική πόλωση ανάμεσα σε δύο διαφορετικούς κόσμους, τροφοδότησε κάθε μικρό και μεγάλο αγώνα στα χρόνια της μνημονιακής λεηλασίας, όπως και την ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σε κυβέρνηση, ως πολιτική έκφραση αυτής της πολύμορφης κοινωνικής κίνησης, παρά την άδοξη κατάληξη. Ακόμα και το περήφανο «Όχι» στο δημοψήφισμα του 2015, ήταν καρπός (και) του καλοκαιριού του 2011.

Για αυτό ακόμα και σήμερα, ο Μητσοτάκης και τα «παπαγαλάκια» του στα ΜΜΕ, παρουσιάζουν τις πλατείες ως «θερμοκήπιο του λαϊκισμού», μη μπορώντας να κρύψουν το μίσος τους για τη μαζική εργατική-λαϊκή αντίσταση απέναντι στο νεοφιλελεύθερο μονόδρομο. Το σύστημα γνωρίζει καλά, ειδικά μπροστά στις αναμετρήσεις που έρχονται, ότι το πραγματικό αντίπαλο δέος της κυβέρνησης, της εργοδοσίας και των ιμπεριαλιστών, δεν είναι καμία «υπεύθυνη» αντιπολίτευση, με «ρεαλιστικές» προτάσεις. Αντίπαλος είναι ο κόσμος που ζει από τη δουλειά του, η νεολαία που δε βλέπει καμία προοπτική στην καπιταλιστική «ανάπτυξη» και τις ψευδαισθήσεις ευημερίας που τη συνοδεύουν, συνθήκη που εγκυμονεί κοινωνικές εκρήξεις. Αντίπαλος είναι οι κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις του κινήματος και της Αριστεράς, που μπορούν να συγκροτήσουν ένα πραγματικά απειλητικό ρεύμα αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

Μήνυση εναντίον της Αντιτρομοκρατικής για απαγωγή Stop στην αστυνομική αυθαιρεσία

Της Χρύσας Τσικαλουδάκη

Η ΜΗΝΥΣΗ ΠΟΥ ΥΠΕΒΑΛΕ η αναρχική συλλογικότητα «Μασόβκα» εναντίον της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας για την απαγωγή και το δεκάωρο σχεδόν βασανισμό δύο μελών της (των Άρη και Ο.Μ.) στο δωδέκατο όροφο της ΓΑΔΑ μία ημέρα μετά τη μεγάλη αντικατασταλτική διαδήλωση της Νέας Σμύρνης, επιχειρεί να ανοίξει δημόσια τη συζήτηση γύρω από την αστυνομική βία και αυθαιρεσία, αποκαλύπτοντας την πιο ακραία μορφή της: αυτή των βασανιστηρίων. Στη συνέντευξη Τύπου που διοργανώθηκε στη Νομική στις 5 Ιουνίου με πρωτοβουλία της συλλογικότητας, έγινε σαφές ότι η προσπάθεια αυτή έχει την πλατιά στήριξη τόσο των δυνάμεων του κινήματος, όσο και του αγωνιστικού τμήματος του νομικού κόσμου.

Παρούσες στην εκδήλωση ήταν συλλογικότητες, πολιτικές οργανώσεις και πρωτοβουλίες, αντιρατσιστικές κινήσεις, που πλούτισαν τη συζήτηση με τοποθετήσεις από κάτω. Το πάνελ των κεντρικών ομιλητών/τριών συνέθετε η νομική ομάδα που έχει αναλάβει την υπόθεση, στην οποία μετέχουν δύο από τους συνηγόρους υποστήριξης της κατηγορίας στη δίκη της Χρυσής Αυγής (Θ.Καμπαγιάννης, Κ.Παπαδάκης), αλλά οι Ι.Κούρτοβικ και Α.Παπαρρούσου, επί χρόνια παρούσες εντός και εκτός δικαστικών

αιθουσών σε υποθέσεις σχετικές με τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες. Η συμμετοχή και τοποθέτηση του Συλλόγου Φυλακισθέντων και Εξορισθέντων Αντίστασης, καθώς και οι τοποθετήσεις θυμάτων πρόσφατων περιστατικών αστυνομικής βίας, έστειλαν ένα μήνυμα στήριξης του όλου εγχειρήματος από ανθρώπους που και οι ίδιοι έχουν το βίωμα των βασανιστηρίων και της απάνθρωπης μεταχείρισης από κρατικά όργανα. Αντίστοιχα, το μήνυμα της στήριξης από το κομμάτι του νομικού κόσμου που είναι ενεργό στον αγώνα για τις δημοκρατικές ελευθερίες έστειλαν οι τοποθετήσεις της Πρωτοβουλίας Δικηγόρων και Νομικών για τα Δημοκρατικά Δικαιώματα και της Εναλλακτικής Παρέμβασης – Δικηγορικής Ανατροπής.

Μεταφέροντας κάποιες από τις σκέψεις της Μαρίας Μπόλαρη, που απηύθυνε χαιρετισμό εκ μέρους του Δικτύου Υπεράσπισης των Δημοκρατικών Ελευθεριών, είναι ανάγκη η μάχη ενάντια στην αστυνομική αυθαιρεσία και την περιστολή των δημοκρατικών ελευθεριών να δοθεί μέσα από την ενωτική και συντονισμένη δράση όλων των τμημάτων του κινήματος, μέσα από τη συμπαράταξη πολιτικών οργανώσεων, συλλογικών φορέων, κινήσεων και πρωτοβουλιών, σωματείων, αγωνιστών/ριών. Η εμπειρία της Νέας Σμύρνης έδειξε ότι όταν το κίνημα απαντά στις κατασταλτικές προκλήσεις της Κυβέρνησης συντονισμένα και ενωτικά, κινητοποιώντας ευρύτερα τμήματα της κοινωνίας, πετυχαίνει νίκες, κάνοντας την να αναδιπλωθεί από την -ορατή τουλάχιστον-

ακραία καταστολή. Την ίδια στιγμή, όμως, κομμάτια που είναι εύκολο να απομονωθούν (αναρχικές συλλογικότητες, μετανάστες, ποινικοί κρατούμενοι) εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν την εκδικητικότητα και το πιο σκληρό πρόσωπο της κρατικής βίας. Γι' αυτό και πρωτοβουλίες που καταρρίπτουν το κυβερνητικό αφήγημα περί «κράτους δικαίου» χρειάζονται τη στήριξη όλων των δυνάμεων της Αριστεράς και του κινήματος.

Όπως έχουμε επισημάνει ξανά μέσα από τις σελίδες της εφημερίδας μας και το Rproject, ο αγώνας για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων ενάντια στον κρατικό αυταρχισμό είναι κρίσιμος και αναγκαίος και για όλες τις υπόλοιπες πολιτικές μάχες της περιόδου: την υπεράσπιση του δικαιώματος στην απεργία, του δώρου και συνολικά των κεκτημένων του εργατικού κινήματος, τις αντιεξιστικές κινητοποιήσεις, τον αγώνα για πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, τη μάχη για τη μη εφαρμογή του νομοσχεδίου για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Για όλους αυτούς τους λόγους δεν μπορούμε παρά να στηρίξουμε την προσπάθεια να ανοίξει στην κοινωνία η συζήτηση για την αστυνομική αυθαιρεσία και την περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων και να «ξεσκεπαστεί» η προσπάθεια της Κυβέρνησης μέσω της καταστολής να διασφαλίσει ότι η επίθεση στα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα δε θα συναντήσει αντιστάσεις.

Να μην αφήσουμε να γίνει πράξη το δόγμα Χρυσοχοΐδη

Του Νικόλα Κολυτά

Η πολιτική του Χρυσοχοΐδη και της κυβέρνησης είναι συνεπής στο δόγμα «τάξη και ασφάλεια» με κάθε κόστος. Ακόμη κι αν αυτό συνεπάγεται την καταπάτηση θεμελιωδών δικαιωμάτων ή την απότομη αυταρχικοποίηση του κράτους. Η αύξηση των ποινών, οι επικηρύξεις καταζητούμενων και η αστυνομοκρατία στις γειτονιές συγκροτεί μια νέα αφήγηση σχετικά με το τι σημαίνει ασφάλεια τόσο για τους από πάνω όσο και για τους από κάτω.

Φυλακές

Στο επίκεντρο αυτής της συζήτησης βρίσκεται ο υπό διαμόρφωση νέος ποινικός κώδικας. Η αρμόδια επιτροπή, με επικεφαλής τον νομικό Λάμπρο Μαργαρίτη, ολοκλήρωσε το έργο της

και κατέληξε στην εισήγηση για αυστηροποίηση του πλαισίου έκτισης της ποινής για κακοργήματα, όπως και για περιστολή ευνοϊκών όρων για τους καταδικασθέντες. Πρόκειται για μια πρόταση απόλυτα συμβατή με τη φιλοσοφία Χρυσοχοΐδη, που αντιλαμβάνεται τις φυλακές ως κολαστήρια των καταδικασμένων, που θα ικανοποιήσουν το «κοινό περί δικαίου αίσθημα». Ακόμη κι αν αυτό είναι κανιβαλιστικό.

Βέβαια σε αυτό που δεν απαντάει το Υπουργείο και οι συμβουλάτορές του, είναι το πώς θα λειτουργούν αυτές οι υπερφορτωμένες δομές. Η κατάσταση στις φυλακές είναι ήδη τραγική, με τους κρατούμενους να προβαίνουν πολλές φορές σε διαμαρτυρίες και κινητοποιήσεις προκειμένου να ακουστεί η φωνή τους. Υπεράριθμα κελιά, έλλειψη υγιεινής, ελλιπείς χώροι προαυλισμού, ελάχιστες δυνατότητες δραστηριοτήτων. Τα «σωφρονιστικά» ιδρύματα δε «σωφρονίζουν» αλλά βασανίζουν. Το

ζήτημα, δεν είναι η αυστηροποίηση των ποινών και η περιστολή των δικαιωμάτων των κρατούμενων που θα λειτουργήσουν αποτρεπτικά, αλλά η κατανόηση των πραγματικών προβλημάτων που σπρώχνουν ανθρώπους σε εγκληματικές συμπεριφορές.

Το Υπουργείο δε δείχνει καμία διάθεση προς αυτή την κατεύθυνση. Αντιθέτως ταυτίζει ολόκληρες κοινωνικές κατηγορίες με εγκληματικές ενέργειες. Η περίπτωση των Γλυκών Νερών είναι ενδεικτική. Κατόπιν διαρροών της ΓΑΔΑ και του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη, επικηρύχθηκαν οι φερόμενοι αλλοδαποί δράστες με το ποσό των 300.000 ευρώ. Τη στιγμή που ο ευκατάστατος πλότος έχει της συμπόνοιας των ΜΜΕ, η αστυνομία προχωρούσε σε συλλήψεις και βασανισμό (σύμφωνα με πρόσφατη καταγγελία) γεωργιανών υπόπτων. Παράλληλα, διακεκριμένα στελέχη και συνδικαλιστές της ΕΛ.ΑΣ. διεμήνυαν στα κανάλια ότι

τέτοια εγκλήματα κάνουν μόνο αλλοδαποί που στη συνέχεια φεύγουν από τη χώρα για να χαθούν τα ίχνη τους.

Πρόκειται για μια ξεκάθαρα ρατσιστική και ταξική πολιτική που ιεραρχεί την επικοινωνία ψηλότερα από τα δικαιώματα. Αυτός είναι και ο λόγος που η Κοινότητα Αλβανών Μεταναστών, σε ανακοίνωσή της τόνισε ότι αναμένει «δημόσια συγγνώμη από τα εγχώρια ΜΜΕ για τον επαναλαμβανόμενο δημόσιο διασυρμό της Αλβανικής Κοινότητας στην Ελλάδα, με επίμονη προπαγάνδα, χωρίς κανένα επίσημο στοιχείο». Όλα αυτά βέβαια διαρρέονταν από τις επίσημες αρχές στους πρόθυμους κολαούζους της, δεν ήταν απλώς μιντιακό κατασκευασμα. Απέναντι σε αυτό τον παραλογισμό, ο κόσμος του κινήματος και της Αριστεράς οφείλει να θέσει τους δικούς του όρους στο δημόσιο διάλογο, αποτρέποντας μέτρα και ανατρέποντας νόμους που επιχειρούν να μας πάνε πολλά χρόνια πίσω.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Δεκάδες πρόσφυγες είδαν την ευκαιρία τους για οικογενειακή επανένωση στη Γερμανία να εξαφανίζεται. Το ελληνικό κράτος επί τρεις μήνες δεν φρόντισε να υπογραφούν οι συμβάσεις με το ταξιδιωτικό γραφείο που θα αναλάμβανε τη μεταφορά τους, με αποτέλεσμα οι πρόσφυγες να χάσουν την προθεσμία. Αυτό έχει ως συνέπεια ότι οι πρόσφυγες θα συνεχίσουν να ζουν στις άθλιες συνθήκες των καμπίς, ενώ δεν θα μπορέσουν να υποβάλλουν επόμενη αίτηση επανένωσης μέχρι να αποκτήσουν άσυλο. Ακόμα και τα ελάχιστα δικαιώματα που έχει κατοχυρωμένα λόγω συνθηκών ένα τμήμα των προσφύγων

(η οικογενειακή επανένωση είναι ένα από αυτά στα οποία ελπίζουν αρκετοί), έχουν γίνει έρμαιο μιας εγκληματικής πολιτικής που είτε αδιαφορεί να πράξει έστω και τα ελάχιστα, είτε «ολιγωρεί» σκόπιμα. Σε κάθε περίπτωση, πρόκειται για έμμεση αλλά κραυγαλέα παραβίαση και των ελάχιστων δικαιωμάτων...

Σε διάστημα λιγότερο ενός μήνα έγιναν δύο επιθέσεις σε σχολείο προσφύγων στη Βόλβη. Το σχολείο αυτό είχε γίνει και το προηγούμενο διάστημα στόχος ακροδεξιών, οι οποίοι συγκεντρώνονταν απ' έξω με επιθετικές διαθέσεις. Και στις δύο περιπτώσεις υπήρξε παραβίαση του κτηρίου και οι ζημιές που προκλήθηκαν οδήγησαν στο να διακοπεί η εκπαιδευτική διαδικασία. Το αυτονόητο δικαίωμα στη μόρφωση δεν είναι καθόλου αυτονόητο για τα προσφυγούποια. Αντιμετωπίζουν καθημερινά τα εμπόδια της ρατσιστικής πολιτικής της κυβέρνησης, διαχρονικά αλλά ειδικά στη διαχείριση της πρόσβασης στην εκπαίδευση εν μέσω κορονοϊού. Κι έχουν και τους «λεβέντες» της ακροδεξιάς, να αποθρασύνονται από την καλλιέργεια ξενοφοβικού μίσους από τις κυβερνήσεις και να επιτίθενται ανενόχλητοι και ατιμώρητα...

Σε δέκα χρόνια φυλάκισης καταδικάστηκαν τέσσερις Αφγανοί για τον εμπρησμό της Μόριας, σε μία δίκη-παρωδία. Δεν επιτράπηκε η είσοδος σε δημοσιογράφους, σε διεθνείς παρατηρητές, σε εκπρόσωπο της Ύπατης Αρμοστείας, με επίκληση στα μέτρα ασφαλείας για τον κορονοϊό, παρότι το μέγεθος της αίθουσας έδινε αυτή τη δυνατότητα και είχε υπάρξει σχετική εισαγγελική πρόταση. Και οι τρεις ενστάσεις των δικηγόρων απορρίφθηκαν. Οι δύο πρώτες έθιγαν το ζήτημα τα γλώσσας (όλα τα δικαστικά κείμενα δεν μεταφράστηκαν) και το ζήτημα της ηλικίας (οι κατηγορούμενοι όντας έφηβοι θα έπρεπε να δικαστούν σε δικαστήριο ανήλικων). Η τρίτη ένσταση που αναδεικνύει πιο έντονα τον άδικο χαρακτήρα της δίκης αφορούσε την απουσία του μοναδικού μάρτυρα κατηγορίας, ο οποίος μετά την πυρκαγιά καλέστηκε στο αστυνομικό τμήμα και κατονόμασε τους κατηγορούμενους μόνο με τα μικρά τους, ενώ μετέπειτα εξαφανίστηκε από το νησί. Είναι προφανές ότι το ελληνικό κράτος ήθελε απλώς να βρει κάποιους «ενόχους», για να στείλει το μήνυμα ότι ο εμπρησμός ήταν έγκλημα για το οποίο αποδόθηκε δικαιοσύνη. Όμως το πραγματικό έγκλημα ήταν η ύπαρξη της Μόριας. Η καταστροφή της θα ήταν ένα πρώτο βήμα προς τη δικαιοσύνη, αν σήμαινε και την απελευθέρωση όλων αυτών των ανθρώπων από κάθε αντίστοιχο κολαστήριο, που δυστυχώς υπάρχουν πολλά ακόμα στη θέση τους...

Ένα μήνα μετά την καταδικαστική ΕΔΕ για τον αξιωματικό που παρενοχλούσε σεξουαλικά γυναίκα αξιωματικό, ένας 32χρονος βρήκε τη δύναμη να καταγγείλει τον προ δεκαετίας βιασμό του από τρεις φαντάρους με νηικούς αυτοργούς στελέχη του Ελληνικού Στρατού. Μετά από λογομαχία με τον λοχαγό του, το θύμα οδηγήθηκε παρά τη θέλησή του στο ιατρείο, όπου αφού τον νάρκωσαν, ο λοχαγός διέταξε το βιασμό του. Η υπόθεση αυτή αναδεικνύει την απανθρωπιά και την σήψη που επικρατεί στον ελληνικό στρατό, όπου ο βιασμός, η κακοποίηση και η παρενόχληση είναι συνήθη μέσα τιμωρίας φαντάρων αλλά και κατώτατων στελεχών. Τα καψόνια και η βία θεωρούνται φυσιολογικό κομμάτι της εμπειρίας ενός φαντάρου μέσα στον ελληνικό στρατό, καθώς υψηλόβαθμα στελέχη τα χρησιμοποιούν για να υποτάξουν τους φαντάρους και να τους «σκληραγωγήσουν». Από ό,τι φαίνεται, αυτή η κουλτούρα και πρακτική μπορεί να φτάσει έως και τον βιασμό. Σύμφωνα με καταγγελίες του Δικτύου Σπάρτακος το

Ένα ακόμα περιστατικό τρανσφοβικής αντιμετώπισης από τους θεσμούς του κράτους έγινε γνωστό. Στην συγκεκριμένη περίπτωση, η Διεύθυνση Ναυτικής Εργασίας του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας αρνήθηκε να μεταβάλει τα στοιχεία trans γυναίκας, ενώ με την αντιμετώπιση που έδειξε παραβίασε την ιδιωτική ζωή της. Η γυναίκα παρότι ακολούθησε όλη τη χρονοβόρα διαδικασία που προβλέπει η νομοθεσία για τη νομική αναγνώριση της ταυτότητας φύλου, και μετέβαλε την καταχώρηση φύλου, κυρίου ονόματος και προσαρμογής του επωνύμου της, ήρθε αντιμέτωπη με την άρνηση της μεταβολής των στοιχείων της στα Μητρώα Ναυτικών, όντας απόφοιτη της Ακαδημίας Εμπορικού Ναυτικού. Αξίζει να σημειωθεί ότι η ασυμφωνία μεταξύ του ονόματός της και του ονόματος που καταγράφεται στα Μητρώα την εμποδίζει τόσο από το να βρει δουλειά όσο και από το να αιτηθεί επιδομάτων. Με ευθύνη του κράτους ένα ακόμα trans άτομο στερείται βασικά δικαιώματα που ορίζονται από τον νόμο. Η εμφάνιση αρκετών σχετικών περιστατικών υπενθυμίζει την ανάγκη να υπάρξει εκπαίδευση των δημοσίων υπαλλήλων σχετικά με τα trans άτομα και να υπάρχει πειθαρχική τιμωρία για τρανσφοβικές συμπεριφορές.

ΓΕΣ και το Υπουργείο Άμυνας αρνούνται να τοποθετηθούν επί του θέματος και υπάρχει έντονη κωλυσιεργία σε σχέση με την εξέλιξη της υπόθεσης. Η πιο σκληρή «κομερτά» υπάρχει για όσα γίνονται στα στρατόπεδα από τους αξιωματικούς, αλλά η δύναμη του 32χρονου να καταγγείλει μας δίνει ελπίδες ότι ίσως αυτή η υπόθεση συμβάλει να αρχίσει να αλλάζει το τοπίο.

ΔΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣΑ;

* σύγχος των
Nationalistas

Επιμέλεια: Κατερίνα Καληρόση

Εντείνονται οι ρατσιστικές πολιτικές σε Ελλάδα και Ευρώπη

Να βάλουμε φρένο στα σχέδιά τους για νέα «Ευρώπη-Φρούριο»

Του Νικόλα Κολυτά

Την ώρα που η καλοκαιρινή Ελλάδα ετοιμάζεται να υποδεχθεί μετά χαράς τις ορδές των τουριστών, η Ελλάδα των απωθήσεων, των αποτροπών και των στρατοπέδων συγκέντρωσης συνεχίζει να υπάρχει επίσης. «All you want is Greece» διαλαλεί η κυβέρνηση, αλλά με όρους. Αν είσαι οικονομικά ευκατάστατος τουρίστας από τη βορειοδυτική Ευρώπη τότε καλώς. Αν είσαι πρόσφυγας από τη Μέση Ανατολή τότε αλλάζει το πράγμα.

Ευρωπαϊκή ατζέντα

Η έννοια της «Ευρώπης Φρούριο» επανέρχεται στο προσκήνιο με ακόμη σκληρότερους όρους. Η Ευρώπη θωρακίζεται ακόμη περισσότερο, η ευρωπαϊκή πολιτική στρίβει ακόμη δεξιότερα και οι πρόσφυγες στα νησιά ζούνε ακόμη χειρότερα. Ενδεικτική της κατάστασης ήταν η συνέντευξη τύπου που έδωσε ο υπουργός Μετανάστευσης Νότης Μηταράκης με την επίτροπο εσωτερικών υποθέσεων της ΕΕ, Ίλβα Γιόχανσον, στις αρχές Ιουνίου. Αναφορικά με τη χρησιμοποίηση ηχητικών κανονιών για την αποτροπή της εισόδου μεταναστών (!), η Γιόχανσον σημείωσε ότι είναι ένας «περίεργος τρόπος φύλαξης των συνόρων» και ότι ελπίζει «να είναι μια πρακτική που σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα», για να λάβει τη διαβεβαίωση από τον Μηταράκη ότι θα χρησιμοποιηθεί «οποιαδήποτε τεχνολογία είναι συνεπής με το διεθνές δίκαιο για να προστατεύσουμε τα σύνορα της Ε.Ε. χωρίς να θέτουμε κανέναν σε κίνδυνο».

Πρόκειται για ένα κακοπαιγμένο και υποκριτικό θέατρο, αλλά και για έναν κεκαλυμμένο συστημικό ρατσισμό. Θα σας απωθούμε μεν με ηχητικά κανόνια, αλλά παράλληλα δε θα καταπατάμε και τα δικαιώματά σας γιατί είμαστε Ευρωπαίοι. Θα ήταν φαιδρό όλο αυτό αν δεν ήταν η πραγματικότητα των επίσημων και θεσμικών συζητήσεων σε κορυφαίο επίπεδο επί του ζητήματος. Όμως είναι πραγματικά τρομαχτικό το πόσο αντιφάσεις μπορεί να βρει κανείς στις λέξεις του Μηταράκη, ο οποίος ως αυτόκλητος συνοριοφύλακας της ΕΕ δηλώνει ότι θα προστατεύσει

τα σύνορά της από τους... απροστάτευτους πρόσφυγες. Το ακόμη πιο τραγικό είναι ότι ως εγγύηση της διασφάλισης των δικαιωμάτων των προσφύγων, ο υπουργός Μετανάστευσης έθεσε την επιχειρησιακά υπεύθυνη ΕΛ.ΑΣ. η οποία, «όπως και το Λιμενικό Σώμα, έχουν ένα εξαιρετικό ιστορικό όσον αφορά την προστασία της ανθρώπινης ζωής». Μάλλον ζει σε άλλη χώρα ο Νότης Μηταράκης. Δεν εξηγείται αλλιώς.

Κυβερνητικές ευθύνες

Την ίδια στιγμή οι αντιπροσφυγικές πολιτικές εντείνονται στην Ελλάδα με επικίνδυνους ρυθμούς. Εκθέσεις διεθνών οργανώσεων, με χαρακτηριστικότερη εκείνη των Γιατρών Χωρίς Σύνορα, επισημαίνουν ότι οι κακές συνθήκες διαβίωσης, οι ασφαλείς γραφειοκρατικές διαδικασίες, η έκθεση σε βία και ανασφάλεια, η μη κάλυψη των ιατρικών αναγκών και ο φόβος απέλασης, συνιστούν σημαντικούς στρεσογόνους παράγοντες που επιδεινώνουν την ψυχική υγεία των διαμενόντων στα camps. Βέβαια, για όλα τα παραπάνω, υπάρχουν ευθύνες οι οποίες προσδιορίζονται μάλιστα στην ίδια έκθεση όπου αναφέρεται ότι «Για τους Ευρωπαίους ηγέτες η δημιουργία της ψευδαίσθησης ότι η μετανάστευση μπορεί και πρέπει να σταματήσει είναι πιο σημαντική από την ασφάλεια των ανθρώπων που αναζητούν προστασία και τη δυνητική συμβολή τους στην κοινωνία μέσω σταθερών προγραμμάτων υποδοχής και ένταξης».

Όταν τα παραπάνω τα διαπιστώ-

νει ένα διεθνής οργανισμός υπεράνω πάσης υποψίας για αριστερισμό, τότε μπορεί να αντιληφθεί ο οποιοσδήποτε το τι επικρατεί στα νησιά. Οι παραπάνω συνθήκες όμως δεν είναι το περιθώριο αλλά η ουσία της ελληνικής προσφυγικής πολιτικής. Αυτές οι συνθήκες έχουν ως στόχο να απωθήσουν νέες προσφυγικές ροές να προσεγγίσουν τις ελληνικές ακτές γνωρίζοντας πως δεν έχουν μέλλον εδώ. Δεν είναι κάτι κρυφό αυτό άλλωστε. Η Γιόχανσον μην τηρώντας καν τα προσχήματα συνεχάρη τον Μηταράκη για την ουσιαστική μείωση των προσφυγικών αφίξεων στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου, την ίδια στιγμή που ο Μητσοτάκης στη συνάντηση κορυφής που είχε με τον Ερντογάν, τον παραινούσε να κάνει δεκτούς 1450 αιτούντες άσυλο από την Ελλάδα, ως ένδειξη καλής θέλησης για την έναρξη διαλόγου μεταξύ των δύο χωρών. Το ακόμη πιο αντιφατικό είναι ότι την έκκληση αυτή προς την Τουρκία την έκανε με βάση τη Συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας για την οποία πανηγύριζε ο ΣΥΡΙΖΑ λίγα χρόνια πριν (!). Πρόκειται για το θέατρο του παραλόγου.

Κινηματικές απαντήσεις

Απέναντι σε αυτή τη ζοφερή κατάσταση που διαμορφώνεται για τους πρόσφυγες, το αντιρατσιστικό κίνημα και η ριζοσπαστική Αριστερά πρέπει να δώσουν τις ανάλογες απαντήσεις. Τη λύση στο ζήτημα δεν μπορεί να τη δώσει καμία «προοδευτική» Πρόεδρος της Δημοκρατίας η οποία ενίοτε φωτογραφίζεται μπροστά σε τείχη και

φράχτες στον Έβρο, ούτε ο θεσμικά αντιπολιτευόμενος ΣΥΡΙΖΑ που επί της κυβερνητικής του θητείας, η Ελλάδα μετατράπηκε σε μια απέραντη αποθήκη ψυχών. Η κατάσταση των προσφύγων δυσχεραίνεται μέρα με την ημέρα είτε μιλάμε για την κατάσταση που επικρατεί στα νησιά, είτε για τις ουρές των προσφύγων στις υπηρεσίες ασύλου, είτε για την απαγόρευση επανένωσης με τις οικογένειές τους εκτός Ελλάδας, είτε για την ΚΥΑ που κρίνει την Τουρκία ως ασφαλή τρίτη χώρα, μόνο και μόνο για να επιστραφούν πρόσφυγες εκεί.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση που χτίζεται στη σκιά της πανδημικής κρίσης, το κίνημα αλληλεγγύης και η Αριστερά πρέπει να δείξουν οξυμμένους αντανάκλαστικά. Το προσφυγικό δεν είναι πρόβλημα αλλά φαινόμενο, και δεν αντιμετωπίζεται με φράχτες, στρατόπεδα και απελάσεις, αλλά με ανοιχτά σύνορα, ανοιχτές δομές φιλοξενίας και ισχυρές κοινωνικές παροχές σε όλους εκείνους που αναζητούν ένα καλύτερο αύριο. Όλα αυτά όμως θα μείνουν ένα κενό γράμμα αν δε μετουσιωθούν σε πρωτοβουλίες και δράσεις. Οι αντιρατσιστικές συλλογικότητες, οι μεταναστευτικές οργανώσεις, οι σχηματισμοί της Αριστεράς, τα σωματεία, οι μαθητικές ομάδες και οι φοιτητικοί σύλλογοι πρέπει να βρεθούν στην πρώτη γραμμή του αγώνα το επόμενο διάστημα ώστε το προσφυγικό να επανέλθει στο επίκεντρο της πολιτικής συζήτησης. Μόνο έτσι μπορούμε να γκρεμίσουμε τα φρούριά τους και να χτίσουμε τις κοινωνίες που ονειρευόμαστε.

Παρενοχλήσεις και κακοποιήσεις στις σχολές

Αποκάλυψη, αλληλεγγύη, συλλογική αντίσταση

Των Κατερίνας Καλλέργη, Φανής Γαϊτάνη-Λίλλη

Το κίνημα #metoo που ξεκίνησε από τις καταγγελίες της Σοφίας Μπεκατώρου φαίνεται πως άφησε το αποτύπωμά του και στην ακαδημαϊκή κοινότητα. Οι καταγγελίες φοιτητριών που δημοσιεύτηκαν ή έγιναν ευρέως γνωστές μέσα από το ελληνικό #metoo όχι μόνο δεν έχασαν, αλλά έγιναν οι αφορμή να οργανωθούν αγώνες και να διεκδικηθούν αλλαγές.

Κινητοποίηση στο ΕΚΠΑ

Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι και η υπόθεση των καταγγελιών για τον Ν.Μ. διδάσκοντα στο τμήμα Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης στο ΕΚΠΑ. Σύμφωνα με τις καταγγελίες ο συγκεκριμένος επί χρόνια έστελνε παραβιαστικά μηνύματα στις φοιτήτριες του, τους ζητούσε να φωτογραφηθούν γυμνές στο πλαίσιο του εργαστηρίου του «για να τους φύγει το άγχος και να νιώσουν άνετα με το σώμα τους», άφηνε υπονοούμενα για την ερωτική τους ζωή, έκανε σεξιστικά σχόλια και παρενοχλούσε λεκτικά τις φοιτήτριες. Οι ψίθυροι για την συμπεριφορά του υπάρχουν ήδη από το 2010 και καταγγελίες καταγράφονται από το 2018, χωρίς όμως να έχει ληφθεί κανένα μέτρο προστασίας των φοιτητριών. Την ίδια στιγμή, αναφέρεται πως σε κάθε προσπάθεια να του γίνει παρατήρηση για την συμπεριφορά του γινόταν επιθετικός ακόμα και απέναντι σε συναδέλφους του. Για τουλάχιστον μία δεκαετία η πρυτανεία ανεδείχθη στην καλύτερη, συγκάλυπτε

στην χειρότερη, αυτές τις συμπεριφορές, και πολύ πιθανόν να συνέχιζε αν δεν είχε ξεσπάσει το κίνημα #metoo όπου εκατοντάδες φοιτήτριες σε διάφορες σχολές μίλησαν για τα όσα βίωναν από καθηγητές – συχνά με την απειλή της στέρησης του πτυχίου αν αντιδράσουν ή μιλήσουν. Η πίεση αυτή ήταν που οδήγησε 3 χρόνια μετά τις πρώτες επίσημες καταγγελίες να καλεστεί ΕΔΕ για τον συγκεκριμένο, η οποία όμως καθυστέρησε επί μήνες. Το προηγούμενο διάστημα φοιτήτριες και φοιτητές συγκεντρώθηκαν έξω από το γραφείο του Ν.Μ. γεμίζοντας τον χώρο γύρω από το γραφείο του με χαρτόνια που κατέγραφαν τις πράξεις του, γράφοντας στην πόρτα του γραφείου του «Γραφείο Σεξιστή» και φωνάζοντας αντισεξιστικά συνθήματα. Επίσης, μέλη του φοιτητικού συλλόγου έκαναν παρεμβάσεις στην σύγκλητο επιμένοντας ότι είναι ένα ζήτημα που πρέπει να αντιμετωπιστεί καθώς δεν γίνεται να συνεχίζει να διδάσκει και να έρχεται σε επαφή με φοιτήτριες. Οι δράσεις αυτές δημιούργησαν το κλίμα ώστε να αναγκαστεί η πρυτανεία να πραγματοποιήσει την ΕΔΕ και να τεθεί σε αργία ο καθηγητής μέχρι να οριστικοποιηθεί το αποτέλεσμα της.

Δίκη για την Μαιευτική Θεσσαλονίκης

Την ίδια στιγμή, στις 24 Ιούνη συνεχίζεται η εξ αναβολής δίκη του καθηγητή Μαιευτικής στην Θεσσαλονίκη ο οποίος επανειλημμένα προέτρεπε τις φοιτήτριες του να επισκεφτούν το ιατρείο του, για μια δωρεάν γυναικολογική εξέταση, στα πλαίσια όπως έλεγε της συναδελφικής αλληλεγγύης. Όταν

οι κοπέλες εμφανιζόντουσαν στο ιατρείο του, ο καθηγητής, καταργώντας κάθε πρωτόκολλο, έδιωχνε την μαία που υποχρεούται να παρίσταται και μετέτρεπε τη γυναικολογική εξέταση σε σεξουαλική παρενόχληση αγγίζοντας τις ασθενείς με ακατάλληλο τρόπο. Τέλος προσπάθησε να εκβιάσει τη σιωπή τους υποσχόμενος επαγγελματική αποκατάσταση μετά το τέλος των σπουδών τους. Προφανώς πίστευε ότι οι κοπέλες δεν θα τον καταγγείλουν λόγω της δύσκολης οικονομικής και επαγγελματικής κατάστασης που επικρατεί. Παρότι και για τον συγκεκριμένο υπήρχαν φήμες, το πανεπιστήμιο δεν είχε λάβει κανένα μέτρο μέχρι που έγινε μια ανώνυμη καταγγελία στην αστυνομία και ξεκίνησε η διερεύνηση της υπόθεσης από τις αρχές. Αυτό που αξίζει να σημειωθεί είναι ότι στην πρώτη δικάσιμο το Σεπτέμβριο η παρουσία της Συνέλευσης Γυναικών και άλλων αλληλέγγυων έξω από το δικαστήριο οδήγησε στην δημοσιοποίηση της υπόθεσης και έδωσε τη δύναμη και σε άλλες γυναίκες να μιλήσουν για τα όσα υπέστησαν από τον συγκεκριμένο.

Να ληφθούν μέτρα

Και οι δύο αυτές υποθέσεις αναδεικνύουν το πόσο γενικευμένες είναι τέτοιες συμπεριφορές στον ακαδημαϊκό χώρο και πόσο συχνά αγνοούνται ή/και συγκαλύπτονται. Ταυτόχρονα, αναδεικνύουν την σημασία που έχει να υπάρχουν ισχυροί φοιτητικοί σύλλογοι για να προστατέψουν τα θύματα που βρίσκουν την δύναμη να καταγγείλουν. Δεκάδες υποθέσεις θα είχαν μείνει στην αφάνεια αν το φοιτητικό μαζί με το φεμινιστικό κίνημα δεν είχαν πιέσει για να ληφθούν μέτρα. Για αυτό είναι κρίσιμο

να υπάρξουν κινήσεις για την πρόληψη αλλά και την αντιμετώπιση τέτοιων περιστατικών και την προστασία των θυμάτων. Η δωρεάν ψυχολογική και νομική υποστήριξη μέσα στις σχολές, με παρουσία ειδικών κοινωνικών λειτουργών και ψυχολόγων θα βοηθήσει τα θύματα να βρουν την στήριξη για να αντιμετωπίσουν το τραύμα από την παρενόχληση και την κακοποίηση και να μπορέσουν να προβούν στην καταγγελία. Τα γραφεία ισότητας, στα οποία θα μπορούν να απευθυνθούν οι φοιτήτριες, και τα οποία θα απαρτίζονται από ειδικούς αλλά και από μέλη του φοιτητικού συλλόγου και του φεμινιστικού κινήματος θα βοηθήσουν όχι μόνο στην αντιμετώπιση τέτοιων περιστατικών, αλλά το πιο σημαντικό, την πρόληψη, καθώς στόχο θα έχουν να δημιουργήσουν μια αντισεξιστική κουλτούρα ανάμεσα στο διδακτικό και διοικητικό προσωπικό και τους φοιτητές. Μέσα από ημερίδες, σεμινάρια, και δράσεις θα ενημερώνουν για τα ζητήματα της παρενόχλησης και κακοποίησης όπως και για διάφορα ζητήματα ισότητας π.χ. η εύρεση εργασίας, οι ευκαιρίες για ακαδημαϊκή καριέρα κλπ. Πολύ σημαντική είναι επίσης και η άμεση απομάκρυνση (έστω προσωρινά) του κακοποιητή από το πανεπιστήμιο (κάτι που σε πολλές περιπτώσεις δεν γίνεται ακόμα και κατά την δικαστική διαμάχη, όπως στην Μαιευτική) καθώς αυτό λειτουργεί προστατευτικά για τα θύματα, ώστε να μπορούν να καταγγέλλουν χωρίς την απειλή ότι θα στερηθούν το πτυχίο, για την προστασία των επόμενων φοιτητριών και επί προσθώς ως μέσο παραδειγματισμού, για να μην δημιουργείται κλίμα ανοχής και συγκάλυψης.

Camping resist.reclaim.revolt

Αυτοοργανωμένες διακοπές με πολιτικό χρώμα

Για άλλη μια χρονιά το camping resist. reclaim. revolt και το rproject.gr θα δώσουν το καλοκαίρι-νό «παρόν» από τις 28 Ιουλίου μέχρι τις 4 Αυγούστου, στο camping «Αργοστόλι», στην πανέμορφη Κεφαλονιά.

Σε αυτή την τόσο ιδιαίτερη συγκυρία, έχοντας πίσω μας τόσοι μήνες καραντίνας και απαγορεύσεων, το R-camping αποτελεί εξαιρετική ευκαιρία να ανταμώσουμε ξανά με συντρόφους/ισσες και φίλους/ες. Τηρώντας όλα τα απαραίτητα μέσα προστασίας οι ευρύχωρες εγκαταστάσεις του camping είναι έτοιμες να μας φιλοξενήσουν, για συλλογικές και οικονομικές διακοπές, απαραίτητες για να γεμίσουμε τις μπαταρίες μας.

Δεν έχουμε όμως πίσω μας μόνο τις απαγορεύσεις και τους περιορισμούς αλλά και το ξαναζωντάνεμα των αγώνων και των μαζικών κινητοποιήσεων απέναντι στην εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης και τα αδιέξοδα του νεοφιλελευθερισμού. Οι εμπειρίες διαφορετικών κινημάτων, αγώνων, αντιστάσεων θα συναντηθούν στο camping, έχοντας την άνεση

να συζητήσουμε, να μάθουμε, να ανταλλάξουμε εμπειρίες, που θα μας είναι χρήσιμες για τους αγώνες που έχουμε μπροστά μας.

Κεντρικό σύνθημά μας φέτος είναι το «Ένας άλλος κόσμος ήταν και είναι εφικτός!», ένα σύνθημα που έρχεται από τις αρχές του κινήματος ενάντια στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, από τις μέρες της Γένοβα, 20 χρόνια από τη μεγαλειώδη διαδήλωση, που σηματοδότησε τη διεθνή επανεμφάνιση των κινημάτων αντίστασης ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό, τον πόλεμο και το ρατσισμό. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν. Ήταν η αρχή της μαζικής αμφισβήτησης της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και της επανεμφάνισης στο πολιτικό προσκήνιο του μαζικού κινήματος και της ριζοσπαστικής αριστεράς.

Φέτος συμπληρώνονται όμως και 150 χρόνια από την πρώτη εργατική επανάσταση της Παρισινής Κομμούνας, την πρώτη «έφοδο στον ουρανό» των καταπιεσμένων. Η επιστροφή στις ρίζες και την ιστορία των απελευθερωτικών οραμάτων της επανάστασης αποτελεί φάρο έμπνευσης

για τους μικρούς και μεγάλους αγώνες που δίνουμε. Αποτελεί επίσης «υπενθύμιση» πως όλοι οι αγώνες μας είναι ψηφίδες στη μεγάλη υπόθεση για την αλλαγή της κοινωνίας.

Το τελευταίο διάστημα έχει έρθει ξανά στο προσκήνιο η ηρωική Παλαιστινιακή αντίσταση. Θα συζητήσουμε για την ιστορία της Παλαιστίνης, το σιωνισμό και το καθεστώς apartheid, αλλά και για το κίνημα BDS και το πως μπορούμε να είμαστε αλληλέγγυοι/ες στις μάχες που δίνουν καθημερινά οι Παλαιστίνιοι απέναντι στο κράτος του Ισραήλ.

Εκτός από αυτά θα συζητήσουμε και για συγκεκριμένες μάχες του σήμερα, για την αντίσταση του κόσμου μας στις επιθέσεις που δέχεται. Η συζήτηση για το φεμινιστικό/αντισεξιστικό, θέλουμε να αναδεικνύει τις μάχες που δόθηκαν το προηγούμενο διάστημα ενάντια στην παρενόχληση και τις κακοποιήσεις σε χώρους (σχολές, σχολεία, εργατικούς χώρους κ.α.) και τους τρόπους που μπορεί το φεμινιστικό κίνημα να χρησιμοποιεί για να κάνει τους αγώνες του πιο αποτελεσματικούς. Αντίστοιχα, θα

συζητήσουμε για την κατάσταση στα πανεπιστήμια αλλά και για το ρόλο του ως ιδεολογικού μηχανισμού.

Η επίσκεψή μας στην Κεφαλονιά θα συνδυαστεί με συζητήσεις στην περιοχή, με ανθρώπους των τοπικών κινημάτων και αντιστάσεων (τόσο από την Κεφαλονιά όσο και από τη Ζάκυνθο) απέναντι σε περιβαλλοντοκτόνα αναπτυξιακά σχέδια αλλά και συνολικά απέναντι στην κυβερνητική πολιτική.

Καθημερινά, στο χώρο θα λειτουργεί αυτοδιαχειριζόμενη κουζίνα και μπαρ, όπου όλοι/ες θα μπορούν να προμηθεύονται ό,τι χρειάζονται σε χαμηλές τιμές και στη λειτουργία των οποίων συμβάλλουμε όσοι και όσες συμμετέχουμε στο camping. Καθημερινά θα λειτουργεί επίσης και βιβλιοπωλείο των εκδόσεων redmarks, για τα καλοκαιρινά αναγνώσματά μας.

Φυσικά το πρόγραμμα του camping θα έχει όπως και κάθε χρονιά παιχνίδια, θεατρικά δρώμενα, εκδρομή, γλέντι, πάρτι (πάντα τηρώντας τα απαραίτητα μέτρα προστασίας), αλλά και θερινό σινεμά.

CAMPING

28 ΙΟΥΛΙΟΥ - 4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ

CAMPING ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΉΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ

150 ΧΡΟΝΙΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΚΟΜΜΟΥΝΑ

20 ΧΡΟΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΗ

ΓΕΝΟΒΑ

ΕΛΛΗΝΙΑ ΣΤΟΙΧΕ

ΕΞΟΡΤΙΣΜΟΥΣ

Ε ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩ

ΑΓΩΝΕΣ ΕΛΛΗΝΙΑ

ΣΤΟ ΣΕΞΙΣΜΟ

ΕΤΙΜΗ ΕΚΦΡΑΣΗ ΒΙΑ

WORKSHOPS

ΕΚΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΒΟΛΕΣ

PARTY

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

rproject.gr

Κρίση στη ριζοσπαστική Αριστερά στη Γαλλία

Διάσπαση στο NPA

Του Αντώνη Νταβανέλου

Το NPA (Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα) στη Γαλλία είναι αντιμέτωπο με μια διασπαστική κρίση. Μια από τις ακροαριστερές «εισοδοιστικές» φράξιες στο εσωτερικό του –ίσως η πιο μεγάλη, και πάντως η πιο δραστήρια, η «Revolution Permanente» («Διαρκής Επανάσταση»), μια ομάδα συνδεδεμένη με το αργεντινικό τροτσκιστικό PTS (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα)– προκάλεσε την αποχώρηση/αποπομπή της από το NPA.

Ενώ τα όργανα του NPA βρίσκονταν στη φάση προετοιμασίας της συζήτησης για την παρέμβασή του στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές στη Γαλλία (άνοιξη 2022), η «τάση» RP ανακοίνωσε μονομερώς και δημόσια την «προ-υποψηφιότητα» ενός μέλους της και μέλους του NPA, ως υποψηφίου προέδρου. Εκ μέρους της RP παρουσιάστηκε ως υποψήφιος ο Ανάς Χατζίμπ, συνδικαλισμένος εργάτης, αλγερινικής καταγωγής, όμως με έναν τρόπο που δημιούργησε σύγχυση σχετικά με το εάν πρόκειται για υποψηφιότητα του NPA, ή ενός μειοψηφικού τμήματός του.

Η πράξη αυτή αντιμετωπίστηκε ως «ενέργεια εχθρική απέναντι στο NPA» από την πλειοψηφική τάση των μελών και στελεχών της ιστορικής LCR, αλλά και με την υποστήριξη των μικρότερων αριστεριστικών φραξιών, που δεν έχουν ακολουθήσει την RP στον παροξυσμό των ενεργειών που παρέμενε μέσα στο NPA και μόνο τυπικά δήλωνε «νομιμόφρων» ως προς το καταστατικό και τις λειτουργίες του. Στην πράξη, αυτό έδειξε στα μέλη της RP την πόρτα εξόδου από το NPA.

Στην έξοδο, την άτυπη ηγεσία της RP ακολούθησαν ενυπόγραφα 296 μέλη του NPA. Το δημόσιο κείμενό τους θέτει ως στόχο να χτίσει ένα «Επαναστατικό Κόμμα των Εργατών». Η περιορισμένη αριθμητική δύναμή τους (σε μια χώρα του μεγέθους της Γαλλίας!) και το απλοϊκό πολιτικό πρόγραμμα τους (που περιορίζεται στο να κλίνει τις λέξεις Εργάτες-Επανάσταση και τα παράγωγά τους, σε όλες τις πιθανές κλίσεις) αποδεικνύουν τη χαοτική απόσταση που χωρίζει τις ευχές από τις υλοποιήσιμες προοπτικές. Αναδεικνύει επίσης το πόσο κακός σύμβουλος είναι ένας αριστεριστικός σεχταρισμός, σε περιόδους σαν αυτή που ζούμε.

Γιατί η πρωτοβουλία των μελών της RP (με τα αποτελέσματα που ήξεραν ως προδιαγεγραμμένα) επιφέρει ένα πλήγμα στο NPA, συκοφαντεί τη λειτουργία του και την προσπάθεια όλων όσων πίστευαν πραγματικά σε αυτό, και μάλιστα μέσα σε μια ιδιαίτερα ευαίσθητη στιγμή.

Το πολιτικό τοπίο

Η Γαλλία βαδίζει προς μια πολύ δυσάρεστη αναμέτρηση μεταξύ Μακρόν και Λεπέν, στις επρχόμενες προεδρικές εκλογές. Η ακραία αυταρχική πολιτική του Μακρόν απέναντι στις εργατικές και νεολαιίστικες κινητοποιήσεις, όπως και η ρατσιστική και αντι-αριστερή ρητορική του (με τους επαναλαμβανόμενους όρους «ισλαμο-φασισμός» και «ισλαμο-αριστερισμός») έχουν δώσει χώρο νομιμοποίησης στα σκληρότερα κοινωνικά στηρίγματα της κρυπτοφασιστικής ακροδεξιάς. Οι κινητοποιήσεις των αξιωματικών της αστυνομίας που απαίτησαν αυτονομία απέναντι στην εκτελεστική

την ακροδεξιά και το ακραίο κέντρο, ως ο βασικός «υποστηρικτής» του «ισλαμο-αριστερισμού», δηλαδή ως ο βασικός πολιτικός τους αντίπαλος στις συγκεκριμένες συνθήκες (σε μια παράλογη αντιστροφή των ιστορικών όρων αναφοράς στο 1945, ο Μελανσόν κατηγορείται ως «συνεργάτης» του «ισλαμοφασισμού»). Παρόλα αυτά, ή ίσως ακριβώς για αυτά, ο Μελανσόν είναι ο μοναδικός αριστερός υποψήφιος που μπορεί, δημοσκοπικά, να «εκτιναχθεί» στο δεύτερο γύρο, ως αντίπαλος της Λεπέν.

Σε αυτό το πλαίσιο, το NPA σε δύο βασικές περιφέρειες –και ιδιαίτερα στο Μπορντό, με επικεφαλής το βασικό του στέλεχος Φιλίπ Πουτού– συνηργάστηκε εκλογικά, με καλά αποτελέσματα, με την FI. Σχετικά με τις προεδρικές εκλογές, πιθανότατα το NPA θα επιχειρήσει ξανά με υποψήφιο τον Πουτού, αλλά εξίσου πιθανότατα η επιχείρηση δεν θα καταλήξει σε υποψηφιότητα, μιας και θεωρείται δύσκολο να συγκεντρώσει τις αναγκαίες υπογραφές υποστήριξης από εκλεγμένους «παράγοντες». Το τι θα κάνει πραγματικά στην κάλπη, όπως και στον κρίσιμο δεύτερο γύρο, παραμένουν ανοιχτά ερωτήματα.

Το «σχέδιο» NPA

Συμπίπτει, έτσι, μια επικίνδυνη πολιτική κρίση με την παρατεταμένη κρίση του «σχεδίου» NPA.

Το NPA ιδρύθηκε το 2009, σε ένα συνέδριο όπου εκπροσωπήθηκαν περίπου 10.000 μέλη. Κινητήρας του ήταν η ιστορική οργάνωση LCR (Κομμουνιστική Επαναστατική Λίγκα). Η Λίγκα αποσκοπούσε να συγκροτήσει ένα «πλατύ κόμμα», όχι σε συνεργασία με κάποια οργανωμένη τάση μαχητικού ρεφορμισμού (που εκτιμούσε ότι δεν υπήρχε στη Γαλλία), αλλά με το διάχυτο κόσμο του αυθόρμητου μαχητικού ρεφορμισμού, του «ρεφορμισμού των ανέταχτων» (συνδικαλιστές και ακτιβιστές της Attac, των Επιτροπών του OXI στο Ευρωσύνταγμα, της αντιπαγκοσμιοποίησης κ.ο.κ.). Για να διευκολύνει την προσέλευση αυτού του κόσμου η Λίγκα αποφάσισε την αυτοδιάλυσή της κατά την ιδρυτική διαδικασία, κάτι που αποδείχθηκε ως σοβαρό και δυστυχώς ανεπίστρεπτο λάθος.

Η συγκέντρωση της δύναμης του διάχυτου «κινηματισμού» σε ένα νέο πολιτικό κόμμα, δεν επιτεύχθηκε. Αποδείχθηκε ότι αυτή η αναγκαία διαδικασία ήταν πιο μακρόσυρτη, αντιφατική και πολύπλοκη. Όμως αν αυτός ο κόσμος που ήταν ο επιθυμητός, δεν προσήλθε τελικά στο NPA,

προσήλθε ένας αστερισμός από σεχταριστικές ομάδες, που δεν πίστευαν στο σχέδιο «πλατύ κόμμα» και αντιμετώπιζαν το NPA ως δεξαμενή στρατολόγησης και κλειστής οργανωτικής ανάπτυξής τους. Η εσωτερική πολιτική ζωή και η προσπάθεια για ενιαία πολιτική δράση μετατράπηκαν σε κόλαση: στο τελευταίο συνέδριο, ο «κορμός» των στελεχών της Λίγκας πήρε το 50%, όμως μια συμμαχία πολλών μικρών αριστερών «τάσεων», εκμεταλλευόμενη το δημοκρατικό καταστατικό, τους απαγόρευε να αναλάβουν την πραγματική πολιτική καθοδήγηση του NPA, ενώ ταυτόχρονα τους ζητούσε να κρατήσουν ζωντανό το NPA (ως «ηγεσία εργασίας»), γνωρίζοντας και ομολογώντας ότι χωρίς αυτούς «δεν υπάρχει NPA». Το αποτέλεσμα ήταν ένας «βάλτος», όπου η πλειοψηφία δεν μπορούσε να δοκιμάσει πολιτικά τη γραμμή της, ενώ οι «μειοψηφίες» απολάμβαναν την άνεση ότι άλλοι κρατάνε το κάρο εν κινήσει...

Εδώ στηρίζεται η πιθανότητα να λειτουργήσει η σημερινή κρίση απελευθερωτικά. Η αποβολή ενός τμήματος του διαλυτικού «αριστερισμού» δίνει για πρώτη φορά μετά από χρόνια τη δυνατότητα στην πραγματική ηγετική δύναμη μέσα στο NPA να λειτουργήσει πολιτικά και ενιαία οργανωτικά. Θα είναι δύσκολο. Η παρατεταμένη παράλυση έχει μειώσει τις δυνάμεις, τόσο αριθμητικά όσο και πολιτικά. Σημαντικό τμήμα του δυναμικού της παλιάς Λίγκας βρίσκεται από καιρό εκτός NPA (στο Ensemble, στην FI, στα συνδικάτα και στα κινήματα). Όμως στη Γαλλία κανείς δεν υποτιμά αυτό το δυναμικό: είναι γαλβανισμένο μέσα στην ιστορική πεύρα, τη θεωρητική και πολιτική δουλειά, την καθοδήγηση σημαντικών αγώνων και πολιτικών πρωτοβουλιών επί δεκαετίες, διαθέτει κύρος και σεβασμό μέσα στον ευρύτερο κύκλο των αγωνιστών-στριών της Αριστεράς και των μαζικών αντιστάσεων. Η σταδιακή ενοποίησή του, είναι μια προϋπόθεση για ένα νέο δυναμικό ξεκίνημα.

Η πεύρα –θετική και αρνητική– αυτού του κόσμου στη Γαλλία, οφείλει να είναι μάθημα και εδώ. Όπου ένας χοντροκομμένος και απλοϊκός αριστερισμός και σεχταρισμός, ισχυρίζεται ότι διαθέτει απαντήσεις για τα σύνθετα πολιτικά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε, αναμασώντας απλώς ορισμένα «αγκωνάρια» της μαρξιστικής και της λενινιστικής παράδοσης, αλλά αποδεικνύοντας ταυτόχρονα ότι δεν γνωρίζει ούτε στο περίπου το θέμα για το οποίο μιλάει...

Η πεύρα –θετική και αρνητική– αυτού του κόσμου στη Γαλλία, οφείλει να είναι μάθημα και εδώ

κή και νομοθετική εξουσία, όπως και των απόστρατων που απείλησαν να αναλάβουν την «άμυνα» στο εσωτερικό της Γαλλίας, ήταν πολύ ανησυχητικές προειδοποιήσεις για την ανερχόμενη δύναμη της ακροδεξιάς. Όλες οι δημοσκοπήσεις –για πρώτη φορά στη γαλλική ιστορία– δηλώνουν άγνοια για το αν στις εκλογές επικρατήσει το κριτήριο καταδίκης του φασισμού της Λεπέν, ή το κριτήριο απόρριψης και αηδίας απέναντι στο Μακρόν. Το ιστορικό «έδαφος» που ήταν 80-20 κατά ενός φασίστα υποψηφίου, στην τελευταία αναμέτρηση έγινε 60-40, ενώ σήμερα εμφανίζεται μια επικίνδυνη «ισοπαλία».

Απέναντι σε αυτή τη δίδυμη απειλή, ξεχωρίζει από τα αριστερά, με μαζικούς όρους, κυρίως η «Ανυπότακτη Γαλλία» (FI) του Μελανσόν. Η FI έχει αισθητά διορθώσει τη γραμμή της σχετικά με την αντιμετώπιση της ακροδεξιάς, του θεσμικού ρατσισμού του γαλλικού κράτους και της δράσης του γαλλικού ιμπεριαλισμού στην Αφρική και αλλού. Ο Μελανσόν αναγνωρίζεται πλέον από

Γαλλία

Το Σάββατο 12 Ιούνη, οργανώθηκαν διαδηλώσεις σε 140 πόλεις της Γαλλίας, υπό το σύνθημα «Για τις ελευθερίες μας και ενάντια στις ακροδεξιές ιδέες». Το σχετικό κάλεσμα εξήγησε ότι οι ακροδεξιές ιδέες καθοδηγούν τους ισλαμοφοβικούς και καταπιεστικούς νόμους του προέδρου Μακρόν ενώ το κόμμα της Λεπέν έχει καταφέρει να «κανονικοποιηθεί» πλήρως στην κεντρική πολιτική σκηνή. Είναι θετικό ότι η πρωτοβουλία πάρθηκε από την Ανυπότακτη Γαλλία, που έχει αναβαθμίσει σημαντικά τον αντιρατσισμό και τον αντιφασισμό, βελτιώνοντας αρκετά παλιότερες θέσεις και το πολιτικό της προφίλ σε αυτά τα ζητήματα. Είναι ακόμα πιο θετικό ότι το κάλεσμα βρήκε πλατιά ανταπόκριση, από 110 οργανώσεις, μεταξύ των οποίων συνδικάτα όπως η CGT και η FSU, οργανώσεις όπως το NPA κ.ά. Τα μεγάλα ΜΜΕ, είτε καλούν σε ενίσχυση του Μακρόν, είτε ταυτίζουν τον Μελανσόν (το πιο αναγνωρίσιμο «πρόσωπο» της Αριστεράς) με τη Λεπέν, είτε πυροβολούν τον Μελανσόν με... ρητορική Λεπέν («συνεργός των ισλαμοφασιστών»). Οι προσπάθειες να δοθεί απάντηση στην ακροδεξιά στους δρόμους είναι σημαντικές σε αυτό το φόντο. Το επόμενο μαζικό ραντεβού αναμένεται να είναι στις αρχές Ιουλίου, στο Περινιάν, όπως θα διεξαχθεί το συνέδριο του κόμματος της Λεπέν...

Ιταλία

Το πρωί της 18ης Ιούνη, στη διάρκεια μιας πανεθνικής απεργίας των εργαζομένων στα logistics στην Ιταλία, δολοφονήθηκε ο συνδικαλιστής Αντίλ Μπελαχτίμ, όταν ένας φορτηγατζής οδήγησε το όχημά του πάνω στην απεργιακή φρουρά έξω από μια αποθήκη της LIDL. Ο 37χρονος Μπελαχτίμ, μαροκινής καταγωγής, ήταν μέλος του πανεθνικού συντονιστικού των COBAS (συνδικάτα

βάσης), που εργαζόταν καθημερινά για την οργανωτική ανάπτυξη του μαχητικού συνδικαλισμού στην περιοχή της Νοβάρα. Όπως τονίζουν οι συνάδελφοι και οι σύντροφοί του, δεν ήταν ούτε ατύχημα, ούτε μια μεμονωμένη ενέργεια. Οι COBAS καταγγέλλουν μια πολύμηνη καμπάνια οργανωμένης βίας ενάντια στη δράση τους (συλλήψεις και πρόστιμα στη Πιατσένζα, ένοπλες επιθέσεις μπράβων και απεργοσπαστών στο Σαν Τζουλιάνο και το Λόντι, τιμωρητικές επιδρομές στην Texprint). Οι COBAS έχουν διαπράξει το ασυγχώρητο για τα αφεντικά έγκλημα να οργανώσουν τους εργαζόμενους στα logistics: έναν κλάδο κρίσιμο οικονομικά, όπου τα αφεντικά συνεργάζονται με το οργανωμένο έγκλημα («υπεργολαβίες»), όπου απασχολείται μαζικά ένα μεταναστευτικό εργατικό δυναμικό. Απέναντι σε αυτές τις προσπάθειες οργάνωσης μια καμπάνια τρομοκρατίας επιχειρεί να στείλει το μήνυμα ότι οι απεργίες θα τσακίζονται «με κάθε μέσο». Οι COBAS επίσης καταγγέλλουν την υποκρισία της κυβέρνησης Ντράγκι, που ζητά «να χυθεί άπλετο φως» ενώ η ανοιχτή εργοδοτική βία είναι η κορυφή του παγόβουνου μιας στρατηγικής φίμωσης των εργατικών αιτημάτων, που «δένει» με την κυβερνητική στρατηγική να επιτεθεί σε εκατομμύρια εργαζόμενους, ξεκινώντας από το επερχόμενο «ξεπάγωμα» των απολύσεων. Η προγραμματισμένη κεντρική απεργιακή διαδήλωση στη Ρώμη, μετατράπηκε σε μέρα αγώνα αλλά και τιμής ενός «μάρτυρα» του εργατικού κινήματος...

Ιράν

Στις προεδρικές εκλογές του Ιράν, επικράτησε ο «σκληροπυρηνικός» Εμπραχίμ Ραϊσί, συγκεντρώνοντας το 62% από τον πρώτο γύρο. Ήταν η απόλυτη αντιστροφή του αποτελέσματος του 2017, όταν είχε ηττηθεί από τον «μεταρρυθμιστή» Ροχανί, ο οποίος είχε τότε εκλεγεί από τον πρώτο γύρο. Σημαντικό τμήμα των λαϊκών στρωμάτων στρέφεται στους «σκληρούς», που υιοθετούν παραδοσιακά μια ρητορική «κατά της φτώχειας και της διαφθοράς», όταν απογοητεύεται από τις φιλελεύθερες υποσχέσεις στη διάρκεια «μεταρρυθμιστικών» κυβερνήσεων. Ιδιαίτερα στις συνθήκες των καταστροφικών κυρώσεων, η υπόσχεση «προσέλκυσης διεθνών επενδύσεων» δείχνει μάταια και κερδίζει έδαφος η (ρητορική) έμφαση των «σκληρών» στην «αυτάρκεια». Ασφαλώς, η κορυφή του καθεστώτος διατηρεί το δικαίωμα και την εξουσία να καθορίζει τα όρια και το εύρος των επιλογών των ψηφοφόρων -και συνήθως αυτές οι εναλλαγές (μετριοπαθών και σκληρών) αφορούν και τον προσανατολισμό της Ανώτατης Ηγεσίας, πέρα από τις λαϊκές διαθέσεις. Η πριμοδότηση του Ραϊσί ίσως είναι απάντηση στο κουρέλισμα της πυρηνικής συμφωνίας από τις ΗΠΑ επί Τραμπ κι ένα μήνυμα στον Μπάιντεν να μην θεωρήσει την Τεχεράνη «δεδομένη» κατά την επανέναρξη των διαπραγματεύσεων, όπως και στους Σαούντ ενόψει της έναρξης συνομιλιών μεταξύ των δύο περιφερειακών ανταγωνιστών. Η νέα κυβέρνηση του Ισραήλ βγήκε ασφαλώς στα κεραμίδια: «Τώρα όλοι βλέπουν τι είναι το Ιράν», δήλωσε για το αποτέλεσμα ο Νάφταλι Μπένετ. «Τώρα όλοι βλέπουν τι είναι το Ισραήλ» θα μπορούσε να απαντήσει κανείς για την ανάδειξη αυτού του ακροδεξιού περήφανου οπαδού των παράνομων εποικισμών στην πρωτοπουργία. Η δήλωση έχει αξία ωστόσο, γιατί υποδηλώνει ότι το Ισραήλ θα εργαστεί με ακόμα μεγαλύτερη ορμή για να υποσκάψει κάθε προσπάθεια αμερικανο-ιρανικής συνεννόησης...

Αλγερία

Το αλγερινό καθεστώς κατάφερε να επιβιώσει απέναντι στο λαϊκό κίνημα («Χιράκ») του 2019. Αλλά, όπως δείχνει η συμμετοχή σε κάθε βήμα του εκλογικού «οδικού χάρτη» που σχεδίασε ως απάντηση στην οργή των διαδηλωτών, δεν έχει κατορθώσει να ανακτήσει τη νομιμοποίησή του. Τόσο η «έγκριση του νέου συντάγματος» όσο και οι προεδρικές εκλογές είχαν χαμηλή συμμετοχή. Οι πρόσφατες κοινοβουλευτικές εκλογές, 2 χρόνια μετά την «αναστάτωση», παρουσιάστηκαν από το καθεστώς ως «κρίσιμες», με τον πρόεδρο Τεμπούν να προαναγγέλει «μαζική συμμετοχή». Το «Χιράκ» κάλεσε σε μποϊκοτάζ, καταγγέλοντας τις συνθήκες άγριων πολιτικών διώξεων και απειλών, που κλιμα-

κώθηκαν εκ νέου τους τελευταίους μήνες. Τελικά η συμμετοχή κυμάνθηκε μεταξύ 23% και το πολύ 30% και ήταν η χαμηλότερη εδώ και δεκαετίες σε κοινοβουλευτικές εκλογές. Ο Τεμπούν άλλαξε γραμμή πλεύσης, δηλώνοντας πλέον ότι σημασία έχει η διοργάνωση εκλογών και όχι η... συμμετοχή. Στο φόντο διώξεων (εκατοντάδες συλλήψεις, απειλές για διάλυση οργανώσεων) και μετά από «διάλλειμα» ενός χρόνου (λόγω Covid αλλά και κόπωσης), οι διαδηλώσεις της Παρασκευής έχουν επανέλθει, σαφώς μικρότερες, αλλά δείχνουν ότι τμήμα του «Χιράκ» συνεχίζει να αγωνίζεται...

Χιλή: Από την εκλογική συγκυρία προς την ανάκτηση της λαϊκής πρωτοβουλίας

Του Ιγκόρ Γκόικοβιτς Ντονόζο*

Η κρίση του συστήματος κυριαρχίας στη Χιλή, η οποία ξεκίνησε με τη λαϊκή εξέγερση του Οκτώβρη του 2019, συνεχίζεται με ακόμα πιο αβέβαιη έκβαση. [...]

Στις εκλογές για τους αντιπροσώπους στη συντακτική συνέλευση, η Δεξιά, ενωμένη στο ψηφοδέλτιο *Vamos por Chile*, κέρδισε μόνο 37 από τις 155 έδρες. Η μοίρα των άλλων παραδοσιακών κομμάτων, όπως οι Χριστιανοδημοκράτες (2 έδρες) και το Ριζοσπαστικό Κόμμα (1 έδρα) δεν ήταν καλύτερη. Μόνο το Σοσιαλιστικό Κόμμα, που συγκρότησε τη *Lista del Apruebo* μαζί με τα 2 προαναφερθέντα κόμματα, γλίτωσε από αυτή την τάση, εκλέγοντας 15 αντιπροσώπους. Η λεγόμενη προοδευτική Αριστερά (*Lista Apruebo Dignidad*), εξέλεξε 28 αντιπροσώπους. Ξεχωρίζουν τα αποτελέσματα της *Revolucion Democrática* (9), του Κομμουνιστικού Κόμματος (7) και της *Convergencia Social* (6).

Πέρα από τις 17 έδρες που πήγανε στους ιθαγενείς λαούς, οι υπόλοιπες 48 καταλήφθηκαν από ένα ευρύ ετερογενές φάσμα ανεξάρτητων, μεταξύ των οποίων ξεχωρίζουν οι 22 που εξέλεξε η *Lista del Pueblo* [ΣΤΜ: ανένταχτοι των «κοινωνικών κινήσεων»].

Πρόκειται για ένα πολύ κατακερματισμένο τοπίο που δεν επιτρέπει σε κανέναν να κάνει προβλέψεις όσον αφορά το περιεχόμενο του τελικού κειμένου που θα υπαχθεί σε δημοψήφισμα 60 μέρες μετά την έγκρισή του από τη Συντακτική Συνέλευση.

Η Δεξιά είναι αναμφίβολα η δύναμη που δέχτηκε το ισχυρότερο πλήγμα. Δεν κέρδισε το ένα τρίτο των αντιπροσώπων που χρειαζόταν για να μπλοκάρει τις μεταρρυθμίσεις που απαιτεί το λαϊκό κίνημα εδώ και χρόνια: αναγνώριση ατομικών, κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων, αναδιανομή του πλούτου, εθνικοποίηση των φυσικών πόρων, προστασία του περιβάλλοντος, πολυεθνικότητα κ.ο.κ.

Ωστόσο η εκπροσώπηση των συμφερόντων της άρχουσας τάξης έχει πάψει να μονοπωλείται από τη Δεξιά εδώ και πολύ καιρό, οπότε η προστασία του θεσμικού πλαισίου του υπάρχοντος συστήματος κυριαρχίας θα είναι υπόθεση και

κάποιων αντιπροσώπων της *Lista Apruebo* και της *Lista Apruebo Dignidad*. Επιπλέον, κάποιοι από τους «ανεξάρτητους» αντιπροσώπους έχουν πολιτικές διαδρομές που μας επιτρέπουν να υποθέσουμε ότι θα επιχειρήσουν να περιορίσουν τις πιο ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις.

Συνεπώς, θα ήταν αφελές να υποθέσουμε ότι το άθροισμα των αντιπροσώπων των *Apruebo* και *Apruebo Dignidad*, των ανεξάρτητων και των Ιθαγενών Λαών (συνολικά 118 στις 155) θα οδηγήσει αυτόνοτα σε ένα θεμελιώδη μετασχηματισμό του σημερινού θεσμικού συστήματος.

Η άρχουσα τάξη υπέστη αναμφίβολα ένα σκληρό χτύπημα, αλλά έχει αποδείξει στην ιστορία και στο πρόσφατο παρελθόν (βλ. τη Συμφωνία για Κοινωνική Ειρήνη και Νέο Σύνταγμα στις 15 Νοέμβρη 2019) ότι έχει μεγάλη ικανότητα να αντιδρά και να ιεραρχεί την κοινότητα συμπεριόντων της όταν υπερασπίζεται τα προνόμιά της. Ο εχθρός έχει

τέχουν στη διαδικασία. Σε καμία περίπτωση. Οι ίδιες αμφιβολίες και καχυποψίες που έχει ένα σημαντικό μέρος του πληθυσμού απέναντι στην παραδοσιακή πολιτική ελίτ, υπάρχουν επίσης και απέναντι στις επαναστατικές οργανώσεις.

Αυτό μας υποχρεώνει να στοχαστούμε πέρα από την εκλογική κατάσταση και με ευρύτερους όρους πάνω στην πολιτική κατάσταση και το συσχετισμό δυνάμεων. Είναι εμφανές ότι ο αντίπαλος -οι άρχουσες τάξεις και οι πολιτικοί τους εκπρόσωποι- είναι πολύ αποδυναμωμένος. Αλλά είναι εξίσου εμφανές ότι αδυναμία υπάρχει και στις γραμμές των επαναστατικών υποκειμένων, κοινωνικών και πολιτικών.

Τα λαϊκά στρώματα δεν έφτασαν στη Συντακτική Συνέλευση με ένα κοινό πρόγραμμα. Όσοι κι όσες εξελέγησαν σε αυτό το σώμα ως εκπρόσωποι των λαϊκών στρωμάτων, συμερίζονται μόνο τη διάγνωση: «Αυτό που υπάρχει σήμερα δεν το θέλουμε». Αλλά δε συμερίζονται μια συντακτική πλατφόρμα που θα

Αλλά είναι επίσης ουσιώδες να συζητήσουν τα λαϊκά στρώματα τις προτάσεις που θα εμφανιστούν στη Συνέλευση. Μόνο η σύνδεση ενός προγράμματος ριζοσπαστικών αλλαγών με μια κατάσταση διαρκούς κινητοποίησης μπορεί να μας επιτρέψει να μετατρέψουμε αυτό το σώμα σε ένα πεδίο συσσώρευσης δυνάμεων.

Πρέπει επίσης να πάρουμε υπόψη ότι η σημερινή εξέλιξη είναι μια εμπειρία από την οποία επέλεξε να περάσει ένα σημαντικό τμήμα των λαϊκών στρωμάτων και δεν μπορούμε να μείνουμε αδιάφοροι απέναντι σε αυτό.

Αυτό δε σημαίνει ότι θα σπεύδουμε να επικυρώσουμε καθεμιά από τις εκλογικές διαδικασίες στις οποίες μας καλούν να συμμετέχουμε, ούτε ότι θα δίνουμε νομιμοποίηση σε όσους επιδιώκουν να εμφανιστούν ως οι εκπρόσωποι των αποστερημένων, όπως έχουν κάνει στο παρελθόν.

Σημαίνει ότι θα επιχειρούμε να μετατρέψουμε αυτά τα εκλογικά γεγονότα σε κομμάτι μιας διαδικασίας συσσώρευσης δυνάμεων που θα μας επιτρέψει να ανασυγκροτηθούμε ως εναλλακτική δύναμη απέναντι στην εξουσία. Στο σημείο που βρισκόμαστε, είναι αναγκαίο να συνδυάσουμε τη συμμετοχή στη Συντακτική Συνέλευση (που είναι ήδη ένα πολιτικό γεγονός), με διαρκή και ριζοσπαστική κινητοποίηση. Αλλά είναι ουσιώδες να δώσουμε σαφείς στόχους σε αυτή την κινητοποίηση και είναι επίσης αναγκαίο να ανεβάσουμε τον πήχη στην ανάπτυξη των διάφορων μορφών πάλης.

[...]

Τα αποτελέσματα του τρέχοντος εκλογικού κύκλου αποτελούν μια πολιτική ευκαιρία, ενώ η Συντακτική Συνέλευση δεν είναι αυτοσκοπός. Μέσα από τη σημερινή κατάσταση σχετικής αδυναμίας των κυρίαρχων τάξεων, πρέπει να προχωρήσουμε προς τη συγκρότηση εκείνης της λαϊκής δύναμης που θα μας επιτρέψει να εξαπολύσουμε με όλη του τη δύναμη και την ενέργεια εκείνο το λαϊκό τυφώνα που δε θα μετασχηματίσει απλά τους πολιτικούς θεσμούς, αλλά θα επανιδρύσει τη Χιλιανή κοινωνία από κάτω προς τα πάνω.

*Ιστορικός στο πανεπιστήμιο του Σαντιάγο και βετεράνος του MIR τη δεκαετία του '80. Αποσπάσματα άρθρου που αναδημοσιεύτηκε στα αγγλικά στο internationalviewpoint.org

Είναι αναγκαίο να συνδυάσουμε τη συμμετοχή στη Συντακτική Συνέλευση (που είναι ήδη ένα πολιτικό γεγονός), με διαρκή και ριζοσπαστική κινητοποίηση. Αλλά είναι ουσιώδες να δώσουμε σαφείς στόχους σε αυτή την κινητοποίηση και είναι επίσης αναγκαίο να ανεβάσουμε τον πήχη στην ανάπτυξη των μορφών πάλης.

αποδυναμωθεί, αλλά σε καμία περίπτωση δεν έχει ηττηθεί.

[...]

Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι αυτή τη φορά η εκλογική συμμετοχή υποχώρησε σημαντικά σε σχέση με το δημοψήφισμα του Οκτώβρη του 2020 [ΣΤΜ: για το αν χρειάζεται μια Συντακτική Συνέλευση]. Συμμετείχε μόλις το 43,35% των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων. Επιπλέον, σε κάποιες λαϊκές συνοικίες, η συμμετοχή υπήρξε χαμηλότερη του πανεθνικού μέσου όρου. [...]

Είναι πολύ σημαντικό να τονίσουμε ότι καμία ριζοσπαστική ομάδα ή αναλυτής (μεταξύ των οποίων κι εγώ) δεν δικαιούται να θεωρήσει αυτή την αποχή ως αποτέλεσμα της πολιτικής προπαγάνδας κάποιων κοινωνικών και πολιτικών ακτιβιστών που επέλεξαν να μη συμμε-

μπορούσε να προσφέρει μια συνεκτική επιλογή για τους εργαζόμενους και το λαό. [...]

Η ικανότητα για προσαρμογές και διαπραγματεύσεις που έχουν επιδείξει οι αντιπρόσωποι του *Chile Vamos*, της πρώην *Concertacion* [ΣΤΜ: κεντροαριστερά που κυβέρνησε για χρόνια μετά τη δικτατορία] και του *Frente Amplio* [σχετικά νέος σχηματισμός της ριζοσπαστικής Αριστεράς που κατά την εξέγερση του Οκτώβρη συνυπέγραψε την κοινοβουλευτική συμφωνία «για Κοινωνική Ειρήνη και Νέο Σύνταγμα» με αποτέλεσμα διασπάσεις κι αποχωρήσεις], θα παίξει σημαντικό ρόλο...

Η προσοχή απέναντι σε αυτές τις μανούβρες και η οικοδόμηση μιας συστηματικής και διαρκούς κινητοποίησης παράλληλα με τη συντακτική διαδικασία, φαίνεται να είναι θεμελιώδες προαπαιτούμενο.

Βραζιλία: Οργή ενάντια στον «γενοκτόνο» Μπολσονάρο

«Ούτε από σφαίρες, ούτε από Covid, ούτε από πείνα!»

Του Πάνου Πέτρου

Μια σειρά πυκνά γεγονότα του Μάη-Ιούνη, αποτυπώνουν μια κρίσιμη πολιτική-κοινωνική κατάσταση στη Βραζιλία.

Η προθυμία Μπολσονάρο να φιλοξενήσει το Κόπα Αμέρικα, όταν οι περισσότερες λατινοαμερικάνικες χώρες αρνήθηκαν και ενώ η πανδημία στη Βραζιλία καλπάζει, ήρθε σε αντιπαράθεση με την άρνηση της πλειοψηφίας (περίπου 60%) του κατεχοχόν ποδοσφαιρόφιλου λαού.

Ήταν το «κερασάκι στην τούρτα» της διαχείρισης Μπολσονάρο, που επιμένει σε μια γραμμή άρνησης αντιμετώπισης της πανδημίας που του έχει χαρίσει το προσωνόμιο «γενοκτόνος». Αυτές τις μέρες, το Κογκρέσο συζητά κυβερνητικές ευθύνες σε διάφορες αποφάσεις (ηχηρή αρνητική απάντηση της κυβέρνησης σε «κρούση» από την Pfiizer για επιτάχυνση της παροχής εμβολίων!), που ξαναθέτουν στην δημόσια συζήτηση την πιθανότητα μιας διαδικασίας «αποπομπής».

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Μπολσονάρο αντιμετωπίζει μια τέτοια κρίση. Την τελευταία φορά, η «από τα πάνω» αμφισβήτηση και οι κοινοβουλευτικές διαδικασίες έληξαν με συμβιβασμό, ενώ το «από τα κάτω» κύμα αποδοκιμασίας (Fora Bolsonaro! Έξω ο Μπολσονάρο!) περιορίστηκε σε μπαλκόνια, κοινωνικά δίκτυα κλπ και δε μεταφράστηκε σε μαζική κινητοποίηση στους δρόμους. Το περασμένο καλοκαίρι, η σχετική υποχώρηση της πανδημίας, μια τάση «κανονικοποίησης» των θανάτων και τα αποτελέσματα της έκτακτης οικονομικής βοήθειας στους φτωχότερους, τον βοήθησαν να ανακάμψει και δημοσκοπικά.

Η ανάκτηση των πολιτικών δικαιωμάτων του Λούλα έδωσε μια νέα ώθηση σε όλο το φάσμα της πολιτικής και κοινωνικής αντιπολίτευσης. Αλλά κυρίως, η πανδημία συνέχισε να καλπάζει, οι απώλειες συνεχίζουν να συσσωρεύονται με δραματικούς ρυθμούς, οι οικονομικά βοηθήματα δεν αποδεικνύονται πλέον επαρκή και η μπολσοναρική γραμμή «δεν κουραστήκατε πια να γκρινιάζετε;» γίνεται όλο και πιο απεχθής. Για πρώτη φορά η δημοφιλία του βρίσκεται γύρω στο 23-25%, χαμηλότερα από προηγούμενες κρίσεις.

Σε αυτό το φόντο, ο περασμένος Μάης αποδείχτηκε ιδιαίτερα «θερμός».

Στις 6 Μάη, συνέβη η σφαγή του Ζακαρεζίνιο. Κατά την επιδρομή της αστυνομίας σε μια φαβέλα του Ρίο, για τον εντοπισμό της ηγεσίας της συμμορίας «Comando Vermelho», δολοφονήθηκαν 28 άνθρωποι. Αν και αυτές οι αιματηρές αστυνομικές επιχειρήσεις αποτελούν μια θλιβερή «κανονικότητα» στη Βραζιλία, το περιστατικό προκάλεσε σοκ. Ήταν η πιο φονική επιδρομή στην ιστορία του Ρίο. Είχε επίσης πολιτικές προεκτάσεις: Αφενός, η αστυνομία δυσφορούσε από καιρό με την απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου να διατάξει «ανακωχή» στις φαβέλες όσο κρατά η πανδημία -και από το Γενάρη του 2021 αποφάσισε να προχωρήσει σε ανοιχτή απείθεια, πυκνώνοντας απότομα τις επιδρομές. Αφετέρου, αυτή η «ανταρσία» και τα επακόλουθα εγκλήματά της, χειροκροτήθηκαν θερμά από τον ίδιο τον Μπολσονάρο και από κορυφαία κυβερνητικά στελέχη.

Η Μαύρη Συμμαχία για τα Δικαιώματα, ένας συνασπισμός 200 οργανώσεων, πρωτοβουλιών και συλλογικοτήτων των αφροβραζιλιάνων, οργάνωσε διαδηλώσεις σε 40 πόλεις. Επιλέγοντας την επέτειο κατάργησης της δουλείας στη Βραζιλία, κάλεσαν στην «13η Μάη των Αγώνων» για να καταγγείλουν τη σφαγή του Ζακαρεζίνιο, αλλά και να αναδείξουν τη συνολική κατάσταση των μαύρων στη χώρα. Το κεντρικό σύνθημα τα έλεγε όλα: «Ούτε από σφαίρες, ούτε από Covid, ούτε από πείνα! Οι μαύροι άνθρωποι θέλουν να ζήσουν!».

Στις 23 Μάη, ο Μπολσονάρο κατέφυγε ξανά στην κινητοποίηση του «λαού

του», την οποία επιστρατεύει όποτε πιέζεται «θεσμικά». Μετά την ανοιχτή παρέμβαση στη σύγκρουση αστυνομίας/δικαστών, ήταν μια ακόμα υπενθύμιση της ιδιόμορφης φύσης της απειλής που αποτελεί. Κάλεσε σε μηχανοκίνητη διαδήλωση υποστήριξης του ενάντια στο Συνταγματικό Δικαστήριο, που επιτρέπει στις Πολιτειακές κυβερνήσεις να πάρουν μέτρα κατά του Covid. Χιλιάδες μηχανές διέσχισαν τους δρόμους του Ρίο Ντε Τζανέιρο με επικεφαλής τον ίδιο στη μηχανή του. Απευθυνόμενος στους οπαδούς του, δήλωσε ότι «Ο στρατός μου είστε εσείς, πιο σημαντικοί από την εκτελεστική, τη δικαστική και τη νομοθετική εξουσία...».

Αλλά στις 29 Μάη, παρουσιάστηκε το αντίπαλο στρατόπεδο, για πρώτη φορά με τέτοια δύναμη στο δρόμο. Η αντίσταση στον Μπολσονάρο είχε εκφραστεί με μαζικούς όρους στο χώρο της εκπαίδευσης, σε έναν αμυντικό, «θεματικό» αγώνα. Στη διάρκεια της πανδημίας, υπήρξαν κάποιες κλαδικές απεργίες και οι Black Lives Matter κινητοποιήσεις. Αλλά το γενικευμένο αντι-Μπολσονάρο αίσθημα δεν είχε μεταφραστεί σε «κεντρικές» διαδηλώσεις με μαζικότητα.

Η 29Μ, υπό το σύνθημα «Fora Bolsonaro!», υπήρξε η πρώτη μαζική αντικυβερνητική διαδήλωση. Συμμετείχαν πολλές χιλιάδες διαδηλωτές σε πάνω από 200 πόλεις της Βραζιλίας. Δεν πρόκειται για «σεισμό» (όσον αφορά τα μεγέθη της Βραζιλίας), αλλά ήταν «πραγματικές» (με όρους συμμετοχής) διαδηλώσεις των μαζών, οι μεγαλύτερες από το Μάη του 2019. Έχουν τεράστια σημασία ως τέτοιες, καθώς ήταν αυτό που απουσίαζε όλο το προηγούμενο

χρονικό διάστημα.

Τα συνδικάτα, τα κόμματα της Αριστεράς, φεμινιστικές οργανώσεις, συλλογικότητες μαύρων, οι ακτήμονες του MST, φοιτητές, συνταξιούχοι, καλλιτέχνες, διαδήλωσαν μαζί. Άνθρωποι όπως ο Πάουλο Λίμα, εκπρόσωπος των Αντιφασιστών Ντελιβεράδων (συλλογικότητα που προέκυψε το καλοκαίρι του 2020 από τη «σύμπτωση» αντιφασιστικών διαδηλώσεων με την απεργία στα ντελίβερι), που ήταν πάντα από τους πιο πρόθυμους να διαδηλώσουν, καθώς «από την αρχή της πανδημίας είμαστε έξω κάθε μέρα για να δουλεύουμε» και «έχουμε έναν πρόεδρο που είναι πιο επικίνδυνος από τον ιό». Άνθρωποι όπως ο Ελντ Πιέτα, 76χρονος της «γενιάς του '68», που αυτή τη φορά αγνόησε τους κινδύνους της ηλικίας του μιας και «τα κοινωνικά δίκτυα δεν αρκούν πλέον για την κατάσταση που ζούμε, πρέπει να δείξουμε και στο δρόμο ότι ο Μπολσονάρο πρέπει να φύγει». Άνθρωποι όπως ο Κάρλος Εντουάρντο Στρίλιτσερκ, εκπρόσωπος των οργανωμένων οπαδών της Κορίνθιανς, που δήλωσε ότι «είμαι στους δρόμους κάθε μέρα από πέρσι τον Ιούνη ψάχνοντας για δουλειά. Ρισκάρω κάθε μέρα, για να μη ρισκάρω να διαδηλώσω αφού προσέχουμε κιόλας στο μέτρο του επιτρεπτού; Παλεύουμε κάθε μέρα για ψωμί, γιατί να μην παλέψουμε κι ενάντια στις δολοφονικές πολιτικές της κυβέρνησης;». Δείχνοντας παραδίπλα τους οργανωμένους οπαδούς της Σάντος, της Σάο Πάουλο, της Παλμέιρας, σημείωσε: «Ενάντια στην πείνα... παίζουμε στην ίδια ομάδα. Η αντιπαλοποίητά μας κρατάει 90 λεπτά. Μετά από αυτά, υπάρχει ο άλλος αγώνας». [από ανταπόκριση του Μαρσέλο Αγκιλάρ]

Το κλίμα που διαμορφώνεται και «σπρώχνει» πλέον στους δρόμους αποτύπωσε μια φράση σε editorial του esquerda online: «Στις συνθήκες μιας πανδημίας της οποίας η διάδοση και η θνησιμότητα παραμένει υψηλή, το ιδανικό θα ήταν να μη διαδηλώναμε. Αλλά δε ζούμε σε μια φυσιολογική κατάσταση... χιλιάδες Βραζιλιάνοι, κυρίως μαύροι και φτωχοί εργαζόμενοι στις φτωχογειτονίες της χώρας, συνεχίζουν να πεθαίνουν καθημερινά σε νοσοκομεία που έχουν κατακλυστεί από ασθενείς ή στο σπίτι, όπου η κατσαρόλα είναι άδεια και οι σφαίρες της αστυνομίας σφυρίζουν». Με αυτές τις διαθέσεις, χιλιάδες άνθρωποι επανήλθαν στους δρόμους για μια δεύτερη μέρα αντικυβερνητικών διαδηλώσεων στις 19 Ιούνη...

Η νίκη του Καστίγιο στο Περού ως «σύμπτωμα» μιας ευρύτερης

Του Πάνου Πέτρου

Η νίκη του αριστερού Πέδρο Καστίγιο, του υποψηφίου του κόμματος «Ελεύθερο Περού» στις προεδρικές εκλογές, αποκτά ιδιαίτερο ενδιαφέρον κυρίως λόγω του πρόσφατου παρελθόντος της χώρας, αλλά και του περιφερειακού περιβάλλοντος στο οποίο συνέβη.

Η κατάσταση στην Αριστερά

Τις τελευταίες δεκαετίες, κάθε εκδοχή Αριστεράς στο Περού υπήρξε -με τα μέτρα της περιοχής- ιδιαίτερα αδύναμη. Τη δεκαετία του '90, ο δικτάτορας Αλμπέρτο Φουτζιμόρι είχε εξαπολύσει μια ανεξέλεγκτη Λευκή Τρομοκρατία. Από αυτή την άγρια εποχή, οι δυνάμεις της ευρύτερης Αριστεράς αντιμετώπισαν φυσική εξόντωση, οργανωτική διάλυση και πολιτική απομόνωση.

Το 2016, η Βερόνικα Μεντόζα είχε κερδίσει το 18,8% ως υποψήφια του «Πλατιού Μετώπου» (συνένωση σοσιαλδημοκρατικών και κομμουνιστογενών δυνάμεων) και θεωρήθηκε το «πρόσωπο» μιας περουβιανής καθυστερημένης εκδοχής «προοδευτισμού». Μετά από μια διάσπαση, το «Πλατύ Μετώπο» βρέθηκε σε δημοσκοπική ανυποληψία ενώ ο σχηματισμός «Μαζί για το Περού», με επικεφαλής την Μεντόζα, θωρούταν το βασικό εκλογικό κατέβασμα της Αριστεράς -του οποίου η δύναμη υπολογιζόταν σε χαμηλά διψήφια επίπεδα.

Στο περιθώριο αυτών, βρισκόταν το «Ελεύθερο Περού». Η προδρομική του οργάνωση, που δηλώνει «μαρξιστική-λενινιστική» με αναφορά στον Κάρλος Μαριατέγκι (εμβληματική μορφή του λατινοαμερικάνικου μαρξισμού), υπήρχε από το 2007, συγκροτήθηκε «επίσημα» ως πολιτικό κόμμα το 2016 και συμμετείχε για πρώτη φορά σε εκλογές κατά τις έκτακτες βουλευτικές του 2020, όπου πήρε 3,4% και δεν εξέλεξε κανένα βουλευτή.

Μια μεγάλη πολιτική κρίση

Στις προεδρικές εκλογές του 2016, είχε επικρατήσει ο κεντρώος Πέδρο Πάμπλο Κουζίνσκι, επικρατώντας οριακά της Κίκο Φουτζιμόρι (κόρη του δικτάτορα). Στη διάρκεια της θητείας του «έσκασε» το σκάνδαλο της Odebrecht (vun Ovonor), ενός βραζι-

λιάνικου επιχειρηματικού κολοσσού, ο οποίος αναλάμβανε συστηματικά κατασκευαστικές εργολαβίες εξαγοράζοντας διαδοχικές κυβερνήσεις (εμπλέκονταν μεταξύ άλλων τρεις πρώην πρόεδροι). Ο Κουζίνσκι τελικά παραιτήθηκε το Μάρτη του 2018 και τον διαδέχτηκε ο αντιπρόεδρος Μάρτιν Βιζκάρα.

Ο Βιζκάρα επιχείρησε να κινηθεί «υπεράνω κομμάτων» και να προωθήσει ένα μπαράζ μέτρων περιορισμού της διαφθοράς. Ακολούθησε ένας παραλυτικός «εμφύλιος» στο Κογκρέσο που κατέληξε στις πρώτες βουλευτικές εκλογές το Γενάρη του 2020. Κανένα κόμμα δεν πήρε πάνω από 11% (!). Αυτό που δεν άλλαξε είναι η ύπαρξη μιας διακομματικής κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας... εμπλεκόμενων σε υποθέσεις διαφθοράς οι οποίοι συντονίστηκαν σε μηχανορραφίες που κατέληξαν στην ανατροπή του Βιζκάρα στις 9 Νοέμβρη του 2020.

Ο Μανουέλ Μερίνο, που κατηγορήθηκε ως ενόρχηστρωτής του κοινοβουλευτικού πραξικοπήματος, συγκρότησε κυβέρνηση με τον ισχυρό ρόλο ακροδεξιών και επιχειρηματιών.

Αγωνιστική ανάταση

Ακολούθησε ένα συγκλονιστικό ξέσπασμα της λαϊκής οργής -με πρω-

Η εκλογική σύγκρουση του δεύτερου γύρου, μεταξύ ενός «εξωκοινοβουλευτικού αριστερού» και μιας ακροδεξιάς, όπως και το απολύτως οριακό αποτέλεσμα, αποτυπώνουν μια κοινωνική πόλωση που μπορεί να συνεχίσει να παράγει «ειδήσεις».

τοπόρο το ρόλο της νεολαίας.

Η απελπισία της πανδημίας (το Περού είναι από τις πιο σκληρά χτυπημένες χώρες διεθνώς), συναντήθηκε με το θυμό που προκαλούσε η εικόνα του κοινοβουλίου τα τελευταία χρόνια με τις αλληλοκατηγορίες για διαφθορά σε συνθήκες ακραίας ανισότητας. Η ανατροπή του Βιζκάρα έγινε αντιληπτή ως προκλητική σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι και δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι κατέβηκαν στους δρόμους απαιτώντας την ανατροπή του Μερίνο. Παρά την πολύ άγρια καταστολή, οι κινητοποιήσεις δεν υποχώρησαν. Στις 14 Νοέμβρη, η κρατική βία κορυφώθηκε, αφήνοντας πίσω της νεκρούς διαδηλωτές. Κάποιοι υπουργοί παραιτήθηκαν το ίδιο βράδυ.

Το πρωί της 15ης Νοέμβρη, μετά από 5 μερόνυχτα συγκρούσεων, ο Μερίνο παραιτήθηκε. Το κοινοβού-

λιο ψήφισε τον κεντρώο Φρανσίσκο Σαγκάστι, ο οποίος ανέλαβε να οδηγήσει τη χώρα στις προεδρικές εκλογές. Ήταν μια μεγάλη νίκη, η ανατροπή Μερίνο μέσα σε 5 μέρες, αλλά οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν, απαιτώντας δικαιοσύνη για τους νεκρούς, ενώ εμπνευσμένοι από τη νίκη στη Χιλή όπου αμφισβητούσαν το «Σύνταγμα Πινοσέτ», πολλοί διαδηλωτές άρχισαν να απαιτούν ακύρωση του «Συντάγματος Φουτζιμόρι». Την ίδια περίοδο, οι αγεργάτες ξεκίνησαν απεργίες και αποκλεισμούς δρόμων ενάντια στο «Νόμο Chlímper». Πρόκειται για εργάτες γης που απασχολούνται υπό ένα καθεστώς που θυμίζει τις διαβόητες Ελεύθερες Οικονομικές Ζώνες: στις περιοχές τους η φορολογία των επιχειρήσεων είναι ελάχιστη και οι προσασίες της εργατικής νομοθεσίας ανύπαρκτες, για «να προσελκυσθούν

Ολόκληρο
στο RProject.gr

διεργασίας

οι επενδυτές». Ο νόμος ονομάστηκε έτσι καθώς ψηφίστηκε το 2000, όταν υπουργός Γεωργίας ήταν ο Jose Chhimper Ackerman, μεγαλομέτοχος της Agrokasa, μιας από τις μεγαλύτερες εξαγωγικές αγροβιομηχανίες της χώρας... Το Δεκέμβρη, εν μέσω των απεργιών και των διαδηλώσεων, το περουβιανό κοινοβούλιο ψήφισε την κατάργηση του απεχθούς νόμου (ο οποίος λίγο νωρίτερα είχε πάρει «παράταση ισχύος» ως το 2031).

Οι εκλογές

Όλα αυτά έστρωσαν το δρόμο για τις μεγάλες ανατροπές στις πρόσφατες εκλογές.

Εκεί αποτυπώθηκε εκ νέου η βαθιά κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος που είχε φανεί και στις βουλευτικές του 2020. Υπήρξε και πάλι ακραίος κατακερματισμός. Ενδεικτικά, στον πρώτο γύρο των προεδρικών εκλογών, υπήρξαν 7 διαφορετικοί υποψήφιοι οι οποίοι διαγωνίστηκαν μεταξύ τους λαμβάνοντας μεταξύ 6 και 12%. Η Κίκο Φουτζιμόρι, αποδείχθηκε η πιο «ανθεκτική» από τις παραδοσιακές πολιτικές προσωπικότητες, κερδίζοντας 13,4%. Είναι το χαμηλότερο ποσοστό που έχει πάρει στην πολιτική της καριέρα, αλλά τελικά επαρκούσε για να βρεθεί για άλλη μια φορά στο δεύτερο γύρο.

Το μεγάλο σοκ ασφαλώς ήρθε από τον Καστίγιο. Ενώ το προεκλογικό ερώτημα (ως προς την Αριστερά) ήταν αν και κατά πόσο θα μπορούσε να αυξηθεί το ποσοστό της αναγνωρίσιμης Βερόνικα Μεντόζα και του «Μαζί για το Περού» (και όχι αν μπορεί να διεκδικήσει την νίκη), ο υποψήφιος του ανυπόληπτου εκλογικά «Ελεύθερου Περού» συγκέντρωσε 18,9%, το οποίο στο κατακερματισμένο τοπίο που περιγράψαμε, αρκούσε για να τον φέρει στην πρώτη θέση... Το μέχρι πρότινος εξωκοινοβουλευτικό «Ελεύθερο Περού» βρέθηκε με τη μεγαλύτερη κοινοβουλευτική ομάδα όλων (εξέλεξε 37 από τους 150)!

Κρίση και πόλωση

Το πώς θα κινηθεί μια κυβέρνηση Καστίγιο δεν το γνωρίζουμε. Καταρχήν, παρακολουθήσαμε για άλλη μια φορά την πολύ γνώριμη στη Λατινική Αμερική διαδικασία όπου ένας αριστερός ηγέτης, εκφράζοντας ριζοσπαστικές διαθέσεις των «από κάτω» φτάνει να διεκδικεί την εξουσία και

-καθώς την πλησιάζει- πυκνώνει τις δηλώσεις «εγγυήσεων» και «καθησυχασμού» των επιχειρηματιών και των «αγορών». Μεταξύ πρώτου και δεύτερου γύρου, ο Καστίγιο έχει προλάβει να πάρει αποστάσεις από μια σειρά δηλώσεις, απόψεις ή και προγραμματικά σημεία του κόμματός που τον στήριξε ως υποψήφιο. Έπειτα, θα κληθεί να κυβερνήσει έχοντας μια κοινοβουλευτική μειοψηφία σε ένα κατακερματισμένο Κογκρέσο. Αυτή η συνθήκη λειτουργεί συχνά ως πεδίο «νομιμοποίησης» των «αναγκαίων» συμβιβασμών. Το άμεσο μέλλον θα δείξει.

Αλλά σε κάθε περίπτωση, το Περού αναδεικνύεται ως μια βαθιά πολωμένη χώρα. Η Κίκο Φουτζιμόρι ηττήθηκε οριακά -για ελάχιστες ψήφους. Σε σύγκριση με άλλες αναμετρήσεις, όπου είχε απέναντι κεντρώους ή κεντροδεξιούς, τώρα συγκέντρωσε τη στήριξη όλου του αστικού αντι-αριστερού κόσμου. Απέναντι σε αυτό το στρατόπεδο, συσπειρώθηκε εκλογικά το απέναντι, που θέλει «να αλλάξουν όλα» σε αριστερή κατεύθυνση.

Η εκλογική σύγκρουση του δεύτερου γύρου, μεταξύ ενός «εξωκοινοβουλευτικού αριστερού» και μιας ακροδεξιάς, όπως και το απολύτως οριακό αποτέλεσμα, αποτυπώνουν μια κοινωνική πόλωση που μπορεί να συνεχίσει να παράγει «ειδήσεις» από το Περού, ευχάριστες και δυσάρεστες, ανεξάρτητα από το τι θέλει ή δεν θέλει να κάνει ο Καστίγιο από τη θέση του προέδρου. Το πώς θα αντεπιτεθεί η Δεξιά υπό την ηγεσία Φουτζιμόρι, προς τα πού θα κινηθεί ο Καστίγιο αλλά και -κυρίως- το πώς θα κινηθούν οι κοινωνικές δυνάμεις που βγήκαν στο δρόμο πέρσι το φθινόπωρο και σήμερα τον ανέδειξαν στην εξουσία από το πουθενά, θα έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Πρόκειται για μια συγκλονιστική πολιτική ανατροπή κι ένα κρίσιμα τοπίο, εμφανώς τροφοδοτημένο από την γενικότερη κατάσταση στη Λατινική Αμερική. Η «αλληλεπίδραση» των γεγονότων, προσθέτει ένα επιπλέον ενδιαφέρον στοιχείο στις πρόσφατες εκλογές: Το Περού μοιράζεται αρκετά κοινά με την Κολομβία ως προς την πρόσφατη πολιτική του προϊστορία. Την Κολομβία που ζει τη μεγαλύτερη εξέγερση εδώ και δεκαετίες, η οποία προκαλεί σοβαρές ρωγμές στην ηγεμονία μιας σκληρής Δεξιάς που μέχρι πρότινος έδειχνε «παγιωμένη» επάπειρον...

Κολομβία

Διαδηλώσεις, νίκες και καταστολή

Μαζικές διαδηλώσεις, απεργίες και αποκλεισμοί συνεχίζουν να συγκλονίζουν την Κολομβία, για εβδομάδες μετά την πρώτη λαϊκή νίκη -την απόσυρση ενός μέτρου φορολόγησης των φτωχότερων που αποτέλεσε την αφορμή του ξεσηκωμού. Οι διαδηλωτές πέτυχαν και μια δεύτερη νίκη. Ένα προωθούμενο νομοσχέδιο ενίσχυσης των ιδιωτών στην υγεία τελικά καταψηφίστηκε υπό το βάρος των σε εξέλιξη κινητοποιήσεων.

Ωστόσο, μαζί με τις υποχωρήσεις, επιστρατεύεται και η καταστολή. Μετά από έναν ελιγμό εκτόνωσης (κυβερνητική εντολή για περιορισμό της βίας από τις δυνάμεις ασφαλείας), η άγρια κατασταλτική βία επανήλθε. Οι νεκροί υπολογίζονται πλέον σε πάνω από 70, ενώ πυκνώνουν οι αναφορές για «εξαφανισμένους», για βασανιστήρια και άλλα άγρια εγκλήματα της καταστολής «α λα κολομπιάνα».

Εν τω μεταξύ, εμφανίζονται και συγκεντρώσεις «αγανακτισμένων πολιτών» κατά των κινητοποιήσεων και υπέρ της αστυνομίας, όπως και κάποια περιστατικά αυτοδικίας κατά διαδηλωτών: η ενεργοποίηση αυτών που ο πρόεδρος μιας επιχειρηματικής ένωσης περιέγραψε ως «οι καλοί Κολομβιανοί».

Η Εθνική Απεργιακή Επιτροπή, ένας συνασπισμός συνδικαλιστικών, φοιτητικών και αγροτικών ενώσεων, που επιχειρεί να ηγηθεί του κινήματος, χωρίς όμως να το ελέγχει απόλυτα, επιδιώκει διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση, αλλά αυτές καταλήγουν πάντα σε αδιέξοδο.

Η κυβέρνηση απορρίπτει κάθε πρόταση «τερματισμού της βίας» (που περιλαμβάνει τέλος της αστυνομικής βαρβαρότητας και παραίτηση του υπουργού Άμυνας), επιμένοντας ότι πρώτα θα αρθούν τα μπλόκα και μετά θα συνομιλήσει.

Η Επιτροπή δέχεται αμφίρροπες πιέσεις, με αποτέλεσμα να παλινωδεί μεταξύ εκκλήσεων «αποκλιμάκωσης για να διευκολυνθεί ο διάλογος» και δηλώσεων ότι «οι κινητοποιήσεις δεν σταματούν». Επιπλέον, τα μπλόκα, τα οποία έχουν βρεθεί στο επίκεντρο της δεξιάς οργής καθώς έχουν προκαλέσει τεράστια αιμορραγία σε μια σειρά επιχειρηματικούς κλάδους, σε μεγάλο βαθμό στηρίζονται είτε από άλλες τοπικές οργανώσεις/κοινότητες είτε από «ανοργάνωτους» διαδηλωτές που δεν ελέγχονται από την Απεργιακή Επιτροπή.

Για παράδειγμα στο Κάλι, που έχει βρεθεί στο επίκεντρο της φονικής καταστολής, οι κάτοικοι είχαν αποδεχτεί να άρουν τα μπλόκα, μόνο για να τα ξαναστήσουν ελάχιστες μέρες μετά, ως απάντηση σε νέες σκληρές επιθέσεις των δυνάμεων ασφαλείας σε διαδηλωτές.

Όσον αφορά το «κοινωνικό ζήτημα», έχει ενδιαφέρον ότι πέρα από τους αμυντικούς αγώνες, η Απεργιακή Επιτροπή έχει υιοθετήσει από πέρσι ένα συνολικό πρόγραμμα (την «ανοιχτή επιστολή στην κυβέρνηση») φιλεργατικών μέτρων που επιχειρεί να προωθήσει, αν και μέσα από τον αδιέξοδο δρόμο της διαπραγματεύσεως που χειρίζεται τη λαϊκή κινητοποίηση ως μέσο πίεσης. Η «αριστερή αντίρρηση» εκφράζεται κυρίως σε αγωνιστές-στρίες στα μπλόκα, μέσω της καχυποψίας απέναντι στις διαπραγματεύσεις και της επιμονής στο σύνθημα-στόχο «Ντούκε, φύγε!», αλλά δεν υπάρχει ένας διαμορφωμένος εναλλακτικός πόλος «πανεθνικής ηγεσίας».

Σε κάθε περίπτωση, όσα συμβαίνουν στην Κολομβία, το «φρούριο της αντίδρασης» στη Λατινική Αμερική, επιβεβαιώνουν όσους κι όσες έκαναν λόγο για ένα κοινωνικό κίνημα με βάθος, που όμοιό του είχε να φανεί δεκαετίες στη χώρα...

Ο Νετανιάχου έφυγε, η Δεξιά συνεχίζει να κυβερνά

Του Πάνου Πέτρου

Η «βασιλεία» του Μπέντζαμιν Νετανιάχου έλαβε τέλος (ή κάνει ένα διάλειμμα...). Η είδηση δεν είναι αμελητέα. Αποσύρεται από την εξουσία ο μακροβιότερος πρωθυπουργός του Κράτους του Ισραήλ, που κυβέρνησε από το 1996 ως το 1999 και αδιάλειπτα από το 2009 μέχρι σήμερα. Το όνομά του είχε γίνει σχεδόν συνώνυμο του Ισραήλ και η δύναμη και η δημοφιλία του τον καθιστούσαν υποψήφιο «ισόβιο ηγέτη». Άλλωστε ένα από τα σημεία κριτικής που συγκρότησαν το ετερογενές μπλοκ «οποιοσδήποτε εκτός από τον Μπίμπι» αφορούσε τις ανησυχίες ότι αρχίζει να βλέπει τον εαυτό του ως «ιστορικό Μεσσία του Ισραήλ» (και ότι μια πολύ μεγάλη μερίδα της ισραηλινής κοινωνίας τον αντιλαμβάνεται ως τέτοιο).

Χρειάστηκαν 4 διαδοχικές εκλογικές αναμετρήσεις τα τελευταία 2 χρόνια (Απρίλης '19, Σεπτέμβρης '19, Μάρτης '20, Μάρτης '21), εν εξελίξει διώξεις για διαφθορά, διαδοχικές διασπάσεις του Λικούντ μέσα σε αυτά τα χρόνια, η απειλή μιας... 5ης κάλπης και ένας αποτυχημένος πόλεμος στη Γάζα για να συγκροτηθεί τελικά μια κοινοβουλευτική πλειοψηφία χωρίς το Λικούντ.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το Λικούντ παραμένει το μεγαλύτερο κόμμα (εκλογικά και σε έδρες) και ότι η νέα κυβέρνηση προέκυψε με 60 υπέρ, 59 κατά και 1 αποχή. Ούτε η 5η κάληψη απομακρύνεται οριστικά από τον ορίζοντα, ούτε δικαιούται κανείς να ξεγράψει τον «επτάψυχο» Νετανιάχου...

Πόσο μάλλον όταν ο αποκλεισμός του από την κυβέρνηση έγινε εφικτός χάρη σε μια συμμαχία απίστευτα ετερογενούς «ευρύτητας». Αποτυπώνεται στη φωτογραφία που έκανε το γύρο του ίντερνετ, όπου ο «κεντρώος» Λαπίντ έχει δίπλα του τον ακροδεξιό Μπένετ και τον Παλαιστίνιο Μανσούρ Αμπάς.

Χρειάστηκε πρώτα ο Μανσούρ Αμπάς να έρθει σε μια ντροπιαστική ρήξη με τα υπόλοιπα παλαιστινιακά κόμματα, δηλώνοντας ότι το ισλαμικό Ενωμένο Αραβικό Ψηφοδέλτιο (διακρίτο από το Κοινό Ψηφοδέλτιο, που αποτρέπει τη συμμαχία των άλλων 4 παλαιστινιακών κομμάτων) είναι πρόθυμο να συγκυβερνήσει (είτε με τον Νετανιάχου είτε με τους αντιπάλους του).

Χρειάστηκε έπειτα να ανταποκριθεί ο «κεντρώος» σιωνισμός, σπάζοντας την παράδοση άρνησης συνομιλιών

με τα αραβικά κόμματα. Πέρα από την αριθμητική των εδρών (που δεν αρκούσε ως κίνητρο σε άλλες περιπτώσεις), πιθανά έπαιξε ρόλο ο ξεσηκωμός των Παλαιστινίων πολιτών του Ισραήλ τον περασμένο Μάη, που έκανε τμήμα των πολιτικών ηγεσιών να αισθανθεί την ανάγκη να κάνει κάποια χειρονομία «συμπερίληψης» προς αυτό το περιθωριοποιημένο 20% του πληθυσμού.

Ο πόλεμος στη Γάζα

Χρειάστηκε τέλος η παταγώδης αποτυχία του τελευταίου πολέμου στη Γάζα. Στο προηγούμενο φύλλο της «Ε.Α.», γράφοντας για την αποτυχία του Νετανιάχου, φιλοξενούσαμε μια δήλωση του Ταουφίκ Χαντάντ, που εκτιμούσε: «Ο Νετανιάχου χρειάζεται χρόνο για να βρει κάτι που θα καλλιεργήσει την εικόνα νίκης. Αν δεν βρει μια τέτοια οδό διαφυγής, είναι καταδικασμένος. Τα τέρατα γύρω του θα τον κατασπαράξουν, ειδικά αν υποχρεωθεί να τερματίσει την επιχείρηση με οποιαδήποτε πολιτική παραχώρηση ή ακόμα κι αν απλά επιστρέψει στο προϋπάρχον στάτους κβο -καθώς θα έχει εγκατασταθεί μια νέα εποχή, όπου οι Ισραηλινοί του Τελ Αβίβ θα καταλάβουν ότι η φούσκα τους έσπασε και όπου εκατοντάδες ρουκέτες θα έχουν διαλύσει τη μυθολογία της άτρωτης άμυνας». Τελικά η επιχείρηση τερματίστηκε χωρίς «κάτι που να καλλιεργεί εικόνα νίκης». Σε αυτό το σημείο, «τα τέρατα γύρω του τον κατασπαράξαν». Συγκεκριμένα, οι ακροδεξιοί πρώην σύμμαχοί του «απελευθερώθηκαν» από το βάρος των κατηγοριών του Νετανιάχου για «εθνική μειοδοσία» (καθώς συνομιλούν με την κεντροαριστερά και ένα

παλαιστινιακό κόμμα) και πέρασαν στην αντεπίθεση, ισχυριζόμενοι ότι είναι αναγκαία μια νέα κυβέρνηση χωρίς τον «αποτυχημένο» Νετανιάχου που επί κυβερνήσεώς του «η άτρωτη άμυνα» έπαψε να υπάρχει...

Αυτό το σημείο δεν έχει αξία μόνο για την ερμηνεία της πτώσης του Νετανιάχου, αλλά και ως υπενθύμιση του χαρακτήρα της νέας κυβέρνησης.

«Κυβέρνηση αλλαγής»;

Ο νέος κυβερνητικός συνασπισμός έχει χαρακτηριστεί ως «κυβέρνηση αλλαγής». Ως τέτοια την αντιλαμβάνεται ένα τμήμα της ισραηλινής κοινωνίας, που διαδήλωνε κατά του Νετανιάχου τους τελευταίους μήνες και πανηγύρισε στους δρόμους κατά την ανάδειξη του Μπένετ ως πρωθυπουργού. Πρόκειται για όσους κι όσες είχαν αγαπηθεί κυρίως από τα σκάνδαλα διαφθοράς του Νετανιάχου και την λυσσασμένη προσπάθειά του να παραμείνει στην εξουσία τα τελευταία 2 χρόνια.

Πέρα από την απομάκρυνση ενός αντιπαθούς ηγέτη, δεν είναι καθόλου σαφές τι ακριβώς ήθελε να «αλλάξει» αυτό το πλήθος (μιας και πολλά κυβερνητικά στελέχη βρίσκονται στα δεξιά του Νετανιάχου σε μια σειρά ζητήματα, από την οικονομία ως τα ΛΟΑΤΚΙ δικαιώματα, ακόμα κι αν αφήσουμε στην άκρη το παλαιστινιακό).

Ο προσδιορισμός «κυβέρνηση αλλαγής» γίνεται ακόμα πιο μεγάλο ψέμα ή αυταπάτη, όταν χρησιμοποιείται με αναφορά στο παλαιστινιακό. Για ένα τμήμα του «αριστερού σιωνισμού» ή «προοδευτικών» υποστηρικτών του Ισραήλ, ο Νετανιάχου αποτέλεσε τα τελευταία χρόνια τον βολικό αντίπαλο και την «πηγή όλων

των κακών». Σε αυτούς τους κύκλους, οι πανηγυρισμοί ή η φιλικότητα προς τη νέα κυβέρνηση είναι κυρίαρχη. Αν δείχνει κάτι αυτό, είναι το πόσο δεξιά έχει μετατοπιστεί αυτός ο χώρος.

Δε χρειάζεται να συμμερίζεται κανείς την ανάλυση ότι το σιωνιστικό κράτος δε «μεταρρυθμίζεται» και το σιωνιστικό σχέδιο δεν έχει πραγματικά «αριστερή» εκδοχή για να το δει αυτό. Ακόμα και με όρους «αριστερού και δεξιού σιωνισμού» ή με όρους «αντι-Νετανιάχου», η νέα κυβέρνηση είναι εντυπωσιακά «συνεχής» με την προηγούμενη περίοδο.

Ο πρωθυπουργός, Νάφταλι Μπένετ, ήταν ο πρώην υπουργός Άμυνας του Νετανιάχου, πριν αποχωρήσει για να συγκροτήσει το ακροδεξιό υπερ-εθνικιστικό Γιαμίνα. Ο «κεντρώος» Γιαίρ Λαπίντ, υπουργός Εξωτερικών και διάδοχος του Μπένετ σε 2 χρόνια, υπήρξε υπουργός Οικονομικών του Νετανιάχου, όταν το κόμμα του συγκυβερνούσε με το Λικούντ. Ο Μπένι Γκαντζ, υπουργός Άμυνας, προέρχεται από τις τάξεις του στρατού και υπήρξε επικεφαλής των ενόπλων δυνάμεων, επί Νετανιάχου. Ο Άβιγκντορ Λίμπερμαν, υπουργός Οικονομίας, έχει επίσης υπηρετήσει ως υπουργός Άμυνας του Νετανιάχου, πριν τον Μπένετ. Ο Γκιντεόν Σαάρ, υπουργός Δικαιοσύνης, είχε υπηρετήσει ως υπουργός Παιδείας και Εσωτερικών, και δεν ανέλαβε κάποιο ισχυρότερο υπουργείο τα τελευταία χρόνια γιατί ήταν ο ισχυρότερος εσωκομματικός ανταγωνιστής του Νετανιάχου στο Λικούντ. Για τέτοια «αλλαγή» μιλάμε...

Σε αυτή την κυβέρνηση, ως γλάστρα σε μια θέση μεταξύ «αναπληρωτή πρωθυπουργού» και «υπουργού παρά τω πρωθυπουργό», αποφάσισε να ενταχθεί ο Μανσούρ Αμπάς. Θα «εκπροσωπήσει» τα παλαιστινιακά συμφέροντα με την ίδια επιτυχία που εκπροσώπησε κι ο Φώτης Κουβέλης τα εργατικά συμφέροντα στη μνημονιακή τρικομματική...

Στην καλύτερη περίπτωση, θα δικαιωθούν όσοι ισχυρίζονται ότι η νέα κυβέρνηση δεν θα πάρει καμία πρωτοβουλία στο παλαιστινιακό για να διατηρήσει τη συνοχή της. Δηλαδή θα διατηρήσει το εγκληματικό στάτους κβο δεκαετιών. Στη χειρότερη περίπτωση, θα χαράξει πολιτική με βάση τις απόψεις του πρωθυπουργού Μπένετ, ο οποίος είναι οπαδός των προσαρτήσεων εδαφών και της διαρκούς επέκτασης των εποικισμών σε όλη τη Δυτική Όχθη ή «όλη τη γη του Ισραήλ» όπως αρέσκει να λέει...

Τα μέτωπα σε Ιερουσαλήμ και Γάζα παραμένουν ανοιχτά

Πριν καλά-καλά αναλάβει καθήκοντα, η κυβέρνηση «αλλαγής» έδειξε κάποια πρώτα δείγματα. Επέτρεψε κανονικά τη διεξαγωγή της πορείας ακροδεξιών εποίκων στην ανατολική Ιερουσαλήμ, που είχε ματαιωθεί στις 10 Μάη λόγω της παλαιστινιακής αντίστασης. Άλλαξε το δρομολόγιο, για να μην περάσει μέσα από τα σοκάκια των παλαιστινιακών συνοικιών, αλλά για να... «περιφρουρήσει το δημοκρατικό δικαίωμα στη διαδήλωση» έστειλε την αστυνομία να «εξαφανίσει» από την Πύλη της Δαμασκού και την Παλιά Πόλη όλους τους Παλαιστίνιους (με συγκρούσεις και συλλήψεις). Η πορεία αυτή, γιορτάζει την κατοχή της Ιερουσαλήμ, την «επανεκτίμησή της» όπως την χαρακτηρίζει το σιωνιστικό αφήγημα, με συνθήματα

όπως «θάνατος στους Άραβες» και «έρχεται κι άλλη Νάκμπα». Ο Λαπίντ δήλωσε την αποδοκιμασία του για τα «συνθήματα μίσους», αλλά του διαφεύγει ότι συγκυβερνά κι εναλλάσσεται στην πρωθυπουργική εξουσία με τον... πολιτικό ηγέτη των εποίκων που τα φωνάζουν.

Η πρόκληση απαντήθηκε με παλαιστινιακές διαδηλώσεις σε Δυτική Όχθη και Γάζα. Από τη Γάζα εξαπολύθηκαν προς το Ισραήλ και τα γνωστά «εμπρηστικά μπαλόνια», τα οποία εισέπραξαν ως απάντηση νυχτερινούς βομβαρδισμούς, «για να μη ξεχνιόμαστε». Άλλωστε στο υπουργικό συμβούλιο

συνυπάρχει ο Μπένι Γκαντζ που ως στρατηγός ισοπέδωσε τη Γάζα το 2014 και ο Λίμπερμαν που παραιτήθηκε από υπουργός Άμυνας το 2018 αδιασέμνος από την «προδοτική» εκχειρίδα που δέχτηκε ο Νετανιάχου στη Γάζα...

Τα τελευταία γεγονότα, πέρα από δείγματα γραφής της νέας κυβέρνησης, αποτελούν και μια υπενθύμιση ότι το διεθνές κίνημα πρέπει να παραμείνει σε επαγρύπνηση, καθώς νέες σιωνιστικές προκλήσεις κι επιθέσεις, στην Ιερουσαλήμ ή στη Γάζα, δεν είναι καθόλου απίθανες το αμέσως επόμενο διάστημα. Όπως δεν κουράζονται να επισημαίνουν αντισιωνιστές Ισραηλινοί Εβραίοι (όπως ο δημοσιογράφος Γκιντεόν Λεβί ή ο ιστορικός Ίλαν Πάπε), που γνωρίζουν καλά τη χώρα τους, «μην περιμένετε να προκύψει η αλλαγή μέσα από το Ισραήλ, θα πρέπει να έρθει από έξω».

Διεθνής έμπρακτη αλληλεγγύη

Αυτή η ανάγκη πίεσης «από έξω» προκύπτει από τον ίδιο χαρακτήρα του Κράτους του Ισραήλ. Πρόκειται για ένα κράτος που έχει ομοιότητες με το Νοτιοαφρικανικό Απαρτχάιντ, καθώς έχει επιβάλει «ένα καθεστώς εβραϊκής ανωτερότητας, από τον Ιορδάνη Ποταμό ως τη Μεσόγειο Θάλασσα» —όπως το θέτει η ισραηλινή οργάνωση ανθρωπίνων δικαιωμάτων B'Tselem. Αυτό αποτελεί επαρκή λόγο για να αγωνιστούμε για την απομόνωσή του, αντίστοιχα με το μεγάλο διεθνές κίνημα απομόνωσης του απεχθούς καθεστώτος «λευκής ανωτερότητας».

Αλλά το Κράτος του Ισραήλ αποτελεί κι ένα σχέδιο εποικιοκρατικής αποικιοκρατίας. Δεν οικοδομεί μια οικονομία που να στηρίζεται στην άγρια εκμετάλλευση του ιθαγενούς, χωρίς δικαιώματα, πληθυσμού, αλλά χτίζει μια κοινωνία εποίκων πάνω στα ερείπια της παλιάς, που αποκλείει (και φιλοδοξεί να εξαφανίσει) τον ιθαγενή πληθυσμό. Αυτό κάνει τον ηρωικό αγώνα των Παλαιστίνιων πιο δύσκολο —οι μαύροι εργάτες της Νοτίου Αφρικής είχαν τη δύναμη να παραλύσουν την οικονομία του καθεστώτος και αυτή τους η δράση κατάφερε το τελειωτικό χτύπημα στο Απαρτχάιντ.

Αυτός ο παράγοντας κάνει κεντρικό το ρόλο των ευρύτερων αραβικών μαζών, αλλά επίσης κάνει στρατηγικά κρίσιμο το διεθνή αγώνα για απομόνωση του Ισραήλ. Οι δράσεις BDS (μποϊκοτάζ-αποεπένδυση-κυρώσεις) επιχειρούν να παίξουν το ρόλο μιας «απεργίας». Όχι τυχαία, το BDS έχει χαρακτηριστεί στο παρελθόν ως μια «παγκόσμια απεργιακή φρουρά».

Σε διεθνές επίπεδο, τις τελευταίες

εβδομάδες υπήρξαν μερικά ελπιδοφόρα παραδείγματα τέτοιας δράσης, που αναπτύχθηκαν πλάι στις μαζικές διαδηλώσεις καταδίκης της σιωνιστικής επιθετικότητας στην Ανατολική Ιερουσαλήμ και στη Γάζα.

Στην Αγγλία, η ακτιβιστική ομάδα «Palestine Action» (Δράση για την Παλαιστίνη) που ιδρύθηκε ένα χρόνο πριν, προωθώντας τις τακτικές «άμεσης δράσης και παρενόχλησης», κλιμάκωσε την καμπάνια της ενάντια στην Elbit Systems. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη ιδιωτική εταιρεία όπλων του Ισραήλ που πουλά φονικά «παιχνίδια» σε διάφορες κυβερνήσεις (χρησιμοποιούνται και στη Μεσόγειο κατά προσφύγων) ενώ έχει ως βασικό πελάτη το Ισραηλινό υπουργείο Άμυνας. Τις μέρες του βομβαρδισμού της Γάζας, προχώρησε σε ολιγοήμερη κατάληψη εργοστασίου παραγωγής drone για την Elbit στο Λέστερ, ενώ μέσα στον Ιούνιο κατέλαβε ένα εργοστάσιο καναδικής αεροναυτικής εταιρείας στο Ράνκορν, η οποία κα-

τασκευάζει τεχνολογία για τα drones της Elbit, προκαλώντας φθορές σε drones και μηχανήματα.

Η «Palestine Action» δηλώνει ότι δεν θα σταματήσει «μέχρι να κλείσει η Elbit» και ότι θα συνεχίσει να παρενοχλεί όσους συνεργάζονται μαζί της «μέχρι να σταματήσουν ή να κλείσουν κι αυτοί μαζί της». Οι δράσεις αυτών των ακτιβιστών έχουν μεγάλη σημασία γιατί αναδεικνύουν —όπως το έθεσαν— ότι «είναι στο χέρι μας να σταματήσουμε την βάρβαρη μηχανή που στηρίζει τα εγκλήματα πολέμου στην Παλαιστίνη». Ωστόσο οι στόχοι που αναφέρουν δεν μπορούν να εκπληρωθούν μόνο από μικρές ομάδες ακτιβιστών που προχωρούν σε ολιγοήμερες δράσεις.

Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, παρουσιάστηκε η δύναμη μιας συμμαχίας μεταξύ ακτιβιστών και οργανωμένου εργατικού κινήματος. Η κοινωνική οργάνωση «Arab Resource and Organizing Center» (AROC) συτονίστηκε με την τοπική οργάνωση

του ILWU (συνδικάτο λιμενεργατών) στο Όκλαντ για να εμποδίσουν (με επιτυχία) πλοίο της ισραηλινής ZIM να ξεφορτώσει. Η ZIM είναι η μεγαλύτερη και παλιότερη ναυτιλιακή του Ισραήλ, ξεκινώντας από το 1945 τη μεταφορά όπλων και Ευρωπαίων εποίκων. Τα πλοία της είχαν «αποκλειστεί» ξανά το 2014. Ασφαλώς το σωματείο στο λιμάνι του Όκλαντ έχει μεγάλη παράδοση στήριξης κοινωνικών αγώνων (απεργία αλληλεγγύης στο Black Lives Matter κλπ) και αποτελεί μάλλον «φωτεινή εξαίρεση» παρά τον κανόνα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Ωστόσο σε αυτή την κατεύθυνση χρειάζεται να κινηθούμε διεθνώς. Τη σημασία της εργατικής δράσης ενάντια στο Απαρτχάιντ αντιλαμβάνονται και οι ίδιοι οι Παλαιστίνιοι, των οποίων τα συνδικάτα, με αφορμή τη δική τους Γενική Απεργία, έστειλαν πρόσφατα ανοιχτή επιστολή στους «αδελφούς και τις αδελφές μας στο παγκόσμιο συνδικαλιστικό κίνημα», ζητώντας τη στήριξή μας.

Γυναικοκτονίες, βιασμοί, κακοποιήσεις Να μετατρέψουμε την οργή σε αγωνιστική διεκδίκηση!

Της Ράνιας Παπαγεωργίου

Η πρόσφατη αποκάλυψη της γυναικοκτονίας της νεαρής Κάρολαϊν στα Γλυκά Νερά από τον «ευπόληπτο», «υπεράνω πάσης υποψίας σύζυγό» της προκάλεσε την... έκπληξη εκείνων που έβλεπαν «σεσημασμένους αλλοδαπούς» πίσω από τη δολοφονία της και τη δική μας οργή για ένα ακόμη έγκλημα σεξιστικής βίας στην πιο ακραία της μορφή – αυτή της γυναικοκτονίας. Λίγες ώρες αργότερα το φως τη δημοσιότητας είδαν δύο περιστατικά βιασμού εργαζόμενων γυναικών: μίας καθαρίστριας εν ώρα εργασίας στα Πετράλωνα και μίας εργαζόμενης σε μπαρ στο Κολωνάκι.

Πέρα από τη συναισθηματική φόρτιση και τη δίκαιη αγανάκτηση που προκαλούν, τα τρία περιστατικά ακραίας έμφυλης βίας δείχνουν με δραματικά εμφατικό τρόπο ότι είναι ανάγκη να αντικρυσσουμε τη γυναικεία κακοποίηση ως ένα κοινωνικό φαινόμενο – έκφραση πολλαπλής κοινωνικής ανισότητας. Και για να αντιμετωπισθεί, για να προστατευθούν όλες οι γυναίκες, και ιδίως οι πιο ευάλωτες, είναι ανάγκη να περάσουμε από την οργή στην πολιτική δράση.

Νόμοι

Αποτελεί πρόκληση το ότι ακόμη και σήμερα δεν έχει αναγνωρισθεί σε νομικό επίπεδο στον Ποινικό Κώδικα ο όρος «γυναικοκτονία». Χάριν στους αγώνες και την επιμονή του προοδευτικού φεμινιστικού κινήματος να τον επαναφέρει στο προσκήνιο, είναι αλήθεια ότι κερδίζει συνεχώς έδαφος στο δημόσιο λόγο και αποκτά ορατότητα. Αλλά φυσικά αυτό δεν αρκεί, ιδίως όταν σε νομικό και ιδεολογικό επίπεδο εμφανίζονται συχνά συντηρητικά στερεότυπα και απόψεις που θεωρούσαμε ότι είχαμε ξεπερδέψει μαζί τους οριστικά (βλ. ακυρωθέν συνέδριο γονιμότητας). Η αντιδραστική αναθεώρηση του Οικογενειακού δικαίου με το νόμο Τσιάρα, η μητρότητα ως εθνικό καθήκον επίλυσης του δημογραφικού, η έμμεση αμφισβήτηση των δικαιωμάτων αναπαραγωγικής αυτοδιάθεσης των γυναικών, η συζήτηση για αλλαγή στον ορισμό του βιασμού και βέβαια -το κο-

ρυφαίο όλων- ο νόμος Χατζηδάκη με τις ιδιαίτερα επιβαρυντικές διατάξεις για τις εργαζόμενες είναι μερικά μόνο από τα παραδείγματα της θεσμικής επίθεσης που εξαπολύεται στα γυναικεία δικαιώματα.

Σε συνθήκες αυξημένης γυναικείας ανεργίας, ανισοτήτων στις αμοιβές λόγω φύλου, γενικευμένης ελαστικής εργασίας χωρίς ωράριο και δικαιώματα, είναι πρακτικά δύσκολο μια κακοποιημένη, ιδιαίτερα αν έχει και παιδιά, να μπορέσει να σπάσει τα δεσμά της κακοποιητικής συμβίωσης. Η οικονομική εξάρτηση από τον κακοποιητή, αλλά και τα κοινωνικά στερεότυπα της πυρηνικής οικογένειας που θέλουν τη γυναίκα αφοσιωμένη και δεσμευμένη σε αυτήν ψυχή τε και σώματι, εγκλωβίζουν το θύμα και χρειάζεται σοβαρή σταθερή και πολλαπλή κρατική στήριξη ώστε αυτό να ξεφύγει. Δεν είναι απλά θέμα ατομικής ευθύνης και θάρρους και δεν αρκούν οι τηλεφωνικές γραμμές για να σπάσει η σιωπή. Χωρίς οικονομική στήριξη, δομές φιλοξενίας, ψυχολογικής, ιατρικής, νομικής βοήθειας αλλά και χωρίς δυνατότητα εύρεσης εργασίας που να διασφαλίζει αξιοπρεπή διαβίωση, τα θύματα της έμφυλης και ενδοοικογενειακής βίας θα συνεχίζουν να υπομένουν συχνά μέχρι και τη γυναικοκτονία.

Εγκληματική ολιγωρία

Αλλά ακόμη και στην περίπτωση που το θύμα της έμφυλης βίας -ή κάποιο άλλο άτομο που αντιλαμβάνεται την κακοποίηση- βρίσκει το κουράγιο να χωρήσει σε καταγγελία, χρειάζεται να υπάρξει άμεση ανταπόκριση. Η απουσία έγκαιρης αντίδρασης από τα κρατικά όργανα έχει επανειλημμένα αποβεί καταδικαστική για τη ζωή των καταγ-

γελλουσών, όπως αποδείχθηκε με τραγικό τρόπο στο Πήλιο πριν λίγους μήνες. Η αστυνομία αποδεικνύεται ο πλέον αναποτελεσματικός μηχανισμός αντιμετώπισης τέτοιων μορφών εγκληματικότητας. Η εγκληματική ολιγωρία των αρχών έχει επανειλημμένα επιβεβαιωθεί σε περιστατικά σεξουαλικής παρενόχλησης, κακοποίησης και βιασμού. Συγχρόνως, η ανυπαρξία διαδικαστικών εγγυήσεων της ψυχοσυναισθηματικής ασφάλειας των καταγελλουσών έχει ως αποτέλεσμα η κακοποίηση συχνά να συνεχίζεται κατά τη διαδικασία της καταγγελίας στις αστυνομικές αρχές ή ακόμη και στις αίθουσες των δικαστηρίων όπου καλείται να ζήσει το τραύμα ξανά και ξανά η επιζήσασα.

Ακόμη και στην αναβίωση του τραύματος, όμως, η ταξική διάσταση είναι ιδιαίτερα σημαντική και ενδυναμώνει την έμφυλη ανισότητα. Μία επισφαλώς εργαζόμενη, όπως η καθαρίστρια επιζήσασα του βιασμού στα Πετράλωνα, δε θα μπορέσει να πάρει ούτε άδεια με αποδοχές για να αναρρώσει σωματικά και ψυχικά. Και σε αυτό το σημείο η κυβερνητική υποκρισία περισσεύει. Στο διαβόητο νόμο του Χατζηδάκη, με τον οποίο προσηματικά κυρώθηκε η διεθνής σύμβαση για την αντιμετώπιση της σεξουαλικής παρενόχλησης και κακοποίησης στον κόσμο της εργασίας, δεν υπάρχει ούτε τυπική πρόβλεψη για τις εργαζόμενες των ευάλωτων κατηγοριών (ενοικιαζόμενες, μετανάστριες, ΑΜΕΑ) και των επιχειρήσεων κάτω των 20 απασχολούμενων.

Το φεμινιστικό και το εργατικό κίνημα δεν μπορεί και δεν πρέπει να περιμένει τη δημοσιοποίηση του επόμενου περιστατικού κακοποίησης, βιασμού και γυναικοκτονίας. Αντίθετα, είναι ανάγκη να μετατρέψουμε την οργή σε

αγωνιστική διεκδίκηση όλων εκείνων που θα εξασφαλίσουν τους υλικούς όρους του απεγκλωβισμού μας από τα δεσμά της βίας, της κακοποίησης, της καταδυνάστευσης των ζώων και των σωμάτων μας. **Να διεκδικήσουμε:**

- Δημόσιες δομές που θα προσφέρουν δωρεάν ψυχολογική νομική και πρακτική στήριξη σε κάθε θύμα ενδοοικογενειακής και κάθε είδους έμφυλης βίας.

- Δημόσιες δομές για τα παιδιά, τους ηλικιωμένους, τα ΑΜΕΑ, ώστε να μην πέφτει όλο το βάρος της κοινωνικής αναπαραγωγής στους ώμους της πυρηνικής οικογένειας και κυρίως των γυναικών.

- Μαθήματα σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης και ισότητας σε σχολεία, πανεπιστήμια και εργασιακούς χώρους.

- Σταθερή και μόνιμη εργασία με δικαιώματα χωρίς διακρίσεις και ανισότητες λόγω φύλου ή εθνοτικής καταγωγής ή σεξουαλικού προσανατολισμού.

Η έκφραση κοινωνικής αλληλεγγύης και η πάλη για τον καλύτερο κόσμο που αξίζουμε είναι καθημερινή, διαρκής και δεν περιορίζεται σε επετείους και παγκόσμιες μέρες ούτε σε αντανάκλαστικές απαντήσεις σε προκλήσεις. Ο αγώνας μας εμπνέεται από το παγκόσμιο φεμινιστικό κίνημα και είναι κομμάτι του. Από τις μεγάλες φεμινιστικές απεργίες της 8ης Μάρτη σε όλο τον κόσμο, το κίνημα "Ni una menos!" και το κίνημα για την κατοχύρωση του δικαιώματος στην έκτρωση μέχρι τους πρόσφατους φεμινιστικούς αγώνες στην Τουρκία, ο αγώνας των γυναικών για ισότητα και ζωή με δικαιώματα είναι ζωντανός και είναι ανάγκη να στραφεί απέναντι στο ίδιο το σύστημα της εκμετάλλευσης που τρέφει την καταπίεση, τη βία και το σεξισμό.